

Název: Sametová píseň
Autor: Jude Deveraux
Nakladatelství: Baronet, Praha 2004
Stav: od nakladatele
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.
* * *

ČÁST PRVNÍ

JIŽNÍ ANGLIE, LEDEN 1502

1. KAPITOLA

Vesnička Moreton byla obehnána vysokými hradba-mi, jejichž šedivá masa teď za časného jitra vrhala dlouhé stíny na obydlí v stísněných uličkách. Ke všem dveřím vedly udusané cestičky, jež se paprskovitě sbíhaly ke kostelíku a bílé radnici. V kalném světle svítání se začínali postupně probouzet psi, ženy s rozespálými očima lenivě zamířily k obecní studni a u hradeb vyčkávala čtveřice mužů se sekerami přes ramena, zatímco strážníci pro ně otevírali těžkou dubovou bránu v kamenné zdi.

Uvnitř prostého, úzkého patrového domku naslouchala Alyxandria Blackettová celičkým tělem, kdy k ní konečně dolehne zaskřípání brány. Sotva se dočkala, po-padla střevíce z měkké kůže a po špičkách se pustila ke schodišti, jež bylo naneštěstí až za otcovou ložnicí. Pro-budila se dávno před východem slunce a celé hodiny už byla oblečená. Na útlé tělo si natáhla nezdobené a dost chatrné vlněné šaty. Dneska si výjimečně své tělo ne-prohlížela s takovým opovržením. Měla pocit, že celý svůj dosavadní život strávila čekáním, až vyroste, až trochu zesílí, a především až její tělo zaoblí ženské křivky. Teď ve dvaceti však už pochopila, že tato plochá hrud a rovné boky se už nezmění. S povzdechem se utě-šovala, že se alespoň nemusí trápit se šněrovačkou. V otcově ložnici se bleskovým pohledem přesvědčila, že stařec spí, přehodila si cípy své vlněné sukně přes lo-ket a pustila se po schodišti dolů, přičemž vynechala čtvrtý schod, o kterém věděla, že je pekelně rozvrzaný.

Okenici v přízemí se otevřít neodvážila, protože hluk by mohl probudit otce, jenž měl odpočinku velice zapo-třebí. Prosmýkla se kolem stolu s papíry, inkoustem a rozepsanou poslední vůlí, kterou otec právě pro někoho sestavoval, a u zadní stěny se láskyplně zahleděla na dva hudební nástroje, zavěšené na zdi. Všechna sebelí-tost nad tím, co jí bůh odepřel na vzhledu, se vytratila při prvním pomyšlení na její hudbu. V duchu už začína-la vytvářet nový náпев, něžnou a houpavou melodii. Bezpochyby to bude milostná píseň.

"Nemůžeš se rozhodnout?" ozval se na schodišti ot-cův hlas.

Okamžitě se k němu rozběhla, objala ho paží kolem pasu a pomohla mu sejít a usadit se ke stolu. I v šeru místnosti rozeznala pod otcovými očima namodralé kruhy. "Měls raději ještě ležet! Na každodenní povin-nosti máš času dost. Neměl bys začínat už před roze-dněním."

Otec jí na okamžik stiskl ruku a s úsměvem vzhlédl k jejím krásným očím. Dobře znal dceřin názor na její skřítkovský obličejík s fialkovými očima, drobným no-síkem a pěkně modelovanými ústy – však se jejího bě-dování něco naposlouchal – on ale miloval každíčký její rys. "Jen běž," vybídl ji a něžně ji od sebe odstrčil. "Běž a zkus se rozhodnout, který z těch nástrojů si vezmeš s sebou, ať stačíš odejít dřív, než zase někdo přijde vy-máhat píseň pro svoji nejnovější lásku."

"Dneska dopoledne bych asi měla zůstat s tebou," za-šeptala a ve tváři měla vepsanou starost. V posledním roce otce třikrát postihl záchvat krutých bolestí u srdce.

"No tak, Alyx!" napomenul ji. "Přece nechceš být ne-poslušná! Vezmi si, co potřebuješ, a utíkej!"

"Ano, můj pane," zasmála se a věnovala otci úsměv, nad nímž mu srdce láskou usedalo. Koutky očí se jí ši-balsky povytáhly a rty předvedly dokonalou nápodobu Amorova luku. Rychlým a navyklým pohybem sundala ze zdi protáhlou loutnu s ocelovými strunami a cimbál pro dnešek nechala na místě. Pak se opět otočila k otci.

10

"Jsi si jistý, že budeš v pořádku? Dnes ráno vážně nikam nemusím."

Bez ohledu na její tvrzení jí otec podal krabici slouží-cí jako podložka na psaní, v níž se skrývalo pero, in-koust a papír. "Raději tě vidím skládat hudbu než marnit tady čas s nemocným starcem. Alyx," vyzval ji, "pojď blíž." Zkušeně jí začal splétat dlouhé vlasy do silného copu, který dceři splýval po zádech. Kadeře měla těžké a husté, bez sebemenších vlnek či kudrnek. I otec musel připustit, že jejich barva je přinejmenším neobvyklá. Vypadalo to, že na tu drobnou dívčí hlavičku naházelo jakési rozmarné děcko všechny myslitelné barvy lid-ských vlasů. Měla prameny zbarvené dozlatova, jasně žlutě, temně rudě, nazlátle červené, šedohnědé a, jak Alyx kolikrát přísahala, i šedivě. Otec dopletl cop, ze skoby sundal dceřin plášť, přeho-dil jí ho přes ramena a kapuci jí uvázal pod bradou. "Ne-zaber se do té hudby natolik, abys z toho prochladla!" pohrozil jí s předstíranou přísností, když Alyx otočil tváří k sobě. "Utíkej, a až se vrátíš, chci slyšet něco opravdu pěkného!"

"Budu se snažit," slibovala. Celá rozesmátá vyšla z domu a zavřela za sebou dveře.

Od jejich domku, přilípnutého přímo na hradby na-proti bráně, přehlédla Alyx téměř celé městečko, jež ožívalo ruchem lidí, chystajících se přivítat nový den. Domky byly navzájem vzdáleny sotva několik palců a stejně úzká byla i ulička, která je dělila od kamenných hradeb. Napůl roubené i z kamene či cihel tu stály vedle sebe domky nejružnějších velikostí, od největšího oby-d-lí starostova až po drobné chalupy řemeslníků, mezi něž patřil i domek jejího otce, písaře. Zavanul poryv větru a nad jedním obchůdkem zadrnčel vývěsní štít.

"Dobré jitro!" křikla na Alyx žena zametající štěrkem vysypanou cestičku.

"Skládáš dnes něco do kostela?"

Alyx si přehodila popruh loutny přes záda a sousedce zamávala. "Ano... i ne! Skládám úplně všechno!" Se smíchem ženě pokynula a rozběhla se směrem k bráně.

Náhle se prudce zarazila, protože málem narazila do koňského potahu. Jediný pohled na kozlík Alyx prozra-dil, že John Thorpe jí cestu zkrížil záměrně.

"Hej hola, milá Alyx, nenajdeš pro mne laskavé slo-víčko?" Dívka obešla starého koně a John Thorpe se za-zubil.

"Alyx!" ozvalo se za vozem. Paní Burbageová vylé-vala nočníky do splašků, které John odvázel na voze. "Nemohla bys k nám na chvíli zajít? Moje nejmladší dcera má zlomené srdce a já bych řekla, že po nové mi-lostné písni by se jí mohlo trochu ulevit."

"No a co já?" smál se John na voze. "Mně by milostná píseň udělala taky dobře," dorážel a významně si třel bok v místě, kam ho Alyx přede dvěma dny štípla, když se jí snažil ukrást hubičku.

"Pro tebe, Johnne," odpověděla Alyx sladce, "pro tebe složím píseň jemnou a svěží, jako je náklad na tom tvém voze." V Johnově smíchu málem zaniklo její volání na paní Burbageovou, že za ní přijde po večerní bohoslužbě.

Alyx se zhluboka nadýchla a pospíchala k bráně. Za chvíli by ji zase mohl někdo zastavit a ona by si nevy-šetřila ani chvíli samoty tam za hradbami, kde měla klid na svoje skládání.

"Dneska jdeš pozdě, Alyx," poznamenal strážný. "A vzpomeň si s nějakou pěknou melodií i na moje ne-mocné děcko!" křikl za ní, když se z brány rozběhla k venkovním sadům.

Konečně našla svoji zamilovanou jablon a s výbuchem smíchu, jímž dávala průchod své ryzí radosti, zdvihla ví-ko dřevěné krabice a přichystala se k zápisu melodie, která jí už bzučela v hlavě. Posadila se, zády se opřela o strom, položila loutnu do klína a začala vydrnkávat ná-pěv, který ji napadl hned po probuzení. V hlubokém sou-středění sestavovala melodii i verše, zapisovala noty na papír a nevnímala ubíhající čas. Když přestala, aby si do-

přála chvilku odpočinku, měla kromě ztuhlých zad a ro-zedřených prstů hotové i dvě písne a začátek nového žal-mu, který se chystala zpívat v kostele.

12

Dlouze a rozkošnický se protáhla, odložila loutnu, zdvihla se a s jednou rukou opřenou o nízkou holou vě-tev jabloně se zahleděla přes úrodná pole až do míst, kde začínaly ohrazené pastviny pro ovce náležející hraběti.

Ne! Ona si nemůže dovolit nechat se unést úvahami

o hraběti, který tolik sedláků vyhnal z jejich polí, proto-že jim neúměrně zvýšil nájem za pozemky, které potom ohradil a využil k chovu výnosných ovčích stád. Radši myslí na něco hezkého, přikázala si a otočila se, aby zís-kala jiný výhled. A navíc, co krásného v životě lze najít kromě hudby?

Už jako děcko naslouchala hudbě, která zněla v její vlastní hlavě. Zatímco kněz odříkával při mši zpěvavou latinu, Alyx se v duchu zaobírala skládáním písni pro chlapecký sbor na kůru. A při oslavě dožínek se myšlen-kami u písni, jež slyšela jenom ona sama, zatoulala kdo-víkam. Její otec, který byl už léta ovdovělý, málem při-šel při hledání svého ztraceného dítěte o rozum.

Jednou, to jí bylo deset, šla ke studni s vědrem pro vo-du. Na lavičce tam s mladými děvčaty posedával truba-dúr a vedle studny ležela nádherná loutna. Alyx nikdy v životě hudební nástroj v ruce nedržela, ale hudby se naposlouchala dost, a tak stačila okoukat, jak se ze strun vyluzují tóny. Za pár minutek už vydrnkávala jednu ze stovek melodií, které jí zněly v hlavě. Teprve u čtvrté písničky si uvědomila, že po jejím boku sedí trubadúr, kterého flirtování rázem přestalo zajímat. Mlčky, bez je-diného slova, s tóny jakožto s jediným dorozumívacím prostředkem, jí předváděl, kam klást prsty při jednotli-vých akordech. Bolest, kterou jí působily ostré struny, zařezávající se do jejích jemných prstů, zcela zanikla v potěšení z toho, že konečně může svou hudbu slyšet i jinde než jenom ve svých představách.

Po třech hodinách, když už se otec odevzdaně pustil do pátrání po své dcerce, našel ji obklopenou polovinou obyvatel malého městečka, z nichž jeden každý šeptal, že je svědkem zázraku. Místní kněz v tom spatřil příleži-tost, které bylo třeba využít. Odvedl tedy dítě do kostela a posadil před spinet. Po několika minutách zkoušení a zkoumání začala Alyx hrát, zpočátku ovšem dost ne-uměle, chvalozpěv Panny Marie a k melodii si potichu broukala i slova.

Jejímu otci se nesmírně ulevilo, neboť se přesvědčil, že jeho dítě přece jenom není přihlouplé, že je pouze na-tolik ponořené do hudby, až prostě občas zapomíná vní-mat, co kdo povídá. A od toho paměti-hodného dne si kněz vzal na starost dívenčino vyučování, neboť prohlá-sil, že její talent je dar od boha a on jako zástupce boží na zemi považuje péči o něj za svoji povinnost. Nebylo nutno, aby dodával, že její otec má vinou svého povolá-ní k boží svatosti daleko a že čím méně se bude Alyx družít s lidmi jemu podobnými, tím lépe.

Následovaly čtyři roky přísného výcviku a během této doby se knězi podařilo vypůjčit každíčký existující hu-dební nástroj, aby se na něj Alyx mohla naučit hrát. Dív-ka tedy ovládala klávesové nástroje, dechové, na strun-ných nástrojích uměla hrát se smyčcem i bez něho, a nakonec mistrně zvládla i hru na obrovských varha-nách, k jejichž koupi dohnal kněz představenstvo města kvůli slávě boží (a pro své i Alyxino potěšení, jak dodá-vali někteří).

Když kněz usoudil, že už umí hrát dost slušně, dal poslat pro františkána. Mnich dívku naučil zapisovat melodii, v notách zaznamenávat písne, balady, církev-ní skladby i litanie, prostě všechno, co dokázala sama zkomponovat.

Jelikož veškerý čas trávil na hrou na hudební nástroje a psaním not, dosáhla patnácti let dříve, než si lidé uvědo-mili, že umí také zpívat. Mnich, který se pomalu chystal k návratu do svého opatství, protože Alyx už uměla všechno, čemu ji mohl naučit, přišel jednou časně zrána do kostela a byl omráčen hlasem tak mocným, až se mu roztřáslý knoflíky na plášti. Když nakonec přesvědčil sám sebe, že tyto mohutné tóny skutečně vyluzuje jeho dro-bounká žačka, padl na kolena a děkoval nebesům, že mu dopřála setkání s dítětem požehnaným takovou milostí.

14

Alyx spatřila mnicha klečícího vzadu v kostele, jak křečovitě svírá kříž a po tvářích se mu valí slzy. Oka-mžitě nechala zpěvu a běžela k němu s obavou, jestli ne-ní chorý, či spíše, jak se domnívala, dotčený jejím zpě-vem, o němž si byla dobře vědoma, že je bezbožně hlasitý.

Po této události začali jejímu hlasu věnovat stejnou po-zornost jako její hudbě a Alyx začala sestavovat kostelní sbory, přičemž neopomenula využít jediného obstojného zpěváka z celého hradbami obehnaného městečka.

Zčistajasna zjistila, že při tom svém očekávání, kdy konečně vyroste do výšky a – jak zoufale toužila – i do šířky, dosáhla už plných dvaceti let. Zůstala však malá as plochým hrudníkem. Ostatní děvčata se provdávala a měla děti, zatímco Alyx se musela spokojit se skládá-ním ukolébavek pro uplakánky, kterým se začínají klu-bat první zoubky.

Teď se však rukou opírala o jabloň a říkala si, že nemá sebemenší právo cítit se nespokojeně. To, že se k ní mladí muži – kromě Johna Thorpa, který páchl stejně ja-ko jeho náklad – chovají se značnou úctou, jí přece k ne-spokojenosti žádný důvod neskýtá. Když jí bylo šest-náct, čili když dosáhla věku vhodného k uzavření sňatku, a nebyla ještě tak stará jako nyní, požádali ji o ruku postupně čtyři muži, ale kněz prohlásil, že její hudební nadání svědčí o skutečnosti, že je vyvolena pro službu boží, a ne pro chtič kdejakého muže, a z toho dů-vodu odmítl Alyx jakýkoliv sňatek povolit. Tehdy jeho zásah přivítala s úlevou, ale čím byla starší, tím více si uvědomovala svoji samotu. Hudbu pochopitelně milo-vala a ještě více byla oddána své práci pro kostel, ale ob-čas... jako před dvěma lety, kdy na svatbě starostovy dcery vypila čtyři sklenky silného vína, popadla loutnu, vyskočila na stůl a zazpívala velice rozpustilou píseň, která se jí právě v tu chvíli vylíhla v hlavě. Kněz jí to měl samozřejmě zarazit, ale protože sám vypil vína mnohem více než kdokoliv jiný a teď se rozvaloval v trávě, přičemž se při Alyxině zpěvu smíchy až za bři-cho popadal, rozhodně nebyl způsobit patřičně zasáh-nout. Během toho nádherného večera měla Alyx pocit, že k těm lidem, které zná celý svůj život, konečně patří i ona, že už není z knězova příkazu postavena na roveň čemusi výjimečnému, jako je například posvěcený úlo-mek z lebky svatého Petra, který v kostele sice budil úctu a bázeň, ale rozhodně nevybízěl k pohlazení.

Jako vždycky se však opět vrátila myšlenkami k hud-bě. Zhluboka se nadechla, a využívajíc naučených zna-lostí o technice zpěvu, hlasitě spustila baladu o lidském osamění, o cestě mladé dívky za opravdovou a věrnou láskou.

"Já už jsem dávno tady, ty ptáčku zpěváčku," ozval se náhle za ní mužský hlas. Zabraná do svého zpěvu, jehož hlasitost zřejmě přehlušila okolní zvuky, nevšimla si ani, že se k ní stačili přiblížit nějací mladíci na koních. Byli tři, urostlí, svalnatí, zdatní a smyslní, jak jenom šlechtičtí synkové mohou být, v obličejích celí zardělí, zřejmě po předchozí prohýřené noci. Jejich oblečení z jemného sametu, lemovaného kožíšinou a ozdobeného tu a tam blýskavým drahokamem, jí připomínalo látky pokrývající oltář v kostele. Ohromeně k nim vzhlížela a nepohnula se, ani když nejvyšší z mužů, ten světlovla-sý, seskočil z koně.

"Pojeď blíž, nevolnice!" přikázal jí a k Alyx zavanul jeho páchnoucí dech. "Což ani nepoznáš svého vlastní-ho pána? Tak tedy dovoľ, abych se ti představil. Jsem Pagnell a vbrzku se stanu hrabětem z Waldenhamu."

To jméno vlilo do Alyx zpátky život. Rozvětvený, ne-chutný a chamtivý rod Waldenhamů vysál ze sedláků v okolních vesnicích poslední cent, a když se ocitli na mizině, byli vyštíváni ze své půdy a bédně umírali na svých toulkách za žebrotou.

Alyx se zrovna chystala, že tomu odpornému mladíko-vi řekne svoje mínění, když ji popadl a těmi odpornými ústy zaútočil na její rty. Jazykem Alyx málem zadusil.

"Ty děvko!" zaječel, když mu do jazyka začala své ostré zuby. "Však já tě naučím poslušnosti!" Jediným

škubnutím z ní serval plášť a už jí trhal šaty od krku do-lů. Látka ochotně odhalila drobné a křehké rameno a horní část prsou.

"Tak malou rybu snad radši hodíme nazpátek," pro-hodil dozadu ke svým přátelům, kteří začali sesedat z koní.

Tahle nárazka na to, jak je Alyx od pasu nahoru uboze obdařená, proměnila její strach v zuřivost. Možná že pů-vodem se tomuto muži rovnat nemohla, ale její talent ji stavěl na roveň komukoliv. Bleskovým pohybem, který ani jeden z mužů neočekával, si nadhodila sukně, zvedla nohu a kopla Pagnella přímo do rozkroku. V příštím okamžiku vypuklo boží dopuštění. Pagnell se prudkou bolestí zlomil v pase, zatímco jeho druzi se zoufale sna-žili porozumět jeho řevu, neboť ještě nevystřízlivěli na-tolik, aby stačili sledovat, co se tu vlastně událo.

Aniž měla ponětí o vhodném směru útěku, pustila se Alyx do běhu. Její mocné plíce jí po tolika letech decho-vých cvičení umožňovaly udržet slušnou rychlost. Řítila se přes vymrzlá a holá pole, dvakrát klopýtla a přitom se snažila, aby z ní její roztrhané šaty nesklouzly a aby se nezapletla do sukní.

U druhého plotu těch nenáviděných ohrad pro ovce se zastavila a s tváří zalitou slzami se opřela o kůl. I přes slzy viděla, jak trojice mladíků na koních pročešává okolí a pátrá po ní.

"Tudy!" zaslechla zleva. "Sem poběž!" Vzhledla a spatřila staršího muže v šatech stejně nádherných a zdobených, jako byly ty Pagnellovy. S výrazem lape-ného zvířete se opět pustila do běhu, ale tento nový pro-následovatel se za ní rozjel na koni.

Bez potíží ji dohonil a držel se po jejím boku. "Ti mládenci to nemysleli nijak zle," vysvětloval jí. "Jsou jen trochu rozjaření, protože včera v noci to přehnali s popíjením. Když půjdeš za mnou, odvedu tě pryč a ně-kam tě schovám." Alyx se rozmyslela. Může mu důvěřovat? A co když ji vydá těm šlechticům oddaným pouze smilstvu a pití?

"Pospěš si, děvče," vybídl ji muž. "Nerad bych, abys přišla k úhoně."

Bez dalšího uvažování uchopila ruku, kterou jí nabí-žel. Vytáhl ji před sebe do sedla a pobídl koně do cvalu, směrem ke vzdálené stěně lesních stromů.

"Králov les!" vydechla Alyx a křečovitě zatařala prsty do sedla. Do toho lesa neměl žádný prostý člověk pří-stup. Na vlastní oči viděla všest několik mužů, kteří si tam troufli lovit králíky.

"Pochybuji, že v tomto případě by Jindřich něco na-mítal," uklidňoval ji muž. Jakmile vjeli do lesa, sesadil Alyx z koně. "A teď se skryj a neodcházej odtud, dokud slunce neukáže poled-ne. Počkej, až uvidíš ostatní nevolníky jít po své práci, a potom se můžeš vrátit mezi hradby."

Alyx sice zamžikala, když ji, svobodnou měšťanku, nazval nevolnicí, nicméně přikývla a vnořila se hlouběji do lesa.

Čas se vlekl, poledne nepřicházelo. Alyx odevzdaně čekala v tmavém lese, ve kterém jí bylo bez kabátu zi-ma, a teprve teď si plně uvědomila celou tu hrůzu, která jí v ruku šlechticů mohla potkat. Zřejmě díky výchově, již se jí dostalo od kněze i mnicha, nevěřila Alyx, že šlechta smí s prostými lidmi zacházet podle svého roz-maru. Proč by si nesměla sedět pod jabloní a těšit se hudbou. Bůh nedal žádnému člověku sebemenší právo odejmout druhému tento zdroj potěšení.

Ještě po hodině čekání zůstávala hněvem celá roz-pálená. Pochopitelně věděla, že její zlost pramení i ze vzpomínek na loňské léto. Tehdy kněz zařídil, že chla-pecký sbor spolu s Alyx bude zpívat v soukromé kapli hraběte, Pagnellova otce. Nacvičovali své vystoupení celé týdny, Alyx se snažila dotáhnout svůj výkon k dokonalosti a dřela se až do naprostého vyčerpání. Když se konečně předvedení svého výstupu dočkali, hrabě, obézní stařec pokroucený dnou, hlasitě pozna-menal, že on dává přednost baculatějším ženám, a knězi doporučil, aby Alyx přivedl, až ho dokáže za-

18

bavit jinde než tady v kostele. A odešel ještě před kon-cem bohoslužby.

Když jí slunce konečně stálo nad hlavou, připlížila se Alyx k okraji lesa a dlouhou dobu pozorovala krajinu, jestli snad nezahledne někoho, kdo by připomínal šlech-tice. Obezřetně se vrátila ke své jabloni - vlastně už ne ke své, neboť nyní se k ní vázalo příliš mnoho nepě-k-ných vzpomínek.

A poté Alyx utrpěla největší šok z celého dne, neboť na třísky rozbitá tu ležela její loutna, podle všeho znovu a znovu rozdupávaná koňskými kopyty. Celé tělo se

jí rozechvělo pod prudkým návaem horkých slz hněvu, nenávisti, zoufalství i bezmoci, jež nechala bez zábran stékat po tvářích. Jak jenom mohli? běsnila nevěřičně a poklekla, aby ty kousky dřeva posbírala. Když si však jimi naplnila klín, pochopila, jak marnou práci dělá. Vší silou mrštila třískami na kmen stromu.

S očima dosucha rozpálenýma a se zády vzpřímenými zamířila zpátky do bezpečí ohrazeného městečka. Hněv se jí podařilo pro tuto chvíli ovládnout, ale pořád vřel nebezpečně blízko povrchu.

2. KAPITOLA

lavní síň panského sídla byla ověšena pestrými ča-louny. Každícké volné místo na stěnách bylo po-kryto všemožnými zbraněmi. Těžký a mohutný nábytek byl celý odřený a zjizvený po pokusných zářezech seke-rou nebo dýkou. U velkého stolu se rozvalovali tři mla-díci s očima hluboko zapadlýma, neboť ve svém krát-kém životě věnovali příliš mnoho pozornosti vínu a příliš málo času spánku.

"Ta tě ale převezla, co říkáš, Pagnelli?" pochechtával se jeden z mladíků, který naléval víno do poháru a při-tom si bryndal na zašpiněný rukáv. "Přemohla tě a zmi-zela jak čarodějnice, kterou nepochybně je. Přece jsi ji slyšel zpívat. To nemohl být lidský hlas, ten byl určený k tomu, aby tě omámil, a když tě k sobě přilákala..." Zmlkl, pěstí se udeřil do dlaně druhé ruky a znovu se ha-lasně rozchechtal.

Pagnell se nohou opřel o přítelovu židli a vykopl, čímž židli i muže překotil k zemi. "Je to obyčejná žen-ská!" zavrčel vztekle. "A nebudu s ní ztrácet čas." "Měla hezké oči," prohodil druhý mladík. "A ten hlas! Myslíš si, že kdybys na ni skočil, že by ti zatryl-kovala něco, po čem by se ti zkadeřily chlupy na no-hou?"

První muž zdvihl židli a opět se rozesmál. "Jdi k čertu s romantikou! To já bych ji donutil zazpívat písničku

o tom, co chce, abych s ní udělal!" "Hubu držte, a oba dva!" štěkl Pagnell a nalil do sebe

20

pohár vína. "Povídám vám, že to je obyčejná ženská, nic víc a nic míň!"

Druzí muži si sedli a chvíli mlčeli, ale když kolem nich běžela služebná, Pagnell ji chytil za předloktí. "Tam v městečku žije děvče, které umí zpívat. Jak se jmenuje?"

Služtička se z jeho bolestivého sevření pokoušela vy-kroutit. "To je Alyx," zašeptala.

"Přestaň sebou mrskat, nebo ti tu ruku přelomím," va-roval ji Pagnell úsečně. "A teď mi koukej vysvětlit, kde přesně v tom vašem zavšiveném městečku tahle Alyx bydlí!"

Za hodinu už Pagnell se svými nezbytnými nohsledy obcházel hradby městečka Moretonu. Přes zeď přehodili ocelové háky s přivázaným provazem. Dva z nich se na-hoře zaleskly a trojice mužů se po lanech vyšplhala na hradby, vinou své opilosti ovšem značně neobratně. Na zdi se zdrželi jen tak krátce, aby vytáhli provazy nahoru a spustili je k zemi po vnitřní straně hradeb. Sešplhali dolů a ocitli se v uzounké uličce oddělující hradby od domků namačkaných těsně vedle sebe.

Pagnell zdvihl paži a naznačil mužům, aby ho násle-dovali. Tiše procházel uličkou mezi domky a pozorně zkoumal vývěsní štíty. "Prý čarodějnice!" mumlal si vztekle. "Však já jim ukážu, že patří mezi smrtelníky! Dcera nějakého písarička, taková špinavá spodina!"

U Alyxina domku se zastavil a tiše proklouzl k po-stranní zdi, kde byla okenice zavřená na petlici. Jeden silný úder, jedna hlasitá rána, okenice se rozlétla a Pagnell byl v domku.

Nahoře ležel dívčin otec a rukama se křečovitě držel za prsa, neboť opět prožíval záchvat mocné bolesti. Při zvuku vyražené okenice jen lapl po dechu, neboť nevěřil vlastním uším. Už celá léta nezažilo městečko jediné vloupání.

Rychle zakřesal, zapálil svíčku a pustil se ke scho-dům. "Co si to, vy darebáci, dovolujete?" zahřměl právě ve chvíli, kdy Pagnell pomáhal společníkům prolézat oknem do místnosti.

To však byla jeho poslední slova, neboť Pagnell při-skočil ke schodišti, jednou rukou uchopil starce za vlasy a prudkým tnutím dýky mu prořízl hrdlo. Aniž by věno-val jediný pohled tělu, které bez ducha padlo k zemi, vrátil se nazpět k přátelům u okna. Sotva byli všichni uvnitř, pustil se po schodech nahoru. Po otřesných zážitcích, jež toho dne měla za sebou, nemohla Alyx usnout. Pokaždé když zavřela oči, vyba-vil se jí Pagnell, znovu jí ovanul jeho smrdutý dech a cítila jeho hnusný jazyk ve svých ústech. Kupodivu se jí podařilo tuto událost před otcem utajit, nechtěla mu přidávat na starostech, ale poprvé v životě se v myšlenkách zabírala také něčím jiným než jenom hudbou.

Byla do svého žalu tak ponořená, že hluk v přízemí zprvu úplně přeslechla, a vrátila se do skutečnosti teprve po otcově hněvivém výkřiku a po té divné duté ráně, která následovala ani ne za vteřinku.

"Lupiči!" polekala se, odhodila vlněné přikrývky a zů-stala stát úplně nahá. Bleskově hrábla po šatech a přetáh-la si je přes hlavu. Co by tak u nich mohl kdo loupit? By-li přece tak chudí, že by lupičům nestáli za námahu. Lví pás! vzpomněla si, třeba se doslechli o něm! Otevřela malou skříňku zavěšenou na zdi, zkušeně zdvihla falešné dno a vytáhla odtud svou jedinou cennou věc, zlatý opa-sek, který si připjala kolem pasu.

Vtom se polekala hlučných kroků, které se otcovým pokojem blížily k jejím dveřím. Popadla židli a těžký kovový svícen, načež se ukryla za dveřmi a se zataje-ným dechem čekala, co se bude dít.

Dveře na kožených závěsech se pomaloučku otevřely, a když se do Alyxina zorného úhlu dostala cizí hlava, mrštila po ní svícem, co jen jí síly stačily.

U nohou Alyx ležel zhroucený Pagnell, který ji za-hlédl pouze zlomek vteřiny předtím, než upadl do bez-vědomí.

Pohled na tohoto šlechtice v jejím vlastním domě jen oživil hrůzu prožitou během dne. Tady se nejednalo

22

o žádnou obyčejnou loupež! A kde je vlastně její otec? Na schodech zaduněly další těžké kroky a Alyx se v mžiku vzpamatovala. Jedinkrát se zoufale rozhlédla a pochopila, že naději k úniku jí skýtá pouze okno. Vrhla se k němu a bez uvažování, o jakou hloubku se vlastně jedná, se přehoupla ven a skočila. Rozplácla se na zemi a překulila se zády ke zdi, kde omámená a s vyraženým dechem zůstala ležet celou jednu strašlivě dlouhou minutu. Nemohla si však do-volit válet se tady v prachu a dopřát si dost času, aby se vzpamatovala. Kulhavě, s bolavým bokem a levou no-hou, se odbelhala ke stěně domu, kde viděla rozražené okenice.

Měsíc jí sice příliš světla nenabízel, ale v převrženém svícnu hořela vedle otcova těla svíce, která jí dostatečně jasně ozářila obrovskou ránu zející v jeho hrdle i otcovu hlavu, spočívající v kaluži jeho vlastní krve.

Alyx ohromeně odstoupila od okna a zamířila od rod-ného domku pryč. Nevnímala, že chladný vzduch ji na holých pažích studí a že zima proniká jejím chatrným oděvem. Už nemyslela na Pagnella a na nebezpečí, které jí od něho hrozí, ani co si z jejího domku odnese, proto-že to nejvzácnější jí už vzal. Její otec, jediný člověk, kte-rý ji miloval nikoliv pro její hudbu, ale čistě jen pro ni celičkou, byl nyní po smrti. O co víc ji mohl ten zpupný šlechtic připravit?

Šla dlouho, aniž by sledovala, kam ji to vlastně nohy nesou, až nakonec se zpola zhroutila na kostelních scho-dech. Na kolenou a s rukama sepjatýma se začala modlit za duši svého otce, aby byla v nebi uvítána se všemi poctami, jež jí náleží.

Zřejmě dlouhá léta cvičení jí umožnila soustředit se na jednu činnost tak bezvýhradně, nebo snad k tomu při-spěla hloubka jejího žalu, v každém případě však Alyx nevnímala okolní ruch a shon a neslyšela ani praskot plamenů, které strávily její dům a sežehly bezduché tělo jejího otce. Šílený strach z ohně vyhnal většinu obyvatel ohrazeného městečka z příbytků na ulici, ve svém zdě-

šení si však Alyxiny postavičky, schoulené ve výklenku kostelního schodiště, ani nevšimli.

Za časného úsvitu otevřeli strážci bránu a před ní čekalo šest ozbrojených rytířů se znakem hraběte z Waldenhamu. Podkovy obrovitých hřebců rozrývaly hliněné chodníčky mezi domky a rytíři zvolna a majet-nicky táhli městečkem, přičemž obouručními meči se-kali do vývěsních štítů a převislých stříšek. Ženy od-táhly z dosahu nebezpečných koní své děti, tiskly je v náručí a hrůzou ochromeny pozorovaly, jak si mo-hutní muži v helmicích výhrůžně razí cestu jejich po-klidným městečkem.

Rytíři se zastavili u doutnajících trosek Blackettova domku. Jejich vůdce vytáhl ze sedla pergamen a přibil jej k jednomu ohořelému kůlu. Aniž by zvedl hledí u přilbice, rozhlédl se po hrůzou vytřeštěných měšťa-nech. Jediným rychlým pohybem kopí obratně probodl pobíhajícího psa a zdechlinu odhodil na hromadu po-pela. "Čtěte a mějte se na pozoru!" zařval chraplavě a jeho hlas vrátila ozvěna od městských kamenných hradeb.

Bez ohledu na shromážděné měšťany nasadili rytíři koním ostruhy a hlučně se vyřítili z města, tentokrát opačnou stranou, než jakou přijeli, takže před svým od-jezdem z brány stačili podkovami rozbít další uličku. Za nimi hleděli lidé vyděšení k smrti.

Teprve za nějakou dobu se pár měšťanů vzpamatovalo natolik, že svoji pozornost obrátili ke vzkazu přibitému na kůl. Kněz, který uměl číst, se prodral dopředu. Pře-čtení pergamentu mu zabralo hodnou chvíli, ale obyvatel-é městečka vyčkávali mlčky. Konečně se k nim otočil s bledou a napjatou tváří.

"Alyx," začal pozvolna. "Alyxandria Blackettová by-la obviněna z kacířství, čarodějnictví a krádeže. Hrabě z Waldenhamu na vědomost dává, že děvče zneužilo svého hlasu, jenž je darem ďáblovým, aby omámilo hra-běcího syna, a když se tento pokusil jejím čarám vzepřít, rouhala se proti církvi. Při jeho další snaze odolat, spou-

24

tala dívka mladého hraběte pomocí pekelného zaklína-dla a oloupila ho."

Na okamžik lidé zapomněli i dýchat. Alyxin hlas že je dar od ďábla? Jistě, má sice neobyčejný talent, ale ten přece musí pocházet od boha! Což neužívala svého hla-su ke chvále boží? Samozřejmě, skládala i písně, které k církevním měly daleko, například...

Všichni naráz zdvihli hlavu a sledovali Alyx, která mířila od zadního schodiště kostela ke svému domku, viděli, jak klopýtla na chodníčku rozervaném podkova-mi rytířských koní. Lidé se před ní začali rozestupovat. Na tvářích se jim zračil zmatek a občas i pochyby. Alyx se zastavila a němě zírala na trosky svého domova.

"Pojď se mnou, dítě," vybídl ji tiše kněz, objal ji kolem ramen a málem ji odvlékl na svou faru. Sotva se ocitli uvnitř, začal pobíhat a do plátěného pytlíku házel spěšně chléb a sýr. "Alyx, ty odtud musíš okamžitě zmizet!"

"Můj otec," připomněla mu šeptem.

"Já o něm vím, viděli jsme jeho tělo v plamenech. Nemysli na to, už je po smrti a já odsloužím pětadvacet mší za pokoj jeho duše. Teď se však musíme postarat o tebe."

Když ale zjistil, že Alyx ho vůbec neposlouchá, prud-ce s ní zatřásl, až jí hlava poskočila dozadu. "Alyx! Teď musíš dávat pozor, co ti říkám!" Do očí se jí začal vracet jas a kněz prozradil, že na pergamentu je také výzva k je-jímu uvěznění. "Vypsali na tebe odměnu, ať už budeš ži-vá či mrtvá!"

"Odměnu?" zašeptala. "Jakoupak mám tedy cenu?"

"Alyx, ty máš obrovskou cenu, ale z nějakého důvodu jsi rozhněvala hraběte. O té odměně jsem se ještě nezmí-nil nikomu, ale co nevidět se to lidé dozvědí a rozhodně za tebou všichni stát nebudou. Za ty peníze by tě nějaký chamtivý darebák předal hraběti s největším potěšením!"

"Tak ať mě uvězní! Jsem přece nevinná a král -"

Kněz ji halil do těžkého, příliš dlouhého pláště. Teď jí se smíchem skočil do řeči. "Shledají tě vinnou a budeš moci mluvit o štěstí, jestli ti přisoudí jenom provaz. Teď si přeji, abys odešla a počkala na mne na okraji králov-ského lesa."

Dnes večer tam za tebou přijdu a doufám, že zatím naleznu způsob, jak tě zachránit. Utíkej, Alyx, ne-otálej! Ať tě zahlédne co nejméně lidí. Dnes večer tě vy-hledám a donesu ti hudební nástroj a další jídlo. Třeba vymyslíme, jak by si mladá dívka mohla sama vydělávat na živobytí."

Než Alyx stačila něco odpovědět, vystrčil ji ze dveří. Přes rameno jí visel pytlík s jídlem a rukama si u krku přidržovala těžký plášť. Pospíchala rychle k bráně a ani se nesnažila schovávat. Všichni obyvatelé městečka však ještě postávali kolem spáleniště Alyxina domku, a tak ji nikdo nezahlédl. Sotva vběhla do lesa, posadila se vyčerpaná únavou i zármutkem. Ještě pořád nedokázala pochopit, co se to v těch několika posledních hodinách vlastně událo, na-tož aby tomu uvěřila. Celou hodinu měla před očima tvář svého otce a rozpomínala se na jejich společný ži-vot, na jeho láskyplnou péči. Po té dlouhé noční modlit-bě a dalším ranním šoku začala plakat a nemohla pře-stat. Přetáhla si plášť přes hlavu, schoulila se do klubíčka a dala volný průchod svému bezmeznému žalu. Až po několika hodinách jí tělo ochablo a ona v záhy-bech pláště konečně usnula.

Vzbudila se, když už se slunce chýlilo k západu. Celé tělo měla rozbolavělé, levá noha byla od skoku z okna pohmožděná, hlava jí třeštila. Opatrně si odtáhla vlně-nou látku z obličeje a vzniklou škvírou spatřila muže, který tu poblíž ní seděl na padlém kmenu. Leknutím vy-jekla a rozhlédla se, kudy by mohla uprchnout.

"Není třeba, abys přede mnou utíkala," uklidňoval ji muž tiše a ona si na ten hlas vzpomněla. Byl to ten Pag-nellův sluha, který jí včera dopomohl k útěku před svým vlastním pánem.

"To si chceš za mne vyzvednout tu odměnu?" ušklíbla se na něho. "Já bych však mohla prozradit, jak jsi mi tu-hle pomáhal. To by se tvému pánovi asi moc nezamlou-valo!"

26

K jejímu překvapení se muž jen zachechtal. "Mne se bát nemusíš, maličká," ujišťoval ji. "Zatímco jsi spala, měli jsme s tvým knězem dlouhou poradou, a opravdu jsme našli řešení. Pokud by sis to chtěla poslechnout, pak se skutečně domnívám, že máme úkryt, kde tě nikdo neobjeví."

Alyx jen krátce přikývla, upřela na muže oči a vyčká-vala, co jí prozradí. Muž se pustil do vysvětlování a ona nestačila valit oči pod nápoem úžasu, nevíry a divného tušení ohledně vyhlídek do budoucna. Sluha měl totiž bratra, který sloužoval v královském vojsku. Měl však tu smůlu, že přežil všechny bitvy a dožil se tak stáří, načež byl ze služby propuštěn bez jakýchkoliv prostředků k ži-vobytí. Dva roky se jen tak potuloval a žil z ruky do úst, až konečně narazil na tlupu psanců, kriminálníků a lidí, kteří přišli o práci. Ti všichni se usídlili v hlubokém lese, severně od městečka Moretonu.

Po chvíli mlčení se Alyx tiše a nedůvěřivě zeptala: "Tak ty mi tedy navrhuješ, abych se k tě tlupě přidala? Abych se stala... psancem?"

Sluha dobře chápal, jaký musí cítit odpor. Kněz si dívčiny ušlechtilé vlastnosti nemohl vynachválit. "Ano i ne," odpověděl. "Takové mladé děvče by v téhle tlupě skutečně nebylo v bezpečí. I když teď mají toho vůdce a přece jen tam panuje jisté ponětí o křesťanské lásce a disciplíně, přesto by tak bezbranný tvor, jako jsi ty, mezi nimi dlouho neobstál."

Alyx se úlevou dokonce pousmála.

"A kromě toho," vysvětloval muž, nikdo z nich by se dvakrát nerozmýšlel a dopravil by tě k hraběti, aby zís-kal tu vypsanou odměnu."

"Umím přece zpívat. Třeba si mne někdo najme -?"

Přerušil její doufání prudkým mávnutím. "Vydržovat si vlastní hudebníky, to si dovolí jenom šlechta či snad nejvýše nějaký bohatý kupec. Ale problém zůstává stej-ný, byla bys opuštěná a nikým neochraňovaná děvče..."

Alyx bezradně svěsila ramena. Což pro ni opravdu neexistuje žádné bezpečné místo?

Když se sluha utvrdil v přesvědčení, že si je Alyx obtí-ží ohledně svého úkrytu konečně vědoma, honem na ni vychrlil svůj plán. "Kdyby ses stala chlapcem,

klidně by ses k těm psancům mohla připojit. Ostříháš si vlasy, ob-líkneš chlapecké šaty a možná se stáhneš trochu přes prsa, a nikdo nebude mít sebemenší podezření. Kněz mi říkal, že umíš měnit hlas, jak se ti zachce, a pokud jde o tvůj vzhled, může náležet chlapci stejně dobře jako děvčeti."

Alyx nevěděla, jestli se má smát nebo plakat, když pronesl závěrečnou poznámku. Samozřejmě se nikdy za klasickou krásku nepovažovala, neměla ani šťavnaté ru-dé rty a obrovské modré oči, ale občas tajně doufala...

"Ale jdi," usmál se sluha, "nemáš proč se takhle tvá-řit. Jsem si jist, že až dospěješ, postava se ti zaoblí a bu-deš tak pěkná jako kdejaká dáma."

"Jenže mně už je dvacet let," odsekla mu vzdorně.

Sluha si rozpačitě odkašlal. "I tak bys měla bohu za svůj vzhled děkovat. A teď honem, začíná se už stmívat. Donesl jsem ti chlapecké oblečení, a až se převlékneš, vydáme se hned na cestu. Chtěl bych se vrátit dřív, než po mně začne shánka. Hrabě chce mít o svých lidech po-řád přehled."

Představa, že by se kvůli ní mohl dostat do nebezpečí, pohnula Alyx ke spěchu. Rychle popadla chlapecký oděv, který jí muž podával, ale když se dotkla látky, na okamžik se zarazila. Hned však utíkala do lesa, aby se převlékla. Zbavit se vlastního oděvu, to byla otázka ně-kolika vteřin, ale v tom chlapeckém oblečení se nevy-zнала. Nohavice z hustě tkané bavlněné látky jí zakryly nohy a končily až u pasu, kde se daly pohodlně uvázat. Pak přišla řada na pruh plátna a Alyx se snažila potlačit znechucený povzdech, když zjistila, že v jejím případě zploštit prsa nepředstavuje zas takovou námahu. Přes pruh plátna patřila bavlněná košile, z látky nádherně jemné a hladké. Následovala silnější vlněná halena se ši-rokými rukávy, a navrch přišel kabátec z hrubě a pevně tkané vlny. Kabátec jí dosahoval těsně pod křivku hýždí a měl překrásné lemování z kroucených zlatých nití.

28

V životě na sobě neměla tak přepychový oděv. Cítila, jak kůže odřená jejím šatem z hrubé vlny se už začíná hojit. A ta svoboda pohybu, kterou chlapecké oblečení umožňuje! pomyslela si a vysoko vykopla jednu nohu a hned nato i druhou.

Vklouzla do bot sahajících až ke kolenům a zašněrovala tkaničky na kotnících. Z hromádky svých šatů sebrala zla-tý pás a připjala si jej kolem pasu, načež ho zakryla hale-nou i kabátkem. Nakonec si ještě stáhla pás vyšíváním opaskem a zamířila k místu, kde na ni čekal hraběcí sluha.

"Výborně!" prohlásil, když s ní otáčel a zkoumal ji ze všech stran. Trochu se zamračil při pohledu na její nohy, na chlapce byly přece jen příliš pěkné. "A teď ještě vla-sy." Z brašny, která mu visela po boku, vytáhl nůžky.

Alyx ucouvla a přitiskla si ruce na své předlouhé splý-vavé vlasy. Ještě nikdy si je nestříhala.

"No tak," naléhal muž. "Čas běží. Jsou to jenom vla-sy, milé děvče. Však ony ti dorostou. Lepší mít vlasy ustrížené než upálené i se svou vlastní hlavou na hranici jako čarodějnice."

Alyx se tedy přemohla, otočila se k muži zády a dovo-lila, aby jí vlasy zkrátil. Kupodivu, jak kadeře postupně padaly k zemi, hlava jí připadala podivně lehká. Nebyl to nepříjemný pocit.

"Hleďme, jak jsi najednou kadeřavá," řekl muž ve snaze trochu jí tu její hroznou situaci zpříjemnit. Když skončil, otočil ji tváří k sobě a spokojeně pokývl. Kudrny a vlny se jí kolem té skřítkovské tvářičky jenom kadeřily. V duchu si řekl, že krátké vlasy a chlapecké oblečení jí rozhodně sluší víc než ty šeredné šaty, které měla předtím.

"Proč vlastně?" podívala se tázavě na něho. "Sloužíš u člověka, který mi zabil otce. Proč mi pomáháš?"

"Jsem u toho mládence" - pochopila, že má na mysli Pagnella - "už od té doby, co byl ještě maličký. Vždyc-ky měl všechno, čeho se mu zachtělo, a otec ho učil to ostatní, co mu kdo odepíral, jednoduše sebrat. Občas se snažím chlapcovy zlé činy trochu napravit. Už jsi při-chystaná?" Zřejmě to téma nehodlal dále rozvádět.

Alyx se posadila za muže na koňský hřbet a po kraji lesa se vydali na sever. Celou cestu ji sluha poučoval, jak se musí chovat, aby ji nikdo neprokoukl. Musí cho-dit jako chlapec, čili nosit ramena rovně a dělat dlouhé kroky. Nesmí plakat

nebo se hloupě chichotat, musí klít, nesmí to přehánět s koupáním, musí se drbat a uplivo-vat, nesmí se bát žádné práce, musí umět vypít číši na-ráz, musí se dloubat v nose. A výčet dalších dobrých rad pokračoval tak dlouho, až Alyx málem usnula, což jí vy-neslo další přednášku o dívčí změkčilosti.

Když dorazili na kraj lesa, v němž psanci našli svoje útočiště, dal jí dýku, kterou nadále měla Alyx nosit po boku, aby se v případě potřeby mohla bránit, a nařídil jí, aby se v jejím užívání pilně cvičila.

Sotva vjeli do tajemného lesa, kam vlastně vstoupit ani nesměli, muž zmlkl a Alyx vycítila, že má ve střehu každý sval. Všimla si, že i její ruce, jimiž se přidržovala hrany sedla, mají od křečovitého stisku zbělelé kotníky.

Donesl se k nim tichý výkřik nočního ptáka a muž na něj odpověděl. Po dalším úseku jízdy se zvolání i odpo-věď opakovaly a sluha zastavil, sesadil Alyx a sám pak sklouzl ze sedla. "Počkáme tady do rána," prozradil té-měř šeptem. "Nežli nám povolí vstup do svého tábora, musí se přesvědčit, kdo to k nim vlastně jede. Tak, ho-chu," dodal hlasitě, "a teď budeme spát."

Alyx sice věděla, že neusne, ale tiše se schoulila pod pokrývkou, kterou od muže dostala, a v duchu si probíra-la všechny ty nedávné události. Vinou šlechtického roz-marů se ocitla opuštěná v tomto studeném a děsuplném lese, zatímco život jejího otce byl surově ukrácen. Při tom pomyšlení se namísto strachu postupně vynořil hněv, který nakonec potlačil i zármutek. Ona však všechno zvládne a jednou se nějakým způsobem pomstí Pagnellovi i všem jemu podobným.

Za úsvitu už opět seděli na koni a zvolna mířili stále hlouběji do hustého lesního porostu.

30

3. KAPITOLA

ekonečně dlouhou dobu se prodírali přes houštiny stromů a husté stěny keřů. Alyx nebyla schopná vy-sledovat, jestli se drží nějaké neznatelné stezky, či jestli jdou jen tak nazdařbůh. Konečně zaslechla hlasy, tiché hlasy, převážně mužské. "Slyším hovor," zašeptala.

Sluha se po ní nedůvěřivě ohlédl přes rameno, protože on neslyšel kromě větru nic. Ještě uplynula hodná chví-le, než i on hlasy zaslechl.

Zčistajasna se husté houští rozestoupilo a před nimi se objevila malá vesnička, sestávající ze stanů a hrubě stlu-čených přístřešků. Šedovlasý muž, jemuž od spánku bě-žela stará hluboká jizva přes tvář až po krku dolů, hrábl po otěžích jejich koně.

"Neměl jsi potíže, bratře?" vyptával se zjizvený muž, a když sluha zavrtěl hlavou, pohlédl na Alyx. "Tak tohle je ten mladíček?"

Alyx pod jeho pátravým zrakem na okamžik zatajila dech z obavy, že v ní odhalí ženu, ale muž si jí rychle přestal všímat, neboť její osobě nepřisuzoval žádný význam.

"Raine tě očekává," sdělil zjizvenec svému bratrovi. "Předáš mu hochu a já tě pojedou vyprovodit. Po cestě mi povíš, co je nového."

Sluha přikývl a vedl koně směrem, kterým jeho bratr ukázal.

"Ani ho nenapadlo, že nejsem chlapec," zašeptala Alyx zpola polichoceně a zpola uraženě. "A kdo je ten Raine?"

"Je to vůdce této nesourodé tlupy. Je tu teprve pár týdnů, ale už do těch chlapů vtloukl jakous takous dis-ciplínu. Pokud tu budeš chtít zůstat, musíš ho bezpodmí-nečně poslouchat, jinak si to pěkně odneseš."

"Král všech psanců," poznamenala Alyx trochu za-sněně, "ten musí být ale prchlivý. Není to však náho-dou... vrah?" vydechla poděšeně.

Sluha se na ni podíval a rozesmál se nad tím, jak po dívčím způsobu mění Alyx rychle svoje rozpoložení. Když si však všiml jejího výrazu, zastavil se a sledoval Alyxin pohled, fascinovaně upřený kamsi dopředu.

Na nízké stoličce brousil svůj meč muž vysvlečený do pasu. Zcela nepochybně šlo o vůdce, jenž by zcela přiro-zeně stanul v čele jakékoliv skupiny lidí. Byl to urostlý a nesmírně rozložitý člověk s mohutně vyvinutým sval-stvem a rozměrným hrudníkem, se stehny napínajícími látku přiléhavých černých nohavic. Že v tom promrzlém ledovém lese vydrží sedět bez košile, bylo už samo o so-bě

neuvěřitelné, jenže Alyx i na tu dálku rozezнала, že má tělo pokryté jemným povlakem potu.

Z profilu byl velice pohledný: pěkný nos, smolně čer-né vlasy, jež se mu potem provlhlé kadeřily vzadu na kr-ku, pod hustým černým obočím hluboce zasazené vážné oči, ústa sevřená do zasmušilé čárky, když se tak sou-středěně věnoval brousku a meči, u něhož ostřil čepel.

První pohled Alyx ohromil. Měla pocit, že se jí snad zastaví srdce. V životě ještě nepotkala muže, z něhož by síla tryskala stejně snadno jako pot pokrývající jeho tě-lo. Lidé jí často tvrdili, že má ve svém hlase sílu, a ona by teď ráda věděla, jestli se její síla podobá síle tohoto muže, jestli je jako ta aura obklopující jeho mohutné a nádherné tělo.

"Radši drž pus, holka," uchechtl se sluha, "nebo se ještě prozradíš. Jeho lordstvo rozhodně nebude u vytrže-ní nad mláďencem, kterému se před ním klepou kolena."

"Lordstvo?" uvědomila si najednou Alyx. "Lord-

32

stvo!" lapla po dechu a rázem vystřízlivěla. To tedy ne-byla síla, co tady viděla z toho člověka tryskat, to bylo jeho vědomí, že se před ním plazí celý svět. Generace li-dí, jako je Pagnell, plodily muže podobné tomu, který tu seděl před nimi - zpupný, domýšlivý, jistý si skutečnos-tí, že všichni ostatní jsou pouhými jeho poskoky, nepo-chybující o svém právu sebrat, čeho se mu jen zamane, třeba i život starého nemocného písaře, který se mu omylem připlete do cesty. Právě vinou takových lidí, ja-ko je muž sedící na stoličce a čekající, až se ostatní po-korně připlazí, je teď Alyx v chladném lese, a ne ve svém domku, kam i se svou hudbou náleží.

Muž se k ním otočil a vzhledl modrýma vážnýma očima, jimž nic neuniklo. Tváří se jako král na trůně, pomyslela si Alyx, a on skutečně dodal hrubému sedát-ku majestát trůnu, na němž vládce vyčkává příchodu svých poddaných. Tohle je tedy ten pravý důvod, proč se musela převléknout za hochu! Kvůli tomuto muži s nadřazenými způsoby šlechtice, který vyžaduje, aby se všichni před ním plazili, aby se klaněli tak hluboce, až je tím svým ošperkovaným střevícem bude moci na-kopnout do zadku. Byl vůdcem této smečky vrahů a zločinců. Jakkak se mu asi dostalo této pochybné cti? Všichni kolem něho pochopitelně uznávali přirozenou nadřazenost šlechty, uvěřili, že pouhý původ dává to-muto muži právo rozkazovat, a oni, hlupáci, jakými už zločinci musí být, o jeho vůdcovství nezapochybovali ani na vteřinku, pouze se tázali, jak hluboko se před je-ho lordstvem mají ponížít.

"To je Raine Montgomery," řekl jí sluha, který si ne-všiml, jak chladným pohledem si Alyx muže prohlíží, pohledem tolik odlišným od jejich obvykle podřízeného výrazu. "Král ho prohlásil za zrádce."

"A nepochybně si to označení plně zaslouží!" utrhla se Alyx a nespouštěla zrak z toho člověka, k němuž se blížili, jakoby přitahováni tou jeho mocnou silou. Sluha se na ni překvapeně podíval. "Kdysi patřil ke královým oblíbencům, a právě vedl Jindřichovo vojsko do Walesu, když se mu donesla zvěst, že sir Roger Chat-worth zajal jeho sestru a -"

"Nepřátelství mezi šlechtickými rody!" štěkla Alyx podrážděně. "Jistě muselo zahynout mnoho nevinných lidí, aby se uhasila ta panská žízeň po krvi!"

"Nezahynul vůbec nikdo," vysvětloval muž, kterému byl její postoj nepochopitelný. "Lord Roger vyhrožoval, že sestru lorda Raina zabijí, proto lord Raine vojsko oto-čil. Jenže král Jindřich ho za zneužití královských vojá-ků pro svoje osobní účely prohlásil za zrádce."

"Ti lordové!" vztekala se Alyx. "Já uznávám pouze jediného Pána nad sebou! A král Jindřich učinil správně, když toho člověka označil za zrádce, neboť kdo jiný by odvedl královo vojsko do své vlastní bitvy? A teď se tu ukrývá v hlubokém lese a darebáci mu dělají poddané! Prozraď mi, zabíjí je dle libosti, nebo se spokojil s tím, že mu servírují jídlo na stříbrných talířích?"

Při tomto dotazu se sluha rozesmál. Konečně pochopil příčinu její nenávisti k lordu Rainovi. Zřejmě ze šlech-ticů poznala pouze Pagnella a jeho otce. Pokud jí sloužili jako jediný vzor, pak vskutku měla důvod lordem Rai-nem pohrdat.

"Pojďte se posadit," vyzval je Raine, uchopil uzdu a vzhledl k unavenému jezdcí. Umí zpívat! prolétlo Alyx ihned hlavou. Každý člo-věk s tak zvuchým a hlubokým hlasem musí být dobrý zpěvák! Ale v následujícím okamžiku všechna její smíř-livost vzala za své.

"Seskoč na zem, chlapče, ať si tě mohu pořádně pro-hlédnout!" vyzval ji totiž Raine. "Připadáš mi trochu hu-bený. Jestlipak zvládneš svoje povinnosti?" Nikdy předtím nejela Alyx rozkročmo na koni a teď měla vnitřní strany stehů ztuhlé a rozbolavělé. Když se pokusila sklouznout z koně alespoň s trochou bravury, ty její hloupé nohy ji odmítly poslouchat, a ta levá, ještě pořád poraněná po nočním seskoku, se pod ní dokonce podlomila.

Raine ji chytil za paži, aby neupadla, a k Alyxině

34

zděšení její tělo na tohoto muže zosobňujícího vše, co ze srdce nenáviděla, okamžitě zareagovalo. "Ihned mě pusť!" zasyčela, a ještě dříve než popadla hranu sedla, aby se podepřela, spatřila na jeho hezké tváři výraz ne-smírného překvapení. Ten bláznivý kůň odskočil doza-du a Alyx se opět zapotácela, než se jí podařilo udržet rovnováhu.

"Tak jestli jsi už konečně sesedl," poznamenal Raine s roz dováděnými očima a hlasem, který ji zaléval jako te-kutý med, "mohli bychom se třeba o tobě něco dozvědět."

"Tohle ti bude o mně stačit!" ucedila Alyx a vytáhla z opasku nůž, který na něho napřáhla celá rozezlená je-ho samozřejmou jistotou, že ona neznamená nic, zatím-co on je ztělesněným božím požehnáním.

V úžasu nad hochovým nepřátelstvím se dal Raine za-skočit, a když na něj zamířila malá ostrá dýka, sotva měl čas uhnout alespoň natolik, aby se mu místo do srdce, kam původně směřovala, zabodla pouze do paže.

Alyx nad tím, co provedla, doslova zkameněla a zů-stala fascinovaně zírat na tenký pramínek krve, který prýštil po mužově obnažené ruce. Ještě nikdy neublížila druhému člověku.

Na přemýšlení nad svým nerozvážným činem však neměla čas, neboť dříve než se mohla omluvit či se vů-bec vzpamatovat, Raine Montgomery ji jednou rukou popadl za kalhoty a druhou za límec, načež s ní mrštil do lesního porostu. Bylo by lépe, kdyby stačila svá úžasem otevřená ústa včas zaklapnout, neboť přitom jak svištěla po zemi, spodními zuby jako lopatkou nabírala do úst plné hrstě listí, hlíny a kdovíjakého svinstva, které se na té houbovité půdě nadržovalo.

"Co to má znamenat, ty ďáblíku?" ozval se za ní Raine.

Posadila se a oběma rukama si zuřivě rvala z úst ty chuchvalce bůhvíčeho. Pohlédla na svou bolavou nohu a potom se podívala na Raina, který stál od ní pěkně daleko. Mezi nimi se červenala hluboká brázda, kterou Alyx vyryla vlastním tělem. Ten pohled ji rozzuřil ješ-tě víc. Raine Montgomery, ten bezecný šlechtic, byl obklopen hordou nepočestně vyhlízejících mužů a žen, kteří v řehotu odhalovali černé a uhnílé zuby, zajíkali se a zcela zjevně si ten výbuch rozjařenosti vychutná-vali. Samotný Raine se smál hlasitěji než ostatní a po-hled na prohloubené dolíčky, které mu ve tváři jen zdůrazňovaly jeho veselí, k vylepšení Alyxiny nálady rozhodně nepřispěl.

"Vstávej!" ozvalo se za ní, a muž, který ji přivezl, po-máhal Alyx postavit se na nohy. "A drž jazyk za zuby, nebo tě vyhodí nadobro."

Alyx chtěla něco odseknout, ale propásla příležitost, neboť si z mezery mezi tváří a dásněmi musela vydolo-vat zatoulanou větvičku.

Jejího mlčení sluha okamžitě využil, aby poskytl Rai-novi vysvětlení. Varovně přitom zatínal prsty do Alyxiny paže a překřikoval dav hýkající smíchem. "Můj pane, od-pusťte laskavě tomu chlapci. Včera mu totiž jeden šlechtic zavraždil otce a vypálil rodný dům. Má tedy k nenávisti důvod a já se obávám, že tento svůj postoj zaujímá ke všem příslušníkům vaší třídy."

Raine v mžiku zvažněl a pohlédl na Alyx s takovou účastí, až se celá napřímila a odvrátila zrak. O jeho sou-cit nestála.

"Co to bylo za šlechtice?" zeptal se Raine starostlivě.

"Syn hraběte z Waldenhamu."

Raine si znechuceně odplivl a zkrřivil tvář při nená-vistném úšklebku. "Pagnell!" pronesl pohrdavě. "Ten chlap si šlechtický titul nezaslouží! Pojď, hochu, já už tě přesvědčím, že nejsme všichni ze stejného těsta. Potře-buji panoše, a to ty jistě zvládneš."

Dvěma kroky se ocitl vedle Alyx a přátelsky ji ucho-pil kolem ramen.

"Nesahejte na mne!" vyprskla a prudce od něho od-skočila. "Nestojím o váš soucit ani o zahálčivou práci se-stávající z toho, že vám budu servírovat sladké koláče! Já jsem... muž a umím se postarat sám o sebe. Budu praco-vat a na svoje živobytí si vydělám bez cizí pomoci!"

"Sladké koláče, říkáš?" zasmál se Raine a v levé tváři

36

se mu kmitl náznak dolíčku. "Mám, chlapče, takový do-jem," pokračoval a prohlížel si Alyx od hlavy až k patě, "že zřejmě ani pořádně nevíš, co to práce je. Ruce a no-hy máš spíš jako děvče."

"Jak se mě opovažujete takhle urážet!" vyjekla Alyx ve strachu, že bude každou chvíli odhalena, a hledala v prázdném pouzdře dýku.

"Další chyba," upozornil ji Raine, "upustil jsi ji na zem." Pomalu a okázale vytáhl její dýku ze svého opas-ku, který mu přidržoval nohavice, tak těsné a obepnuté nohavice, na nichž volně visel přivázaný trojúhelník kryjící jeho mužství. "Naučím tě, jak si svou zbraň uhlí-dat, abys ji neztrácel tak úplně snadno." Rozvážně přejel palcem po ostří. "Potřebuje nabrousit."

"Na to, aby prořízla vaši tlustou kůži, byla ta dýka ostrá dost!" odsekla Alyx sebevědomě a usmála se nad tím, že jeho sebejistotou může trochu otřást.

Jako by si na svou krvácející ránu vzpomněl teprve teď, pohlédl na paži a potom opět na Alyx. "Pojď se mnou, páže, a o tu ránu se postarej!" vyzval dívku rázně a otočil se k odchodu, jako by zcela přirozeně očekával, že ho bude následovat. V téže vteřině došla Alyx k přesvědčení, že v táboře, kde bude vydána na pospas milosti a vrtochům tohoto Raina Montgomeryho, nezůstane ani za nic. Ten člověk ji neobyčejně přitahoval a současně v ní probouzel hněv. A jí se navíc nezamlouvali ani ti špinaví a okounějící li-dé, kteří ji teď obklopili a prohlíželi si ji, jako by jim by-la předhozená pro pobavení.

Obrátila se ke sluhovi, který ji sem přivedl. "Já tu ne-chci zůstat! Zkusím to kdekoliv jinde!" prohlásila a za-mířila k osedlanému koni.

"Takže ty neumíš ani poslechnout příkaz, je to tak?" ozval se za ní Rainův hlas a vzápětí ji jeho velká ruka chytila za šíji. "Přece kvůli takové maličkosti, jako je tvůj strach ze mne, nepřijdu o dobrého panoše!"

"Bež pryč!" křikla, když ji postrkoval před sebou. "Já tu nezůstanu! Já tu nechci zůstat!"

"Já to vidím tak, že mi něco dlužíš za tu prolitou krev. Ať už jsi uvnitř!" nařídil a šoupl ji do plátěného stanu.

Přemáhajíc slzičky nad bolestí v noze a tím hrubým zacházením s jejím už beztak potlučeným tělem, při-mkla se Alyx ke stanové tyči a snažila se udržet na nohou.

"Blanche!" zařval Raine od vchodu. "Dones mi hor-kou vodu a kus plátna, ale ať je čisté!"

"A teď, chlapče," pravil, když se opět otočil k Alyx a pozorně si ji prohlédl, "je na řadě ta tvoje zraněná no-ha. Stáhni si nohavice, ať si ji mohu prohlédnout."

"To ne!" vydechla a začala couvat.

Raina tím vyvedla z míry. "To se mne tak bojíš, ne-bo -" tady se pousmál - "se snad stydíš? No dobře," po-vzdechl si a usadil se na lůžku poblíž vchodu do stanu, "třeba máš k té plachosti důvod. Kdybych já měl nohy jako ty, taky bych se za ně styděl. Ale jen buď, mláden-če, bez starosti, však my na to tvé vychrtlé tělo nějaké svaly obstaráme! Ach ano, Blanche, tady to postav a můžeš jít."

"Což nechcete, abych vám tu ránu ovázala?"

Alyx si přestala prohlížet své nohy, které ani zdaleka nepovažovala za špatné, aby se podívala na hovořící že-nu. Její cit pro zvuky a hlasy obzvláště ji přiměl prudce zvednout hlavu. Při tom naříkavém tónu, dolézavém a současně nepokrytě nestoudném, jí až přeběhl mráz po zádech. Spatřila macatou ženu s

provázkovitými, nemy-tými světlými vlasy, která na Raina hleděla tak chtivě, jako by ho v následujícím okamžiku chtěla pohltit.

Naprosto znechuceně odvrátila Alyx zrak.

"Chlapec mi tu ránu ováže sám."

"To tedy v žádném případě!" bránila se Alyx zuřivě. "Jen ať to udělá ta žena, stejně je to ženská práce a ona vypadá, že ti poslouží přímo s radostí!" Alyx se dokonce usmála při pomyslení, že být chlapcem má svoje výho-dy, protože se zbaví té nevděčné ženské otročiny.

V té rychlosti téměř nepostřehnutelným pohybem ji Raine v předklonu chytil za stehno a škulbl. Podtržená

38

noha zbavila Alyx rovnováhy a ona spadla na svůj po-hmožděný zadek.

"Vedle těch svalů se ti nedostává ani způsobů. Ty, Blanche, můžeš odejít," pronesl významně na adresu okounějící ženy. Sotva osaměli, opět se otočil k Alyx. "Pár dní ti tohle promíjet mohu, protože nemáš šlechtic-ké vychování, ale jestli se tvé způsoby nevylepší co ne-vidět, vezmu si tě, ty mrňousku, do práce a uvidíš, jak to půjde! Voda však chladne, tak pospěš, vymyj tu ránu a ovaž mi ji."

Alyx se neochotně zvedla, promnula si hýždě a belha-la se k Rainovi. Když k němu došla, Raine natáhl paži, tu mohutnou, opálenou svalnatou paži, zakrvácenou od ramene až po předloktí, aby mu ji omyla. Když se ho dotkla klůckem namočeným v teplé vodě, uvědomila si, jak ledové má ona ruce, jak horkou má on pokožku - a jak hlubokou ránu. Pořád jí nešlo na rozum, že něko-mu mohla takhle ublížit.

"To je poprvé, cos prolil krev?" zeptal se Raine mír-ně, když se sklonila tváří k němu. Soucitně ji pozoroval.

Přikývla téměř neznatelně, protože se chtěla vyhnout pohledu jeho očí. V hrdle ji dusily slzy, když si vzpo-mněla na život, který vedla ještě před dvěma dny.

"Kdepak sis zranil tu nohu?" zeptal se.

Rychle zamžikala, aby setřásla slzy, a potom na Raina pohlédla. "Na útěku před jedním takovým, jako jsi ty!" utrhla se.

"Šikovný mládenec!" Usmál se a opět mu na tvářích vyskočily dolíčky. "Jenom se nenech zastrašit. Nos hla-vu nahore, ať se děje cokoliv!"

Alyx vyždímala krvavý hadřík a pustila se do omývá-ní celé jeho paže.

"Mám ti vyjmenovat tvé povinnosti pážete?" vyzví-dal.

"Jelikož jsem nikdy neměl to štěstí vlastnit osobní služebnictvo, bohužel jsem trochu na rozpacích, co bych měla - vlastně měl dělat pro svého pána!" Málem se prozradila.

V odpověď Raine jenom zavrčel. "Budeš mi čistit zbroj, starat se o mé koně, pomáhat mi všemožným způ-sobem a" - teď mu v očích zahrálo - "servírovat mi sladké koláče. Myslíš si, že tohle všechno zvládneš?"

"A to je opravdu úplně všechno?" zašpičkovala.

"Dobré páže by se mělo naučit základům rytířství, čili užívat meč, kopí a podobně, a kromě toho by mělo umět psát pánovy dopisy, a když je potřebí, i doručovat důle-žité vzkazy. Tolik však od tebe ani nečekám, protože -"

Alyx mu skočila do řeči. "- protože nejsem z tvé vrst-vy, tak podle tebe nemám dost rozumu, abych se něco naučil. Můj otec byl písař a já umím číst a psát lépe než většina těch vašich šlechticů, to se můžeme klidně vsa-dit, a umím to v latině a francouzštině stejně dobře jako v angličtině!"

Raine chvíli zkoumal ránu, zatahl ruku v pěst a napnul bicepsy, přičemž se mírně usmíval, jako by se vůbec neurazil. Nakonec se na Alyx podíval. "Na nějaký těžší výcvik máš moc drobnou postavu," řekl, "a s tvým půvo-dem to nemá nic společného. A pokud jde o čtení a psaní, jsi jistě lepší než já, protože já přečtu nejvýš jména své rodiny. Výborně!" dodal a postavil se. "Na ošetřová-ní ran máš vskutku jemné ruce. Třeba by tě mohla potře-bovat i Rosamunde."

"To je další z těch vašich ženských?" ušklíbla se Alyx a kývla bradou k východu, kterým odešla Blanche.

"Snad nežárliš?" divil se, aby než Alyx stačila vy-prsknout, že nežárlí na vůbec žádnou ženu, dodal: "Však i ty budeš mít na ženy právo, jen co ti začnou růst vousy a trochu zesílíš." Prohlížel si ji s hlavou nakloně-nou k rameni. "Jsi

docela hezký. Jen abys neutrzil v bit-vě nějaké šrámy! Ženy vítají, když jsou jejich muži po-hlední."

"Jako jste vy, co?" ucedila Alyx, ale hned by si nejra-ději jazyk ukousla. "Řekl bych, že ujdu," přisvědčil pobaveně. "A teď mám pro tebe nějakou práci. Tahle zbroj potřebuje vy-čistit a potom nablýskat, aby nechytala rez." Hbitě shro-

40

máždil všechny kusy zbroje, přední i zadní plát, vytvá-řející mohutný krunýř, na který se připevňovaly kryty rukou a nohou. Nahoru přišla helmice.

Sebejistě a zpupně nastavila Alyx ruce a v následují-cím okamžiku se zapotácela a byla by padla naznak, kdyby ji Raine nepřidržel za zadeček.

"Pro tak velikého chlapce tohle přece není žádná tí-ha!" usmíval se Raine.

"Cože, velikého?" snažila se Alyx neztratit rovnová-hu. "Kdybyste neměl rozměry jak párek volů, i ta zbroj by mohla být lehčí!"

"Svou drzostí si říkáš o pořádný výprask! Radím ti, aby ses ke svému pánovi choval trochu uctivěji!" Než stačila odpovědět, vystrčil ji prostě ze stanu.

"Tady k se-veru teče potok," dodal a na její náklad zablácené zbroje přihodil několik hadrů. "Pořádně všechno umyj a přines nazpátek. A jestli zjistím, že v plechu přibyl jediný dů-lek nebo vroubek, vyklepu pět důlků do tvého vlastního zadku. Rozuměl jsi dobře, chlapče?"

Alyx stěží dokázala přikývnout, neboť měla co dělat, aby se vůbec udržela na nohou, a víc než o nějaké od-mlouvání se starala o to, jestli s tou tíhou vůbec bude schopná chůze. Pomalu, krůček po krůčku, se pustila k potoku s rukama napjatýma k prasknutí a s krkem vy-vráceným do strany, aby přes ten náklad vůbec viděla na cestu. Bolest v celém těle jí až vehnala slzy do očí, ale konečně došla k potůčku. Na břehu užž chtěla svůj ná-klad jednoduše shodit na zem, ale včas si připomněla Rainovo varování. Rozkročila se tedy, klesla do podře-pu a opatrně těch sedmdesát liber složila do trávy.

Na chvilku se posadila, natáhla ruce a říkala si, jestli se jí do nich vůbec vrátí cit. Když se trochu vzpamatovala a paže skutečně přišly k sobě, aby ji však bolely o to víc, ponořila je i s rukávy do čisté chladné proudící vody. Po několika minutách se srdceryvným povzdechem vzala na vědomí tu hromadu železa. Konec ženské otro-činy? Cožpak je nějaký rozdíl mezi umýváním nádobí a omýváním zbroje? Opět si vzdychla, sebrala hadřík a počala z kovu odstraňovat nános bláta, potu, rzi a bůh-víceho, co tam vytvářelo ten špinavý povlak.

Za hodinu se jí podařilo umýt celou zbroj a všechnu tu špínu přestěhovat na sebe. V životě nebyla tak zpocená a každá kapka potu k ní tu nečistotu ještě přilepila. Sho-dila kabátec a pokusila se jej otřít čistým klůckem, načež ho dala uschnout na skálu. Zatím si omyla paže a tvář.

Když skončila s umýváním a natáhla se po suchém had-říku, kdosi jí ho podal. Rychle si osušila obličej, a když otevřela oči, spatřila neuvěřitelně krásného člověka. Do-konalou tvář s vysokými lícními kostmi rámovaly tmavě kadeřavé vlasy. Pod dlouhými hustými řasami hořely pal-čivé černé oči. Alyx musela dvakrát zamrkat, aby uvěřila, že tento temný anděl je skutečný. Ve svém bezdechém úžasu dočista přehlédla meč, který jí mířil na břicho.

42

4. KAPITOLA

o jsi zač?" zeptal se ten muž, který vyhlížel příliš nadpozemsky, než aby mohl být skutečný. Alyx, která si v životě na nebezpečí zvykat nemuse-la, ten meč příliš na vědomí nebrala, zato melodičnost mužova hlasu ji doslova udeřila. U Raina vycítila, že se svým hlubokým hlasem by zpíval dobře, jen kdyby to zkusil, ale nepochybovala, že tento muž je skutečný zpěvák. "Já jsem Rainův nový panoš," oznámila mu nevzrušeně svým vlastním nezměněným hlasem, který nechala zaznít až ze samé hloubi plic, jak se to tolik let učila.

Muž na ni chvíli valil nechápavě oči a mlčky zasunul meč zpátky do pochvy. "Ty nemáš jen tak obyčejný hlas. Jestlipak jsi také někdy zpíval?"

"Trochu ano," připustila s rozveseleným pohledem av tom krátkém prohlášení se dala rozeznat všechna její sebejistota. Stále beze slova sáhl muž dozadu a z toulce se šípy, který měl přes rameno, vylovil flétnu. Začal hrát pros-tou známou píseň, kterou Alyx zpívala už mnohokrát. Na okamžik zavřela oči a nechala tu hudbu kolem sebe jen tak plynout. Nikdy nebyla bez hudby tak dlouho ja-ko v posledních několika dnech, už od chvíle, kdy před deseti lety zdvihla trubadúrovu loutnu. Hudba do ní vstoupila. Alyx si naplnila plíce vzduchem a otevřela ústa ke zpěvu. Už po čtyřech tónech přestal muž hrát, nevěřícně otevřel ústa a úžasem vykulil oči. Alyx se jen zazubila, kývla, aby nepřestával hrát, a zpívala dál.

Muž střelhbitě mrkl vděčně k nebesům, šťastně se ro-zesmál a opět vložil flétnu do úst.

Nějakou dobu se Alyx poslušně držela melodie udáva-né flétnou, ale potřeba tvořit ji dlouho na pokoji nenecha-la. Tohle byl člověk, který se v hraní jaksepatří vyznal, a ona se chtěla dozvědět, co všechno ovládá. Rozhlížela se kolem po něčem, co by mohlo vydat zvuk, až si všimla vykotlaného kmene. Za zpěvu, aniž by vypadla z rytmu, chytla zádové a hrudní pláty Rainovy zbroje a spolu s krunýřem kryjícím stehno je položila ke kmeni a našla klacíky namísto paliček. Na okamžik pak zmlkla a vyťu-kávala tóny na plechu i o dřevo. Když si ji vtiskla do pa-měti, začala pobrukovat melodii, která jí zněla v hlavě. Mladík ji okouzleně pozoroval, a když se pustila do zpěvu, tentokrát nové písně – začal ji doprovázet na flét-nu, nejprve váhavě, to jak chytal melodii a rytmus. Po-tom však přidal vlastní motiv a Alyx se radostně roze-smála a zcela přirozeně se k němu přidala. Začali spolu trochu soutěžit, Alyx zpívala to a muž hrál ono, ale přes-to to spolu ladilo. Nadšeně zkoumali umění a dovednost druhého hráče.

Když pak muž odhodil svou flétnu stranou a připojil svůj silný jasný hlas k jejímu, byla zas na chvíličku pře-kvapena Alyx, takže vypadla dokonce z rytmu, což mu-že podle všeho velmi potěšilo. Na kolenou a držíce se za ruce spojili svoje hlasy a vyslali jásavou píseň až kamsi k nebesům.

Konečně zmlkli a kolem nich se rozhostilo naprosté ticho, jako kdyby i vítr a ptáci zmlkli a naslouchali je-jich nádhernému zpěvu. Stále se ještě vzájemně svírali za ruce a mlčky a bez pohnutí na sebe upírali pohled pl-ný lásky, úcty, okouzlení, úžasu a spřízněnosti.

"Jmenuji se Jocelin Laing," prolomil konečně ten krásný mladík mlčení.

"Alyx... ander Blackett," zajíkla se Alyx u mužské podoby svého jména.

44

Jedno Jocelinovo dokonalé obočí se v údivu nad-zdvihlo, ale sotva začal mladík hovořit, zarazil ho Rai-nův hlas.

"Koukám, Jossi, že jsi se seznámil s mým novým pa-nošem!"

Alyx pustila Jocelinovu ruku s trochu provinilým vý-razem a honem se zdvihla, ovšem bolavá levá noha se pod ní opět podlomila.

Raine jí drsně podepřel paži. "Tak jestli jste vy dva s tou zábavou u konce, můžeš odnést moji zbroj nazpá-tek a sedřít z ní rez. A ty, Jossi, neseš nějaký úlovek?"

Jocelin čelil svému pánovi se zřejmými rozpaky a je-ho štíhlá ramenatá postava vyhlížela vedle mohutného Raina jako hračka. "U potoka jsem chytil čtyři králíky."

"Králíky!" odfrkl si Raine. "Půjdu se podívat po něja-ké srně nebo i po dvou, ale teď, chlapče, půjdeme zpátky do tábora a prohlédneme tu tvoji nohu. Zmrzačený bys pro mě byl bez užitku."

Alyx odevzdaně sesbírala všechny části zbroje a Joce-lin jí je navršil do náruče včetně jejího vlhkého kabátce. Následovala Raina do tábora a v duchu si kladla otázku, kolik z jejich zpěvu vlastně zaslechl.

Pokud něco slyšel, nijak se o té skutečnosti nezmí-nil. Vešel do stanu a ukázal, aby tu zbroj Alyx položila na zem.

"A teď si stáhni nohavice, ať se můžeme na tu nohu podívat!"

"Ona se mi ta noha úžasně rychle hojí!" prohlásila Alyx a ani se nehnula.

Raine se na ni podíval přivřenýma očima a potom přistoupil o krok blíž. "Měl bys už jednou pochopit, že v tomto táboře musí chodit každý po svých. S nemocnými lidmi nemůžeme ztrácet čas. Zajdu pro Rosamundu a ty se zatím svlékni!" nařídil, vklouzl do košile a kabátce a vyšel ze stanu.

Jakmile zmizel, Alyx ze sebe bleskově strhla těsné nohavice, popadla kus plátna a uvázala si jej kolem pasu, načež konec látky přehodila přes lví pás ukrytý pod košilí, takže si vytvořila jakousi bederní roušku. Kyčle a stehna jí zůstaly odhalené a ona si je prohlížela s vědomím, že rozhodně nevyhlízejí špatně. Bylo jí jasné, že teď se přijde na to, že je žena. Ach ano, vzdychla si, ještě dobře že alespoň některá část jejího těla, i když ne přímo tvář, je pěkná natolik, že může náležet jedině ženě.

Zaslechla, jak se otevírá stan, a když zdvihla hlavu, spatřila profil té zaručeně nejkrásnější ženy, kterou kdy země nosila. Řasy dlouhé až neskutečně vynikaly nad nádherně zelenýma očima, dokonalý nos a křivka úst s pěkně vytvarovanými rty, jemná klasická krása, jaká je snem každé ženy. Za ní se ukázal Raine. Není divu, že si svého pážete nevšímá! pomyslela si Alyx. V blízkosti takové ženy přece nemá zapotřebí ohlížet se po něčem tak obyčejném a nezajímavém, jako je ona!

"To je Rosamunda, naše ranhojička," oznámil jí Raine s takovou něhou v hlase, že se na něho Alyx v úžasu zadívala. Jak by bylo nádherné, kdyby k ní mluvil také takovým tónem!

V následujícím okamžiku se Rosamunda obrátila a Alyx nechtěně vyjekla, protože celá levá polovina Rosamundina obličeje, byla zohyzděna temnou, jahodově zbarvenou skvrnou – ďáblovým znamením. Alyx rychle zvedla ruku, aby se pokrýžovala, a tím zamezila vlivu nečistých sil, ale očima zavadila o Raina, který na ni upíral varovný a výhrůžný pohled.

"Snad bys byl raději, abych se tě ani nedotkla...," spustila Rosamunda hlasem, podle něhož měla s odpořem vůči vlastní osobě bohaté zkušenosti.

"Samozřejmě že ne," popřela Alyx váhavě a potom se odhodlala. "Moje noha je v naprostém pořádku, to je-nom představa tohoto tlustého medvěda v pořádku ne-jdou!"

Rosamunda se překvapeně otočila k Rainovi, ale ten jenom zavrčel. "Ten mládenec nemá žádné vychování – zatím!" dodal trochu výhrůžně. Jinak se zřejmě upokojil skutečností, že Alyx se chová k Rosamundě s úctou,

46

a odvrátil se od nich bez jediného pohledu na Alyxiny nohy, což ji naplnilo rozhořčením.

Rosamunda jemně uchopila dívčinu nohu, zdvihla ji a otáčela jí ze strany na stranu, žádnou viditelnou stopu po zranění však nenalezla.

"Jmenuju se Raine Montgomery," ozvalo se jim za zády. "Dal bych příště přednost označení jménem, ať už máš na mysli kterékoliv zvíře."

"A má před tím jménem předcházet titul 'Vaše Výsosti', nebo snad postačí 'Vaše lordstvo'?" Uvědomovala si, že je nesmírně troufalá, a navíc neměla sebemenší tušení, jakou podobu může mít jeho hněv, nicméně ještě pořád ji nepřešel vztek nad způsobem, kterým ji přiměl zůstat v táboře.

"Docela dobře postačí Raine," uklidnil ji a potom se na ni s úsměvem podíval.

"Pravidla společenského chování jsou podle mne na tomto místě bezcenná. A jak mám říkat já tobě?"

Alyx začala odpovídat, ale v té chvíli jí Rosamunda natáhla nohu do takového úhlu, že Alyx jen pískla boles-tí a doslova vyskočila. Mocí se snažila zadržet slzy. Přes zaťaté zuby jenom procedila: "Alyxander Blackett."

"Tak co je s tím mladíkem?" zeptal se Raine.

"Namohl si trochu svalstvo. S tím se nedá dělat vůbec nic, nejvýš snad nohu stáhnout pevným obvazem a počkat, až se sama zahojí. Na tohle není žádný lék, možná jen na noc trochu masti, a to je všechno."

Raine zdvihl plátno u vchodu a sledoval, jak Rosamunda odchází, aniž by si všiml Alyxina vítězného pohledu.

Zatímco byl otočen zády, Alyx se ve vteřince oblékla a přitom se snažila o lhostejný tón. "To je skutečně nád-herná žena," prohodila a přitom se snažila nedat najevo, jak moc ji Rainova odpověď zajímá.

"Ona si to však o sobě nemyslí," řekl Raine. "A po-kud mohu soudit podle vlastních zkušeností, žena nejpr-ve musí sama ve vlastní krásu uvěřit a teprve potom ji spatří i ti druzí."

"Nepochybuji, že máš ohledně žen bohaté zkuše-nosti!"

Usmál se a přitom povytáhl jedno obočí. "Zvedni ten svůj hubený zadek a půjdem něco dělat."

Snažíc se spolknout urážku nad tím nelichotivým hodnocením svého těla, následovala ho Alyx před stan. Poklusalala za Rainem, jehož mohutné nohy ukrajovaly vzdálenost ohromnými kroky. Raine cestou popadl u hrubé cihlové pece bochník černého chleba, roztrhl ho vpůli a kus podal Alyx, která zůstala koukat trochu vy-děšeně, protože porce odpovídala její celodenní dávce.

Raine se zakusoval do husté a těžké chlebové hmoty a přitom ji vedl osadou psanců a vyhnanců. Všechny přístřešky byly postavené jen tak halabala, bez jakékoliv snahy o trvanlivost, a stoupal z nich příšerný zápach. Zřejmě zde udržování hygieny neměl na starosti žádný odvozce odpadků, jako tomu bylo v jejím milovaném ohrazeném městečku.

"Není to žádná sláva, viď?" všiml si Raine jejího vý-razu. "Copak můžeš něco naučit lidi, kteří si vylévají nočník rovnou na vlastním prahu?"

"Co je to vlastně za lidi?" zeptala se a znechuceně po-zorovala špinavé a utahané ženy, které se vláčely od jed-né těžké domácí práce ke druhé, zatímco muži jen pose-dávali, uplivovali a tu a tam se drze podívali na Alyx s Rainem. Ani si sama neuvědomila, že se teď drží těsně vedle něho.

"Tenhle," ukazoval, "ten oddělal čtyři ženy." V Rai-nově hlase zaznělo pohrdání.

"Drž se od něho radši dál, moc rád terorizuje slabší, než je on sám. A támhleten s páskou přes oko je černý běžec, loupežník. Proslavil se natolik, že musel s přepadáváním lidí přestat na sa-mém vrcholku kariéry," dodal jedovatě.

"A tihle? Co se tu choulí u ohně?"

Raine se zamračil. "Ti trpí smutkem a steskem. Jsou to sedláci vyhnaní ze svých polí, na kterých vznikly pastviny. Nedokážou nic než sedlačit, a pokud mohu soudit, nic jiného se naučit ani nechtějí."

48

"Pastviny!" vyprskla Alyx. "Není divu, že tě tak ne-návidí!"

"Mě?" podivil se s upřímným překvapením. "Proč by mě měli nenávidět?"

"Sebral jsi jejich hospodářství, postavil ploty kolem půdy, která patřila jim, a všude jsi rozplemenil ty svoje odporné ovce," vychrlila jedním dechem. Jen ať je mu jasné, že alespoň někdo z neurozených je vzdělanější než tihle balvani.

"Že bych spáchal tolik špatnosti?" divil se, a ačkoliv se neusmíval, důlky ve tvářích prozrazovaly jeho poba-vení. "To vždycky soudíš celou skupinu lidí jen podle činů jednotlivce? Což ve vašem městečku snad nežije ani jeden darebák? A kdyby mi ten lump vybral kapsy, což bych snad musel oběsit všechny měšťany, abych spravedlivosti učinil zadost?"

"To... ne, hádám, že ne," připustila neochotně.

"Tumáš, sněz si tohle!" vybídl Alyx a podal jí vajíčko natvrdo, přičemž jí z ruky sebral zbytek chleba a sám ho dojedl. "Když nebudeš pořádně jíst, nikdy nevyrosteš. A teď si vezmem na starost ty tvoje ubohoučké svaly."

Po tomto ohodnocení ji vedl mezi stromy do míst, odkud k ní už od jejího příjezdu doléhaly zvláštní zvu-ky. Došli k velké mýtině, kde se Alyx při pohledu na nabízené výjevy překvapeně zarazila. Viděla muže, spoustu mužů, kteří podle všeho chtěli zabít jeden dru-hého, své koně i sami sebe. Vrhali se na soupeře s vy-tasenými meči, na vycpané figuríny útočili kopím, či s kameny zavěšenými k tělu prováděli namáhavá těles-ná cvičení.

"Co to má znamenat?" zašeptala, nevědouc, jak se k tomu vůbec vyjádřit.

"Pokud muži chtějí přežít, musejí umět řádně bojo-vat," vysvětlil jí s očima upřenými na zápasníky. "Hej, vy dva!" zařval tak hlasitě, že Alyx až poskočila. Dvě-ma zuřivými přískoky se ocitl u mužů, kteří odhodili meče a vrhli se na sebe zařatými pěstmi. Raine je oba uchopil na zádech za jejich rozdrbané oblečení,

zatřásl s nimi jako se dvěma psíky a roztrhl je od sebe. "Čestní muži při boji pěsti neužívají!" zavrčel. "Dokud budete podléhat mně, budete zápasit jako čestní bojovníci, a ne jako chátra, ke které patříte! Jestli ještě jedinkrát porušíte moje pravidla, stihne vás trest! A teď se zase pusťte do cvičení!"

Mlčky a vyplašená Rainovou zuřivostí stála tu Alyx úplně bez hnutí, dokud se k ní neotočil. Hlas tohoto člo-věka měl rozpětí od něžného oslovení, které užíval k Rosamundě, až k tomuto děsivému řevu.

"A teď," oznámil Alyx chladným hlasem, který si vy-hradil zvláště pro ni, "se podíváme, jak jsi vlastně silný! Polož se a vzepři tělo na pažích."

Alyx neměla ani zdání, co si pod svojí žádostí Raine představuje. Nad jejím nechápavým pohledem si Raine povzdechl, jako kdyby ho tížilo mohutné břemeno, stáhl košili i halenu, lehl si na břicho a začal předvádět vzpěry pomocí paží. Moc obtížně to nevypadalo, proto Alyx zaujala stejnou polohu. Při prvním vzepření však zdvih-la tělo jenom zpola a na druhý pokus se jí paže napjaly jen trochu a hned nato se zhroutila nazpátek.

"To je z toho sedavého života!" prohlásil Raine, po-padl ji za zadek nohavic a nadlehčil tuto nejtěžší část je-jího těla. "Tak honem, vzpírej! Trochu ty své hůlkovité paže musíš zaměstnat!"

Alyx se překulila na stranu a posadila se. "Není to tak snadné, jak to vypadá," postěžovala si, když si třela roz-třesené paže.

"Snadné?" zabručel Raine a opět si lehl na břicho. "Vylez mi na záda!"

Alyx to chvíli trvalo, než uvěřila vlastním uším. Že má vyšplhat na ten široký pás holé, zpocené a sluncem osmahlé kůže?

Netrpělivě na ni mávl a Alyx se mu tedy posadila rozkročmo na záda. Raine osedlaný Alyx se počal vzpírat pouze na jedné ruce, ale tu ukázka jeho síly za-jímala až na posledním místě. Nikdy předtím se neocit-la v tak těsném kontaktu s žádným mužem, natož aby

50

ho svírala mezi nohama. Jeho pot jí zvlhčoval stehenní stranu nohavic, či to byl její vlastní pot? Zkrátka vlhla vinou jednoho z nich. Jeho vystupující svaly, které se při namáhavém vzpírání rozložitého těla i Alyxiny vá-hy napínaly pod jejími stehny, vystřelovaly do dívčina těla vlnky žáru. Ruce, kterými se přidržovala na jeho rozpálené pokožce, najednou ožily a zcitlivěly. Jeho svaly a kůže hrály melodii a užívaly Alyxino tělo jako hudební nástroj, až se rozezpívalo písní dívce dosud neznámou.

"Tak!" překulil se Raine na bok a setřásl ji do prachu. "Jednou, až sám řádně dospěješ, budeš to také ovládat."

Alyx ze sedu vzhlížela na tu jeho přenádhernou po-kožku a celé tělo jí doznívalo tou písní. Pomyslela si, že stát se mužem rozhodně vůbec netouží.

Za Rainem se vynořil Jocelin a krásné oči mu jen ho-řely, když se pozorně zahleděl na Alyx. Vypadalo to, ja-ko kdyby jí četl myšlenky. Zahanbeně se podívala stra-nou.

"Řekl bych, že tvůj panoš samým úžasem zapomněl mluvit," poznamenal k Rainovi.

"Nezapomínej, že lidé naší vrstvy nejsou na tvoji tělesnou zdatnost navyklí."

"To jenom proto, že celý život vsedě přepočítávají peníze," usadil ho Raine smrtelně vážně. "A co že dnes vypadáš tak spokojeně? Máš snad toho málo na práci?"

Joss si Rainovo popichování moc k srdci nebral. "Jsem zvědavý, nic víc. A teď chci jít cvičit lukostřelbu." Po těchto slovech zamířil k terčům umístěným na vzdáleněj-ším konci cvičiště.

"Chceš tu snad zapustit kořeny?" pohlédl Raine dolů na Alyx. Když si stoupla, vzal kolemjdoucímu muži dlouhý meč a podal jí ho. "Uchop jílec oběma rukama a zkus na mne zaútočit."

"Já ale nechci nikomu ublížit," prohlásila Alyx bez rozmyšlení. "Dokonce jsem nechtěl způsobit bolest ani Pagnellovi..."

"A co kdybych já byl Pagnell?" pozlobil ji Raine čtverácky. "Koukej zaútočit, nebo první výpad udělám já sám!"

Bolest, pronikavá a ještě nezhojená, ji přiměla zdvih-nout těžký meč, jehož hrot až dosud vláčela v prachu, a zaútočila. Když byla čepel na vlásek od jeho břicha, Raine uhnul stranou. Opět a opět činila nové a nové vý-pady, ale nezavadila o něho ani jedinkrát. Namířila na jednu stranu, v polovině útoku změnila směr a Raina stejně nezasáhla, ať se snažila sebevíc.

Sotva z té námahy popadala dech. Přestala s útoky a špičku meče opřela do hlíny. Rozbolavěné ruce se jí chvěly vyčerpáním. Usměvavý a sebejistý Raine se na ni nepřestával zubit, takže nakonec zatoužila zasadit mu tou ocelí, kterou tak křečovitě svírala, pořádnou ránu.

"A teď dostaneš ještě jednu příležitost. Zůstanu stát úplně bez hnutí a ty se zkus na mne tím mečem rozpřáh-nout."

"V tom bude nějaký chyták," řekla s takovou ode-vzdaností, že se Raine nahlas rozesmál.

"Kdepak chyták, ale musíš zdvihnout meč nad hlavu a švihnout jím rovně dolů. Jestli to dokážeš, tak zásahu neuju." "

"Ale já nechci ubližovat. Prolévat krev."

Raine však podle všeho o její zručnosti s mečem ne-pochyboval. "Jen si vzpomeň na všechny moje ovce, na všechny ty sedláky, kteří teď kvůli té mé chamtivosti hladovějí."

Alyx se šťastně podařilo zdvihnout paže a právě se chystala spustit tu zbraň Rainovi na hlavu, když ten roz-máchnutý a trucovitý meč začal přepadat dozadu a táhl přitom s sebou i její paže, jež byly po té předchozí ná-maze příliš zesláblé a unavené, než aby tak těžký meč dokázaly vzepřít. Pár vteřin s ním zoufale zápasila, ale ten zatracený kus oceli nakonec zvítězil. Jak tu tak stála s dlouhým mečem zabodnutým vzadu mezi paty, mohla se z Rainova úšklebku vzteky pomínout.

"Tak slabého hochu jsem v životě neviděl. Cos, pro-sím tebe, celý život dělal?"

52

Alyx přestěhovala meč před sebe. Rainova otázka jí nestála za odpověď.

"Zdvihni meč nad hlavu, skloň ho, a zase nahoru, pěkně pořád dokola, dokud se nevrátím. A jestli tě na-chytám při ulejšování, tak budeš cvičit dvakrát tak dlouho," sdělil jí na odchodu.

Nahoru dolů a pořád dokola cvičila Alyx s mečem a svaly na pažích jí od té dřiny málem pukaly.

"Zacvičuješ se dobře," ozvalo se za ní, a když se oto-čila, zjistila, že přišel ten zjizvenec, bratr sluhy, který ji sem dovezl.

"Tvůj bratr už odjel? Chtěl jsem mu poděkovat, ačko-liv zrovna teď začínám pochybovat, jestli je tohle o moc lepší než osud, který by mě čekal někde jinde."

"On o tvé díky nestojí," odbroukl muž nezdvořile, "a koukej s tím cvičením pokračovat, protože lord Raine se dívá naším směrem."

S roztřesenými pažemi se Alyx vrátila ke cvičení a teprve za hodnou chvíli se Raine vrátil, aby jí předve-dl, jak má držet meč v natažené paži a opakovaně ho zvedat a zase pouštět s pomocí vždycky jenom jedné ruky.

Po nějaké době, která Alyx připadala jako celá věč-nost, jí Raine meč vzal a zamířil nazpátek do tábora. Alyx ho mlčky následovala s pocitem, že její paže a ra-mena právě mučili na skřipci.

"Blanche, jídlo!" houkl Raine přes rameno cestou do stanu.

Alyx s úlevou padla na stoličku. Raine se posadil na druhou a začal ostřit hrot dlouhého kopí. Alyx s hlavou opřenou o stanovou tyč stačila málem usnout, než se ob-jevila Blanche s hliněnými miskami vrchovatě naplně-nými dušeným masem, tvarůžky, do měkka uvařenou čočkou promíchanou v syrovátce a další hromadou těž-kého černého chleba spolu se džbánky horkého kořeně-ného vína.

Sotva Alyx pozvedla dřevěnou lžici, paže se jí křečo-vitě rozklepaly jakoby na protest, co jim to provedla.

"Moc toho nevydržíš," zavrčel Raine s plnými ústy. "Trochu tě vycepovat potrvá celé měsíce."

Alyx si mlčky uvědomila, že ani pouhý týden těchto muk by prostě nepřežila. Snědla tolik, kolik jen toho do sebe dokázala nacpat, a opět zadřímala, když ji Raine popadl za loket a postavil na nohy.

"Den ještě zdaleka nekončí!" prohlásil a nepokrytě se jejím vyčerpáním bavil.

"Tábor potřebuje jídlo a my mu ho musíme obstarat."

"Jídlo?" zasténala nešťastně. "Jen je nech hladovět a mě nech zase spát!"

"Hladovět!" odfrkl si. "Jsou schopni se navzájem po-bít i pro to málo, co tu je, a z toho by vítězně vyšli je-nom ti nejsilnější. A ty," dodal a sevřel jí paži tak silně, až se mu prsty setkaly, "ty bys nevydržel ani hodinu. Takže na lov jdeme z toho důvodu, abys zůstal naživu ty stejně jako oni."

Prudce se mu vyškubla. Cožpak tomu pitomci ještě nedošlo, že jsem žena? říkala si v duchu. Bez dalších ře-čí vyšel ze stanu a ona vyběhla za ním. Došli až na kraj tábora, kde stáli koně. Celou cestu mohla pozorovat, jak obyvatelé tábora polehávají a v klidu tráví své jídlo. Je-diný, kdo šel po nějaké práci, byl Raine.

"Jestlipak smím doufat, že umíš jezdit na koni?" ze-ptal se bez valné naděje.

"Neumím," zašeptala.

"Cos tedy dělal celé ty roky?" žasl Raine. "V životě jsem nepotkal chlapce, který by neuměl sedět na koni."

"A já zas v životě nepotkal člověka, který by o lidech vně svého vlastního království věděl tak málo jako vy! Vy jste snad celý svůj život musel strávit na pozlaceném trůnu a neměl jste kromě šermování a jízdy na koni na starosti vůbec nic jiného!"

Raine vyhodil na koňský hřbet těžké sedlo a pozna-menal: "Ty máš ten jazyk ale nabroušený! Kdybychom nebyli cvičeni pro boj, kdopak by tě v případě války chránil?"

"Pochopitelně král," odpověděla bez rozmyšlení.

54

"Jindřich!" nevěřil Raine s jednou nohou v třmeni. "A kdopak podle tebe ochraňuje Jindřicha? Koho jiného by v případě ohrožení povolal, když ne své šlechtice? Podej mi ruku," vybídl ji a jedním trhem ji vysadil za sedlo na tvrdý koňský zadek. Než stačila Alyx cokoliv říci, už uháněli takovým tempem, až jí zuby o sebe cva-kaly.

5. KAPITOLA

lyx připadalo, že se na té kostnaté koňské páteři na-třásá už celé hodiny. Klouby na rukou už měla celé ztuhlé, jak se křečovitě přidržívala sedla, když Raine prudce zastavil a Alyx se přes koňský zadek málem svezla dolů.

"Drž se!" napomenul ji a zachytil ji za tu část těla, kterou k němu byla nejbliž, což bylo shodou okolností právě to bolavé stehno. Alyx vyjekla bolestí.

"Tiše!" přikázal. "Tamhle, mezi stromy. Vidíš je?"

Alyx si rukávem setřela slzy, které jí vyhrkly bolestí, a skutečně spatřila rodinku divokých prasat, ryjících se v podrostu. Prasata zpozorněla a zdvihla hlavy, v nichž plála zlobná očka. Velká a houževnatá těla strnula na místě. Přes dlouhé vyčnívající klektáky se jim z hrdla prodíralo pochrochtávání.

"Drž se mě pevně!" zařval Raine vteřinku předtím, než pobídl koně a s napřaženým kopím se vrhl na nej-většího kance. "Svírej koňské boky mezi koleny," pora-dil, když Alyx se zatajeným dechem sledovala, jak ka-nec útočí. Vedle štíhlých nohou jejich koně vyhlíželo to zvíře nesmírně mohutně.

Náhle Raine prudce uhnul stranou a vyklonil se v sed-le do pravého úhlu ke koňskému boku. Jelikož se ho Alyx držela, naklonila se spolu s ním, ztratila rovnováhu a téměř v pádu se na Raina zavěsila vši silou právě v okamžiku, kdy do hřbetu rozvzteklého kance zabodl své kopí. Kolem se rozlehl příšerný ryk, kterým zvíře

56

zvěstovalo svůj konec. Alyx si ukryla tvář na Rainových širokých zádech.

"Koukej mě pustit!" zavrčel Raine, setřásl kance z kopí a potom odtrhl Alyxiny prstíky zaryté do jeho hrudníku.

"Málem jsi nás převážil! Radši se drž pevně za sed-lo!" Po tomto rozkazu se opět rozjel, prodíral se lesem, shýbal se před větvemi a kličkoval mezi stromy při pro-následování dalšího prasete. Po tom prvním úlovku za-bil stejně snadno ještě další dvě a teprve potom se zasta-vil a tentokrát Alyxiny prsty musel doslova páčit pro změnu ze svého břicha. Sama si nevšimla, kdy se ho vlastně chytla, a s povděkem přijala jeho zdrženlivost ohledně hodnocení její zbabělosti.

Když se vyprostil z jejího sevření, seskočil z koně, od sedla odvázal několik kožených řemenů, a poté co se opatrně přiblížil k prasatům, svázel jim nohy.

"Seskoč!" nařídil a trpělivě čekal, až ho Alyx poslechne.

Nohy nezvyklé na jízdu se pod ní opět podlomily. Za-chytila se sedla, aby neupadla. Raine si jí však nevšiml. Naložil úlovek koni na záda a hned nato uchopil koně za uzdu, aby zvíře vyplašené tak těsnou blízkostí čerstvé krve uklidnil.

"Povedeš koně a půjdeš za mnou!" nakázal Alyx, oto-čil se a zamířil napřed.

Alyx stačil jediný polekaný pohled na hřebce, který tu stál s ušima přitisknutýma k hlavě, očima rozdivočelý-ma a po té dlouhé jízdě celý zpocený, aby hrůzou ztrati-la řeč. Natáhla se po ohlávce, ale kůň odtančil stranou, až Alyx poskočila. Rychle se ohlédla mezi stromy, kde prosvítala Rainova postava.

"Tak poběž přece, koníčku," zašeptala a pomalu se ke zvířeti přibližovala, jenže to opět odběhlo o kus dál.

Nešťastně zůstala stát, upřela pohled hřebci do očí a jemně si začala pobrukovat, vyzkoušela různé melodie a různě rychlý rytmus, až konečně vycítila, že koni se zamlouvá stará a prostinká písnička. Když se zdál hře-bec upokojený, sáhla po ohlávce, a jak jí stouplo sebe-vědomí, začala zpívat hlasitěji.

Pyšná nad svým úspěchem jako páv došla po několika minutách na malou mýtinu, kde na ni s dalším úlovkem netrpělivě čekal Raine.

"Ještě že jsem rozestavil hlídky," poznamenal, když házel svázané prase na koňský hřbet. "Jinak by ten tvůj rámus zaslechli lidé na míli daleko."

Alyx se překvapením málem zapotácela. Od svých deseti let za svůj hudební talent sklízela jenom slávu, a teď bude někdo její zpěv nazývat ,rámusem'? Beze slova dovolila, aby ji Raine vytáhl před sebe do sedla, a společně zamířili nazpátek do tábora. Celou cestu mu zády narážela do hrudníku.

Zpátky v táboře Raine seskočil, Alyx nechal v sedle a odvázal prasata, která pak hodil poblíž táborového oh-niště. Přiblížil se k nim Jocelin a Raine mu hodil ohláv-ku. "Ukaž chlapci, jak se vytírá kůň," prohodil a odkrá-čel do svého stanu.

Joss věnoval Alyx chápavý úsměv a odvedl hřebce na paseku, kde stáli ostatní koně.

"Chlapci!" huhlala si Alyx, když slézala na zem a pro jistotu se přidržovala za sedlo. "Chlapče, udělej tohle! Chlapče, udělej tamto! Nic jiného od něho člo-věk neslyší!"

Když Joss povolil sedlové popruhy, vytáhla se Alyx na špičky, uchopila sedlo a sundala ho, načež se oka-mžitě překotila dozadu a upadla na záda. Těžké sedlo na ní zůstalo ležet.

Jocelin viditelně potlačoval smích. Zdvihl sedlo, za-tímco si Alyx třela pohmožděnou bradu, do níž ji sedlo udeřilo. "Dělá ti to Raine hodně těžké?"

"Snaží se o to," přikývla, vzala si od něho sedlo a po třech neúspěšných pokusech ho konečně zdvihla na dře-věný podstavec. "Ach Jossi," povzdechla si.

"Já jsem tak strašně unavený. Dnes ráno mě donutil vydrbat mu zbroj, potom jsem celé hodiny cvičil s tím humpolác-kým mečem. A teď ten lov, kde jsem se navíc musel po-starat o tuhle bestii."

Po této poznámce zakoulel hřebec očima a začal se

58

vzpínat. Alyx bez rozmyšlení zazpívala kratičkou melo-dii a kůň se uklidnil. Jocelin měl co dělat, aby se vzpa-matoval z úžasu nad tím, jak Alyx podvědomě užívá svého hlasu. Teprve po chvílce našel zase řeč. "Raine má na starosti spoustu lidí."

"Máš na mysli spoustu lidí, s nimiž si může hrát na lorda!" odsekla Alyx a po Jossově vzoru se snažila koně vytřít dosucha.

"Možná. Možná že člověk, jako je Raine, je zvyklý přebírat zodpovědnost bez velkého rozmyšlení."

"Pokud jde o mne, uvítal bych méně příkazů," přiznala Alyx. "Proč musí pořád každému jen poroučet? Proč věří, že má nade všemi nadvládu? Proč nenechá lidi jed-noduše odpočívát?"

"Odpočívát?" ozval se Joss, který byl u opačného hřebcova boku. "Měl jsi vidět, jak to tady vypadalo je-nom pár týdnů před tvým příjezdem! Bylo to tu jak v nejvykřičenější londýnské čtvrti, lidi dokázali jeden druhého podřezat pro mizerných pár pencí a kradlo se tu tak strašně, že člověk nesměl oka zamhouřit, nechtěl-li přijít o veškerý svůj majetek. Zbídačelí sedláci byli vy-dáni hordě vrahů na milost a nemilost."

"Takže tenhle tvůj spravedlivý Raine tady nastolil řád, je to tak?"

"To skutečně udělal."

"A to nikoho nenapadlo, že to udělal jen kvůli svému přesvědčení, že bůh mu dal právo vládnout níže posta-veným?"

"Na to, jak jsi mladičký, mluvíš dost zatrpkle, že?" zeptal se Joss.

Alyx přestala hřebelcovat koně. "A tys tu proč?" vy-zvídala. "Jak ty mezi tyhle lidi zapadáš? Nejsi vrah a ne-zdá se, že by ses vyhýbal jakékoliv práci. Jediné, co si dokážu představit, je, že jsi na útěku před nějakým žárlí-vým manželem," poškádlila ho.

Jocelin okamžitě zahodil náčiní. "Musím se vrátit ke své práci," pronesl nepřírozeně drsným hlasem a zamířil pryč.

Alyx stála snad celou minutu, než se trochu probrala z ohromení. Za nic na světě nechtěla Jocelina urazit. Vždyť byl jediný, s kým si mohla povídat a zpívat a - "Až tohle doděláš, mohl bys mi donést trochu vody z potoka!" přerušil Alyxiny myšlenky knouravý hlas, který se jí ozval za zády.

Alyx se pomalu s rozmyslem otočila. Při těch všech řečech o Rainově zpupném chování měla Alyx sama řádný díl stavovské hrdosti. Tahle žena v ucouraných hadrech, s hrubým hlasem a přízvukem běžným pro venkovskou spodinu rozhodně nepatřila do téže vrstvy jako Alyx. Tu ženu přestala brát na vědomí a obrátila se zpátky ke koni.

"Hej, chlapče!" nedala se Blanche odbýt. "Slyšel jsi, co jsem ti říkala?"

"Slyšel," přisvědčila Alyx přitlumeným hlasem. "A nepochybuji, že se mnou i půlka tábora."

"Ty si myslíš, že se v těch svých načinčaných šatič-kách a s těmi svými panskými způsoby můžeš nade mnou vyvyšovat, co? Žes dneska s ním strávil celý den ještě neznamená, že s ním už zůstaneš napořád!"

Alyx se ušklíbla a pokračovala ve hřebelcování. "Jdi si po svém, ženská. Já s tebou nechci nic mít."

Blanche popadla Alyx za paži a prudce ji k sobě oto-čila tváří. "Do dnešního rána jsem čekala na Raina, no-sila mu jíst, a on mi teď přikáže, abych v jeho stanu při-chystala lůžko i pro tebe. Co ty jsi vlastně za kluka?"

Alyx chvíli trvalo, než pochopila Blanchinu nářezku. Když se tak stalo, oči jí rudě zahořely. "Kdybys znala

o šlechtě alespoň tolik, co by se za nehet vešlo, pak bys věděla, že všichni lordi mají své panoše. Plním povin-nosti pážete, to je vše!"

Blanche, zřejmě ve snaze vyhlížet jako příslušnice šlechty, však svoji porážku neuznala. "O panoších sa-mozřejmě vím! Ale ty si pamatuj -" dodala výhrůžně, "že Raine Montgomery je můj! Starám se o něho, jako by to dělala jeho lady - a to v každém ohledu!" Poté se rázně otočila a zašla mezi stromy.

60

"Lady!" prskala Alyx a mstivě se vrhla na koně. "Co může taková coura vědět, jak se chová lady?" Jak byla rozvzteklená, ušlo jí, že čas letí, a vzpamatovala se, až když se vedle ní ozval Rainův hlas.

"Hochu," řekl jí a Alyx sebou leknutím trhla. "S tím koněm si musíš trochu pospíšet. Ještě tu zbývá spousta další práce."

"Spousta?" povzddechla si a v tu chvíli vypadala tak smutně, že Rainovi smíchem zajiskřilo v očích. Alyx narovнала záda. Nedá mu žádnou příležitost, aby se jí mohl opět vysmívat.

Odložila hřeblo, dobroukala hřebci melodii a následovala Raina do tábora, kde zamířil rovnou ke zločinecky vyhlížejícím mužům schouleným kolem ohniště. Vedle pyšně se nesoucího Raina s jeho vznosnou postavou vyhlíželi ti lidé ještě špinavěji a zanedbaněji než obvykle.

"Hej, vy tři!" pronesl Raine basem. "Vy budete držet první hlídku!"

"Já tam do těch lesů nepolezu!" prohlásil jeden z mužů a chystal se odejít. Raine si ho jednou rukou přitáhl, načež ho nakopl do zadku tak silně, až se muž rozplácl na zemi. "Jíš, tak bu-deš i pracovat!" zahrozil. "A teď padejte na svá stano-viště, a to vám povídám, jestli tam jediný z vás usne, tak to bude jeho poslední spánek!"

S rysy přísně staženými pozoroval Raine, jak muži odcházejí z tábora a tváří se přitom trucovitě jako malé děti. "Tak to jsou ti tvoji povedení přátelé," poznamenal pak tiše k Alyx.

"Mí přátelé to tedy nejsou!" utrhla se dívka.

"Zrovna tak ani Pagnell není mým přítelem," poukázal Raine a odvrátil se.

Alyx se zastavila a v úžasu hleděla na jeho široká záda. Věděla, že je to pravda. Neměla sebemenší právo ho nenávidět za zločiny někoho jiného.

"Blanche!" zavrčel Raine. "Jídlo!"

Po těchto slovech se Alyx za ním rychle rozběhla, je-likož měla krutý hlad. Ve stanu před ně Blanche položila pečené hovězí, chléb, sýr a horké víno. Alyx se na jídlo vrhla s dravou chutí.

"Tak je to správné, hochu!" zasmál se Raine a plácl Alyx po zádech, až jí zaskočilo. "Jez pořád takhle a za chvíli z tebe bude chlapák!"

"Hoňte mě do práce jako dneska a za týden bude po mně!" kuckala se Alyx kusem masa uvízlým v hrdle a nevšímalá si jeho řehotu.

Po jídle se Alyx toužebně zadívala na rohož rozloženou podél jedné z plátěných stěn. Odpočívat, snila v duchu, jen tak si lehnout a nemuset se hnout celé hodiny, ach, to by bylo božské!

"Ještě je na spaní času dost, chlapče," řekl jí však Raine a jediným trhnutím ji zas vytáhl za nohy. "Před spaním nás ještě čeká spousta práce. Musíme zkontrolovat strážce, prohlédnout pasti v lese a oba potřebujeme řád-nou koupel." Alyx leknutím přešla všechna ospalost. "Koupel!" vyděsila se. "Já osobně ji tedy nepotřebuji!"

"V tvém věku mě také museli do koupání nutit. Můj starší bratr na mne jednou vzal i hřeblo."

"Vás že by někdo donutil něco udělat proti vaší vůli?" žasla Alyx nevěřícně. Teď byla v sázce Rainova hrdost. "No vlastně na to byli zapotřebí oba mí starší bratři a Gavin si odnesl na-puchlé oko. A teď poběž, máme co dělat."

Alyx se za ním neochotně loudala. Ať se snažila sebe-víc, nedokázala do své chůze vložit žádnou energii. Občas vrazila do stromu či klopýtla přes kameny, přesto se ale dál za Rainem vlekla, i když tempem umírajícího člověka. Raine obcházel po obvodu tábora, ujišťoval se, že strážce jsou na svých místech a že nespí, přičemž z pastí a ok vytahoval králíky a zajíce. Zpočátku se s Alyx pokoušel hovořit, vysvětlovat jí, co právě dělá, jak hodí kámen, aby se přesvědčil o bdělosti strážců, ale po chvíli se na ni v tom měsíčním světle zadíval, všiml si jejího vyčerpání a zmlkl.

U potoka za táborem ji vyzval, aby si na chvíli sedla

62

a počkala, než se on sám vykoupe. V polospánku rozvalená na břehu si Alyx podepřela hlavu a otupěle sledovala, jak Raine ze sebe shazuje oděv a noří se do ledové vody. Měsíční zář mu postříbřila tělo, hladila svaly, pohrávala si na jeho stehnech a laskala ty mocné paže. Alyx se nadzdvihla na loktech a beze studu si Raina prohlížela. Celý svůj dosavadní život zasvětila pouze hubbě. Zatímco ostatní děvčata se u městské kašny škádlila s chlapci, Alyx komponovala latinský žalm pro čtyři hlasy. Při svatbách svých přítelkyň dirigovala v kostele chlapecký sbor. V životě neměla čas na povídání s chlapci, neměla čas je poznat, ve skutečnosti se o ně vůbec nezajímala, protože vždycky měla tolik práce, že se jich ani nemohla pořádně všimnout.

Ale nyní, při pohledu na toho koupajícího se nahého muže, poprvé v životě ucítila záchvěvy – čeho vlastně? Samozřejmě znala princip páření a několikrát i zaslechla důvěrná sdělení čerstvě provdaných žen, ale sama o tuto stránku věci nikdy nejevila zájem. Tento muž, nořící se před ní z vody jako nesmrtelný kentaur, v ní vyvolal po-city, o jejichž existenci doposud neměla ani zdání. Touha, napadlo ji a ona se nadzdvihla ještě o kousek. To, co cítí, je docela obyčejná touha. Přála si, aby se jí dotýkal, líbal ji, lehl si vedle ní a ona sama toužila hladit ho po pleti. Vzpomněla si na ten pocit, když mu seděla za krkem, a celá se rozechvěla, nohy jako by jí ožily a dokonce i chodidla ji začala pálit.

A pak, když Raine vylezl z vody a zamířil k ní, málem k němu vztáhla paže. "Jsi pořádný lenoch," poznamenal Raine a otíral se. "Opravdu se nechceš vykoupat?"

Alyx však dokázala pouze bezmocně sledovat kousek plátna, kterým si při otírání přejížděl po celém těle, a místo odpovědi jenom neurčitě potřásla hlavou.

"Já tě však varuju, chlapče! Jakmile začneš páchnout tak, že tě budu muset vyhnat ze stanu, potom tě vykoupu vlastníma rukama, a to rozhodně pro tebe nebude žádná slast!"

Alyx však na něho dál hleděla s očima rozšířenými a jenom se lehce zadýchala. V duchu zatoužila, aby ji tento ztělesněný bůh skutečně vykoupal.

"Není ti špatně, hochu?" zeptal se starostlivě Raine, kte-rý si povšiml jejího podivného výrazu a klekl si vedle ní.

Hochu, ušklíbla se. Považuje ji za chlapce, ale co by se stalo, kdyby objevil, že je ve skutečnosti děvče? Vždyť on je šlechtic a ona jenom dcera chudého právní-ka. "Nenachladíš se?" otázala se příkře, odkulila se okus dál, a když se pustil do oblékání, odvrátila zrak.

Poté ho mlčky následovala zpátky do tábora, kde se na svoji rohož doslova zhroutila. Bděla však až do oka-mžiku, než se Raine uvelebil na svém lůžku, a teprve potom spokojeně zavřela oči.

64

6. KAPITOLA

aklánějíc se přes břeh potoka, prohlížela si Alyx svůj obraz na hladině. Musela znechuceně připustit, že skutečně vypadá jako hoch. Proč jen se nenarodila krásná a s něžnými rysy, jež by si bez ohledu na její ob-lečení nikdo s chlapeckými splést nemohl? Její kudrnatá hříva v tolika barvách, že by se stěží dala jednoslovně pojmenovat, když se lišila každíčkou kadeří, uličnické oči a udivená ústa zdaleka neodpovídaly představám o ženském ideálu. Ve chvíli, kdy se jí zrak začínal rozostřovat slzami, po-lekal ji Jocelinův hlas. "Zase tu čistíš zbroj?" zeptal se.

Alyx popotáhla a vrátila se ke své práci. "Raine na ni dbá až příliš. Dnes musím kladivem vyklepat všechna promáčklá místečka a důlky."

"Vypadá to, že o jeho věci pečuješ vskutku řádně. Že bys přece jen začínal věřit, že i šlechtic může za něco stát?"

"Raine by stál za moc bez ohledu jen na jeho původ," vyhrkla ukvapeně, načež v rozpacích odvrátila zrak.

Už žila v Rainově táboře celý týden a veškerý čas trá-vila téměř výhradně v jeho těsné blízkosti. Za ten týden se její názor na Raina radikálně změnil. Zpočátku se do-mnívala, že si svou nadvládu nad táborem vynutil, ale teď věděla, že to sami psanci ho přiměli, aby se o ně za-čal starat. Jak malé děti si vydupali, aby je vzal pod ochranná křídla, a když tak učinil, zase trucovali. Vstá-val ze všech první a dohlížel na jejich bezpečnost. Kaž-dý den obcházel pozdě večer stráž, aby se ujistil, že jsou bdělé a ostražitě. Vyburcoval lidi z lenošení a při-nutil je pracovat pro jejich vlastní prospěch, neboť by ji-nak jen posedávali a vyčkávali, až se o ně Raine postará, jako kdyby to byla jeho povinnost.

"Ano," připustila tiše. "Raine si vděk skutečně za-slouží, ačkoliv se mu ho za jeho práci dostává velice málo. Proč se na tuhle sebranku nevykašle a neodejde z Anglie nadobro? Tak bohatý muž by se přece mohl slušně uchytit i někde jinde!" "Na tohle by ses ho možná měl zeptat sám. Jsi mu z nás nejbližší."

Blízko Raina, opakovala si v duchu. Tak si to přála a radši by ještě blíž. Teprve teď začínala trochu zvládat ten způsob života plný ochromujícího vyčerpání, začí-nala lépe snášet to namáhavé cvičení, které ji očekávalo každické ráno, ale svaly jí postupně přece jen začínaly tuhnout a Alyx se větší měrou zapojila do táborového života.

Blanche zaujímala v táboře výsadní postavení, neboť všem vnutila představu, že sdílí Rainovo lože a že ho dokáže přemluvit ke všemu, oč ji ostatní požádají. Alyx se snažila potlačit úvahy o tom, zda Blanche skutečně s Rainem strávila noc, a raději se přesvědčovala, že má jistě lepší vkus, než aby se zahodil s takovou courou. A kromě toho Alyx o Blanche zjistila ještě něco - totiž že má panickou hrůzu z Jocelina.

Za tím neskutečně krásným, přezdvorným a starostli-vým Jocelinem si všechny obyvatelky tábora mohly no-hy uběhat. Alyx sama viděla ženy užívat nejrozmanitější lsti, jen aby ho k sobě přilákaly, ale pokud bylo Alyx známo, Jocelin nevyužil ani jediné nabídky. Dával před-nost své práci a Alyxině společnosti. Ačkoliv její jméno nikdy nevyslovil, držel se od Blanche v bezpečné vzdá-lenosti. Když se s ním náhodou měla potkat, Blanche se otočila a vzala do zaječích.

Kromě Josse byla mezi psanci jedinou slušnou oso-bou Rosamunda, tak krásná a tak ďáblem poznamenaná.

66

Rosamunda, která chodila s hlavou sklopenou v očeká-vání lidské nenávisti a strachu. Jednou Raine nachytil dva muže uzavírající sázku, zdali se duši zaprodají čer-tu, když se Rosamundy zmocní násilím. Každý byl po-trestán dvaceti ranami bičem a poté vypovězen z tábora. Alyx skoro až žárlila, když Raine tak zuřivě hájil tu po-znamenanou a krásnou ranhojičku.

"Alyx!" ozvalo se mezi stromy zařvání, jež mohlo patřit jenom Rainovi. Alespoň že jí už říká jménem.

Dívka využila všech svých hlasových rezerv a zařvala nazpátek. "Teď pracuju!" Ten člověk byl prací přímo posedlý.

Raine k ní přicházel mezi stromy a zubil se.

"Ten tvůj hlas mi skýtá záruku, že jednou vážně vy-rosteš, ačkoliv prozatím mám spíš dojem, že jsi se zmenšil." Kritickým zrakem si přeměřil její nohy, které natáhla před sebe.

S pousmáním si Alyx povšimla, že alespoň jedna část jejího těla je nepopíratelně ženská. Její dlouhé nohy a oblý zadeček tím namáhavým celotýdenním cvičením jenom získaly. Třeba teď bude konečně odhalena jako děvče a potom... co se stane potom? Bude vyhozena z Rainova stanu a veškerou péči o Raina převezme opět ta dívka Blanche. Proti své vůli si zakryla nohy plátem ze zbroje.

"Však já vyrostu!" odsekla. "A potom tě k zemi při-špendlím tvým vlastním mečem!" Mrkla nahoru k Rai-novi a zjistila, že se z nějakého důvodu tváří zmateně.

"Potřeboval jsi Alyxe?" otázal se ho Joss pobaveně a přerušil tak vzniklé ticho.

"Ano," přisvědčil Raine tiše. "Potřebuju, aby mi pře-četl a napsal pár dopisů. Dorazil sem posel vyslaný mojí rodinou. Ty přece umíš číst, víd?"

Alyx zvědavě vyskočila. Nesmírně toužila dozvědět se o Rainově rodině co nejvíce. "Samozřejmě," přikýv-la, posbírala zbroj a spěchala za Rainem. Přepychově oblečený muž v kabátci vyšívaném zlatý-mi levharty posedával před stanem a trpělivě čekal na Rainův příkaz. Ten mladíka propustil jediným mávnu-tím ruky, zatímco si Alyx v duchu říkala, jestli má Raine své lidi takhle vycvičené všechny a jak očividně se liší od místních psanců.

Raine dostal dva dopisy, jeden od svého bratra Gavi-na a druhý od bratrovy manželky Judyty.

Zprávy od Gavina byly špatné. Druhá Rainova šva-grová, Bronwyn, byla zajata stejným mužem, který věz-nil i Rainovu sestru Mary. Bronwynin manžel jen seděl a čekal, protože se děsil toho, že při prvním pokusu o útok by Roger Chatworth mohl jeho manželku zabít. "Ten tvůj bratr Steven," zkusila se Alyx zeptat, "ten svoji ženu miluje?" Se rty sevřenými do ponuré čárky a s očima upřenýma kdovíkam Raine přikývl na souhlas.

"Ale tady se píše, že v okamžiku, kdy upadla do zaje-tí, byla ve Skotsku. Co tam dělala? Skotové jsou přece nevzdělaná a surová sebranka a -"

"Raději sklapni!" nařídil Raine. "Bronwyn je zeman-kou skotského klanu a já neznám lepší ženu, než je ona. A teď mi přečti ten druhý dopis."

Zkrotlá Alyx otevřela dopis od Judity Montgomeryo-vé a dobře si všimla, že když se pustila do čtení, Raino-vy oči viditelně zněžněly. Dopis byl plný modliteb za Rainovo bezpečí a naléhal, aby opustil Anglii až do té doby, než se situace urovná. Judita se ptala po jeho po-hodlí, starala se, jestli má dost jídla a teplého oblečení, což Raine komentoval uchechtnutím. Alyx se při tom Juditině manželsky důvěrném tónu celá naježila.

"Jestlipak její manžel ví, že se jeho žena tolik stará o svého švagra?" otázala se pohoršeně.

"Takhle ti o mojí rodině mluvit nedovolím!" okřikl ji Raine a Alyx svěsila hlavu. Hanbila se za tu svou žárli-vost. Cítila, jak je nespravedlivé, že musí vystupovat ja-ko chlapec a vůbec tak nedostane příležitost jakkoliv upoutat jeho pozornost. Kdyby nosila přepychové šaty, třeba by si jí povšiml, ale i tak moc krásy stejně nepo-brala.

68

"Přestaň se myšlenkami toulat kdovíkde, chlapče, a dávej chvíli pozor," obořil se na ni přísně.

Jeho hlas ji vytrhl ze snění.

"Dokážeš zapsat, co ti řeknu? Chtěl bych po poslovi svého bratra odeslat odpověď."

Alyx si upravila pero, inkoust a papír, načež jí Raine začal diktovat. Dopis určený pro bratra byl plný vzteku a odhodlání. Raine se zapřísahal, že zůstane v co nejtěs-nější blízkosti svých dvou příbuzných a že bude čekat tak dlouho, dokud nebude moci proti Chatworthově oso-bě pozvednout svoji zbraň. A pokud jde o krále, pak ne-má nejmenších obav, neboť králův hlavní příjem pochází právě od lidí prohlášených za zrádce. Tvrdil Gavinovi, že Jindřich by ho omilostnil v tom okamžiku, jakmile by mu Raine odstoupil pořádný kus svých pozemků.

Při diktování si Raine vůbec nevšímal Alyxinych úz-kostných výkřiků nad neuctivým způsobem, jímž se vy-jadřoval o jejich panovníkovi.

Dopis pro Juditu byl stejně vřelý a láskyplný jako ten její, a dokonce obsahoval i zmínku o Rainově novém panošovi, který si o svém pánovi myslí, že nemá ani za mák rozumu, dokonce se podle něho neumí ani udržet v teple, proto ho v noci chodí přikrývat. Alyx to psala s hlavou sehnutou až na papír, aby Raine nezahlédl, jak jí planou tváře. Neměla tušení, že její pán dobře ví, коли-krát se přeplížila stanem a přetáhla mu kožešinou ole-movanou přikrývku až přes ramena.

Tento dodatek Alyx jenom zapsala, protože se styděla sama tohle po sobě přečíst. Když skončila, nechala do-pisy rozevřené, aby je Raine mohl podepsat. Když se k ní naklonil a tváří se přiblížil k jejímu obličejí, vdechla vůni jeho vlasů, té husté, temné, kadeřavé hřívy, a za-toužila zabořit se do ní celou tváří. Namísto toho však pouze vztáhla ruku a dotkla se jedné kudrny, která se jí omotala kolem prstíku.

Rainova hlava vylítla tak prudce, jako by se spálil. S tváří těsně u jejího obličejí pohlédl na Alyx užaslýma očima. Alyx zatajila dech a srdce jí poskočilo. Teď už to pozná, říkala si v duchu. Teď řekne, že jsem dívka, že jsem žena.

Raine zamračeně ucouvl a díval se na ni, jako kdyby pořádně nechápal, co se to vlastně děje.

"Dej na ty dopisy pečť," vybídl ji potichu, "a předej je poslovi." Potom odešel ven.

Alyx si povzdechla tak hluboce, až jeden z dopisů slé-tl třepetavě k zemi, a do očí jí vhrkly slzy. Šeredná, myslela si. To jsem – strašně, neuvěřitelně šeredná. Ne-ní divu, že žádný muž se nikdy neopovážil přičít se kně-zovu příkazu a nezatoužil vzít si mne za manželku. Proč by měl někdo bojovat kvůli bezcenné výhře? Kdopak by stál o manželku s plochou hrudí, klukovským vzezřením a silným hlasem? A není ani divu, že Raine její přestro-jení vůbec neprokoukl.

Hřbetem ruky si rázně otřela slzy a obrátila svou po-zornost opět k dopisům na stole. Vůbec nebylo pochyb, že obě jeho švagrové i sestra byly velkolepé krasavice s bujným poprsím...

S dalším povzdechem dokončila psaní, dopisy zape-četila a odnesla ven poslovi, kterého doprovodila až k jeho koni.

"Tys někdy viděl lady Juditu nebo lady Bronwyn?" vyzvídala.

"Jistě, mnohokrát."

"To budou jistě pohledné ženy."

"Pohledné, říkáš?" rozesmál se posel a vyhoupl se na koně. "Bůh se musí radovat z toho, jak se mu tyhle že-nušky vydařily. Lord Raine neopustí Anglii stejně jako bych to neudělal ani já, kdybych měl kteroukoliv z těch-to krasavic ve své rodině. Radím ti, chlapče, zkus mu najít někoho pro útěchu," řekl a mávl směrem ke stanu. "Vždyť je chudák, kdo třeba jen na vteřinku přijde o pří-tomnost takové nádhery!"

Pro útěchu! huhlala si Alyx, když se vracela do stanu. Tam ji však přivítal nějaký rozruch, jemuž Raine podle všeho udával tón.

"Za svůj život vděčíte tomu, že jste ji nezabili!" ozna-

70

moval právě dvěma mužům, z nichž jeden byl kapsář a druhý žebrák. Oba byli dopoledne na hlídce. "Alyx!" křikl Raine. "Osedlej mi koně! Vyrážíme."

Alyx se rozběhla, a než se Raine vynořil ze stanu s vá-lečnickou sekerou a s palicí v ruce, měla už mohutného hřebce osedlaného a přichystaného. Raine nasedl a vytá-hl ji k sobě, takže se ani nestačila na nic zeptat. Za pár vteřin už uháněli krkolomnou rychlostí skrze temný les.

Po dlouhé jízdě, při níž jim v tempu bránily jen stro-my, Raine zastavil koně a seskočil. Alyx popadla uzdu a přehoupla se do uvolněného sedla. Konečně zjistila,

o co se tu jedná. Krásná žena s velkýma hnědýma očima av tak nádherném oděvu, jaký Alyx v životě neviděla, se tiskla zády ke kmeni a vyděšeně pohlížela na tři muže z tábora, kteří na ni mířili noži a meči.

"Zmizte odtud, chátro!" zavrčel Raine a odmrštíł stra-nou jednoho a potom ještě druhého strážce.

Strachy se stále třesoucí žena zírala na Raina doslova nevěřičně. "Raine," zašeptala a pak zavřela oči a začala se kácet k zemi.

Raine ji zachytil, zdvihl ji do náruče a konejšivě ji k sobě přitiskl. "Anno!" zašeptal. "Teď už jsi v bezpečí. Alyxi, přines mi víno. U mého sedla visí láhev."

Alyx byla z toho všeho trochu vyjukaná. Sesedla, od-nesla nádobku z tvrdé kůže Rainovi, který se posadil na padlý strom a nepřestával si tu ženu tisknout k hrudi.

"Napij se, Anno," přemlouval ji něžně a žena zamžika-la řasami a začala pít. "A teď mi, Anno, pověz," pokračo-val, když se probrala, "co děláš v tomhle hlubokém lese!"

Ta žena rozhodně nijak nespěchala, aby se dostala z Rainova klína, myslela si Alyx, která ještě pořád nevy-cházela z úžasu nad jejími šaty. Byly z temně rudého hedvábí, z látky, již vídala nejvýše v kostele, a celé byly pokryty vyšívanými zajičky, králíčky, jeleny, rybkami a všemožnými dalšími zvířátky. Čtverhranný výstřih sa-hal hodně hluboko a odhaloval značnou část baculatých řader. Kolem výstřihu i kolem pasu se táhla páska vyší-vaná zlatem a rudě jiskřícími drahokamy.

"No tak, Alyxi!" vybídl ji Raine netrpělivě a podával jí přitom láhev s vínem.

"Slyšíš mě, Anno," staral se pře-něžně, přičemž choval tu dospělou ženu jako miminko.

"Co tady děláš, Raine?" zeptala se žena slabým hla-sem.

Neumí zpívat, věděla Alyx okamžitě. Ten její hlas vůbec nebyl zvukný, byl zabarvený spíše kňouravě.

"Král Jindřich mne prohlásil zrádcem," odpověděl Raine a ve tváři se mu mihly dolíčky.

Anna se usmála. "Jde po tvých penězích, vid? Jaký jsi mu to dal důvod, aby ti mohl zabavit tvoje pozemky?"

"Roger Chatworth drží v zajetí moji sestru Mary a Ste-venovu manželku."

"Chatworth!" vykřikla žena. "Přece ta žena, do níž byl Gavin celý blázen, se za Chatwortha provdala, ne?"

"Ten můj naivní bratříček!" ušklíbl se Raine znechu-ceně. "Ta ženská byla děvka, a to ještě té nejhorší sorty, jenomže on to nikdy neprokoukl. V každém případě byl můj bratr věrný. Dokonce ještě po sňatku s Juditou to nějaký čas trvalo, než se z té lásky k Alici zotavil."

"Co to má ale společného s tvým životem tady v le-se?"

Proč se jen nemůže postavit na vlastní nohy, vztekala se Alyx. Proč si tak bezstarostně hová v Rainově klíně a baví se tak uhlazeně jako v zámeckém salonku?

"To je dlouhé povídání," vysvětloval Raine. "Nešťast-nou náhodou utrpěla Alice Chatworthová těžké popále-niny a s její krásou zmizel i zbytek jejího zdravého rozu-mu. Když ovdověla, začal se o ni starat její švagr, a ta ženská mu zřejmě otráвила myšlenky, protože Roger vy-zval mého bratra na souboj kvůli ženě, kterou Jindřich slíbil Stevenovi za manželku."

"No samozřejmě," přikývla Anna. "Já už si vzpomínám! Svou roli v tom hrál i značný majetek."

"Stevenova Bronwyn je nepochybně bohatá, ale Ste-ven stál o ni stejně jako o ten majetek," usmál se Raine. "Jenže Chatworth se s porážkou nesmířil, a zajal proto moji sestru i švagrovou."

72

"To je hrozné, Raine. Ale proč král Jindřich –"

"Pod mým vedením táhli královi muži do Walesu, jenže když jsem se doslechl o Maryině zajetí, zamířil jsem s nimi na Chatwortha."

"S královským vojskem?" ujistila se Anna, a když Raine přikývl, jen se ušklíbla.

"Tos tedy poskytl Jindři-chovi ten nejlepší důvod, aby tě prohlásil za zrádce. Tak proto jsi oblečený jako sedlák a potuluješ se těmito pří-šernými lesy?"

"Ano," přisvědčil a zadíval se na ni. "Sluší ti to, An-no. To už je doba, co –" Po těchto slovech mu seskočila z kolen a vestoje si začala uhlazovat šaty, na něž by si Alyx tak ráda sáhla. "Podruhé už mě nesvedeš, Raine Montgomery! Otec mi přislíbil přivést ženicha co nevidět a já bych do manžel-ství ráda vstoupila tak čistá, jak jen to bude možné. Tak-že odmítám poslouchat ty tvoje sladké řečičky." Otočila se a poprvé si všimla Alyxiny přítomnosti. "Co to je za mládence, který nás pozoruje s otevřenou pusou?" Alyx honem sklapla ústa a odvrátila od nich zrak.

"To je můj panoš," usmál se Raine nad Anninou po-známkou. "Sice musím bydlet tady v lese, ale přesto si dopřávám jistého přepychu. Je to pilný hoch a dokáže číst a psát."

"Však já pochopila, že tuhle znalost ti do té tvrdé leb-ky nedokázal vtlouci vůbec nikdo," utrhla se Anna. "Rai-ne! Okamžitě se na mě přestaň dívat tímto způsobem! Na mě to neplatí! Hej, chlapče, jestlipak se také nějak jme-nuješ?"

"Alyxander Blackett."

"Blackett?" opakovala Anna. "Kde já jsem to jméno slyšela?"

Stojí na příkaze k mému uvěznění, napadlo Alyx zdě-šeně. Proč jsem si jenom své příjmení nezměnila? Teď mne tahle odporná ženská před Rainem prozradí!

"Vždyť je to úplně běžné jméno," namítl Raine. "Aly-xi, vrať se do tábora a počkej tam na mne."

"Ne, hochu!" přikázala Anna. "Raine, já nežertuji."

Nenechám se opět jen využít, abys mne zase nakonec opustil. Musíš mne odvést nazpátek k mým lovcům. Stejně mě začnou hledat, hned jak zjistí, že jsem se ztratila."

"Mám tu rozestavené strážce," uklidňoval ji Raine, po-padl dívku kolem pasu a přitáhl si ji mezi kolena. "Má-me na sebe času, kolik jen budeme chtít. Alyxi, nech nás tu o samotě!"

"Jenže já si přeji, aby to tvoje hezké pážátko zůstalo s námi!" bránila se Anna, položila mu ruce na ramena a snažila se ho odstrčit. "Žiješ tu v lese tak dlouho, že jsi možná začal dávat přednost hezkým chlapcům před -" Větu ovšem nedokončila, protože Raine ji k sobě při-tiskl a přitáhl její ústa ke svým.

Alyx je nezakrytě pozorovala. Ještě nikdy neviděla, aby se lidé líbali takhle, s těly na sebe přisátými a s po-hybujícími se hlavami. Alyx by dala celý svět za to, kdyby teď v Rainově náručí stála ona.

Byla do pozorování této scény zabraná natolik, že když vzduchem prosvištěl první šíp, který se zabodl pár coulů od Rainova stehna, zůstala stát úplně bez hnutí, protože dost dobře nechápala, co se to vlastně děje. Rai-ne však zareagoval naprosto bleskově a jediným pohy-bem srazil Alyx i s Annou do lesního porostu.

"Míří po mně," zašeptal Raine tiše. "Alyxi, tys tak mrňavý, že tě mezi stromy ani nezahlednou." Ukázal hlavou směr. "Pokus se dostat k mému koni a dones mi zbraně."

"A co bude zatím s vámi?" zašeptala Alyx vystrašeně, zrovna když jim nad hlavami přistál další šíp.

"Musím dostat Annu do bezpečí. Poslechni!" rozká-zal přísně.

Bez dalšího přemýšlení se začala Alyx plížit po břiše a pozvolna si razila cestu lesní houštinou. Kdykoliv se za ní zabodl šíp, tělo hrůzou ztuhlo. Ze strachu, aby ne-spatřila zabitého Raina, se raději ani neotáčela a houžev-natě se drala kupředu. Když se doplazila ke konci padlé-ho kmenu, přikrčila se do dřepu a pustila se do běhu.

74

Teprve když svist šípů umlkl v dálce, zkusila se na oka-mžik zastavit, aby si napřímila záda.

Kůň se rozběhl nesprávným směrem a Alyx musela vynaložit všechnu svoji sílu, aby ho tahem za uzdu na-vedla tam, odkud se připlížila.

"Ne, Raine. Ne!"

Sotvaže zvíře zvládla, dolehl k ní tento Annin podeře-ný jekot. Když se prodrala mezi stromy, spatřila zakrvá-ceného Raina, který se s taseným mečem tyčil nad mrt-volou jednoho muže a čelil dvěma dalším útočníkům, kteří rovněž třímali meče. Anna se tiskla k Rainovým ši-rokým zadům.

"Tohle jsou lidé mého otce!" ječela. "Přišli mě hle-dat! Říkala jsem, že přijdou!" Poté se Anna odtrhla od Raina a poklekla k ležícímu muži. "Není mrtev. Odne-seme ho s sebou!" nařídila a vrhla na Raina rozzlobený pohled. "Proč nikdy nedáváš pozor na to, co ti člověk říká!" vztekala se. "Proč nejdřív tasíš meč a teprve po-tom se ptáš?"

Alyx, zalykající se prudkým hněvem, seskočila z ko-ně. Podle Rainovy úzce sevřené linky rtů usoudila, že se sám hájit nebude. "Můj pán byl napaden první!" vyprsk-la na oba dva svůj nezvládnutelný vztek. "Když tu zača-ly létat šípy, to snad měl zůstat stát a vyptávat se, kdo že to střílí, a teprve potom tasit meč? Vám se, má vzácná paní, nějak zamlouvalo, když to vaše baculaté tělo chrá-nil svým vlastním, ale sotva vás to stálo život jednoho člověka, hned jste zapomněla, jak jste se snažila mého pána zatáhnout tamhle do křoví!"

"No tak, Alyxi," napomínal ji Raine a položil jí ruku na rameno. "Vzpamatuj se, tohle přece není od tebe zdvořilé -"

"Zdvořilé?" křikla a prudce se k němu otočila. "Tako-vá děvka!"

Raine jí připlácl dlaň přes ústa a přitiskl ji zády ke svému hrudníku, ačkoliv se zuřivě snažila vykroutit. "Anno," pravil rozvážně, "odpusť mi to a tomu chlapci také. Je ještě nezkušený. Vezmi své lidi a vraťte se zpátky k potoku. Pošlu tam svého člověka, aby vás vy-

vedl z lesa."

"Raine," řekla Anna a vstala, "já to tak nemyslela..."

"Jen běž, Anno. Jestli uvidíš někoho z mé rodiny, vy-říd' jim, že jsem v pořádku."

Na tohle Anna jen přikývla. Jeden z mužů jí pomohl nasednout na koně, který stál za ním, zraněného muže přehodili přes sedlo a zamířili pryč.

Sotvaže se ztratili z dohledu, Raine pustil Alyx ze svého sevření.

"Chtěli vás zabít!" dělala se, nespouštějíc z něho zrak. "A ta ženská jak se na vás vrhla, když jste zranil jejího člověka!"

Raine jen pokrčil rameny. "Kdopak se v ženách vy-zná? Anna se nikdy nezajímala o nic než o peníze a po-zemky."

"Jestli tomu rozumím, znáte ji dobře," poznamenala Alyx a třela si bradu v místě, kde pořád ještě cítila tlak Rainovy ruky.

"Její otec mi ji kdysi nabízel za ženu."

Po tomto přiznání se Alyx zarazila. "A to jste si ji od-mítl vzít vy, nebo vás odmítla ona?"

Raine se křivě pousmál, takže se mu ve tváři mihl jen jeden důlek. "Kdepak, Anna se ke mně chovala vstřícně v každém směru, stačilo jenom říct. Ale o ruku jsem ji nepožádal. Má nesmírně vrtkavou povahu. Každý den prožívá muka už jenom rozhodováním, co si má obléct. Jsem si jist, že by nedokázala být věrnou manželkou a já strašně nerad biju ženy."

"Vy strašně nerad -" prskla Alyx.

"A teď," pokračoval Raine a odtrhl se od stromu, o který se opíral, "jestli tě má dnešní lekce ohledně žen uspokojila, uvítal bych, kdybys něco udělal s tou mojí nohou."

Nato se podívala dolů a vůbec poprvé si všimla temné krvavé skvrny prosakující Rainovou nohavicí.

76

7. KAPITOLA

y jste zraněný," pronesla hlasem, který by se lépe hodil k vyjádření Rainova úmrtí. "Nemyslím si, že to bude něco vážného, ale asi by-chom se na to měli podívat." Přiběhla k němu, paží ho objala kolem pasu a pode-přela ho svým tělem.

"Honem si sedněte. Přivedu Rosa-mundu a -"

"Alyxi," přerušil ji pobaveně, "ta rána není smrtelná a docela dobře snesu cestu do tábora. Musím ti říct, že v životě jsem neměl tak nemožného panoše, jako jsi ty."

"Nemožného?" urazila se, když ho ztěžka usadila na pařez. "Vy jste tak nevďečný -"

"Proč ti to s tím koněm trvalo tak dlouho? Já tady há-jil holý život a slyšel jsem, jak si v lese prozpěvuješ. Tos chtěl pobavit moje nepřátele?"

Už na něho v životě nepromluví, umínala si Alyx, když se otočila a běžela pro koně. Když zaslechla Rai-novo pochechtávání, zdvihla bradičku ještě víc nahoru. Dokonce odmítla mu i jakkoliv pomoci a odvrátila se, když se s námahou zvedal na nohy.

"Alyxi, musím nasednout z opačné strany, a to se koni nebude líbit. Musíš ho udržet, aby stál úplně bez hnutí! Nechtěl bych tu nohu namáhat víc, než je potřeba."

Po této výzvě uchopila Alyx koňskou hlavu do dlaní, zadívala se zvířeti do očí a začala zpívat a svým hlasem si je zcela podřídila. Než ji Raine zarazil a nabídl jí ru-ku, aby ji k sobě vytáhl, zřejmě ji z koňského hřbetu chvílku poslouchal.

Celou zpáteční cestu do tábora se Alyx přidržovala sedla a sledovala, jak mu krev stéká po stehně dolů. Hřebec ucítil pach krve a začal střečkovat. Raine ho au-tomaticky stiskl koleno a Alyx si všimla, že si tím způ-sobil bolest, jež mu napjala celé tělo.

"Nemohl bys hřebce uklidnit jednou ze svých písní?" požádal ji Raine tiše.

"Myslíte tím snad ten můj rámus, ne?" trucovala stále ještě uraženě.

"Jak chceš," pravil upjatě.

Alyx ho ještě nikdy neslyšela hovořit takovým hlasem, ale pochopila, že se tak Raine snaží zakrýt bolesti. Tvrdil sice, že rána není vážná, ale zranění nejevilo sebemenší známky toho, že by přestávalo krvácet. Na hněv teď ne-byla vhodná doba. Rozezpívala se a kůň se uklidnil.

"Budu tě muset ukázat svým bratrům," zamumlal. "Dokud to nespatří na vlastní oči, tak mi neuvěří."

Když se přiblížili k táboru, několik lidí zřejmě vytuši-lo, že něco není v pořádku, a vyběhli jim vstříc."

"Raději ať se nedozvědí, že jsem zraněný," pravil Rai-ne. "Zvládnout je není nic jednoduchého, a já žádné no-vé potíže nemohu potřebovat."

Alyx se rychle svezla na zem a tělem zamezila kolem-stojícím v pohledu na Rainovu nohu.

"Doslechli jsme se, že došlo k nějaké půtce," vyptával se muž s černým chrupem a chamtivýma očima.

"To se ti něco zdálo, dědku!" křikla Alyx a všechny vyděsila silou svého hlasu. Zástup leknutím poskočil a Rainův kůň sebou trhl. "Nechodte blíž!" varovala je.

"Hřebec se splasil a museli jsme použít bič, abychom jej vůbec zvládli!"

Zatímco se lidé s úzkostí zahleděli na mohutného hřebce, který cítil Rainovu krev a zuřivě koulel očima, Raine se v sedle rozmáchl palicí. "Cožpak vy nemáte nic lepšího na práci?" zahrozil. "Jossi, ty pojď do mého stanu. Mám pro tebe nějaký úkol."

78

Lidé se s reptáním rozcházeli zpátky k ohništím a do chatrčí.

Když kůň dorazil ke vchodu do stanu, zastavili ho a Alyx se zapřela nohama, aby poskytla Rainovi při se-sedání oporu.

"Jenom mi, proboha, nepomáhej!" procedil Raine skr-ze začaté zuby. "Vždyť by to viděli! Běž držet koně za hlavu, hezky a hlasitě mu zpívej a upoutej tak všechnu pozornost na sebe!" Alyx učinila, jak jí nařídil, a skuteč-ně strhla pozornost ke své osobě, a to natolik, že jí trva-lo dobrou půlhodinu, než se zbavila lidí žadonicích ještě

o další píseň. S pocitem, že úspěšně zamaskovala Rai-novo neobratné sesedání, vešla konečně do stanu.

Raine ležel opřený na lůžku jen v košili a v bederní roušce. U jeho stehna klečela Rosamunda, které u kolen stála mísa krvavě zbarvené vody.

"Tady jsi!" přivítal ji Raine nerudně. "Cožpak neumíš nic jiného nežli se s tím svým hlasem pořád předvádět? Kdyby tě o píseň požádal tvůj nepřítel, tak zahodíš všechny svoje zbraně a s radostí mu něco zabroukáš. A teď běž, Rosamundo, a prohlédni toho člověka, které-ho jsem zranil. Joceline, ty jí ukážeš cestu. A ty, můj ne-užitečný ptáčku zpěváčku, zkus tuhle nohu ovázat a ne-bo zpěvem ránu zacelit."

Alyx otevřela ústa, aby něco odsekla, ale Joss, stojící zády k Rainovi, jí položil ruku na rameno. "Nezapomeň, že má bolesti," zašeptal, než vyšel ze stanu.

Jediný pohled na Rainovu pobledlou tvář jí potvrdil pravdivost Jossova upozornění. "Přestaň na mě valit oči a dělej něco užitečného!" utr-hl se na ni Raine. Tak takové chování mu trpět nebude. Když se bude Raine pořád jenom hněvat, ještě se mu přitíží. "Buďte zticha, Raine Montgomery!" přikázala. "Já si od vás další urážky líbit nenechám! Ležte klidně a já se o vaši ránu postarám. Nic ovšem nemůžete změnit na skutečnosti, že jste byl raněn. Když se na mne budete pořád takhle utrhovat, moc se vám neuleví."

Raine se začal zvedat, ale stačil jediný Alyxin pohled a on opět klesl na lůžko. "Vždyť se navzájem pozabíje-jí," vydechl zničeně. Měl na mysli ty psance tábořící před jeho stanem.

"Na tom nesejde, i kdyby to udělali," prohlásila neci-telně a přešla k opačné straně lůžka, aby se postarala

o zraněnou nohu. "Nenajde se jich tam ani pět, kteří by měli hodnotu alespoň té hlíny, po které šlapou!"

Alyx poklekla vedle Rainova stehna a zdvihla plátén-ko, které tam přiložila Rosamunda. Poprvé v životě spatřila takové zranění s tak potřhanou kůží, bodnou rá-nu, která se stačila mezitím zanítit a z níž dosud prosa-kovala krev. Sevřel se jí žaludek.

"Nechceš náhodou vyhodit večeři?" popíchl ji Raine, který si všiml, jak dívka zbledla. "Už jsem měl horší rá-ny, to jenom že tahle šla zřejmě pořádně do hloubky."

Před Alyx ležely jeho nohy s mohutnými svalnatými stehny, zbrázděné několika širokými jizvami. Opatrně se dotkla jedné z nich.

"To bylo sekerou," zamumlal a položil se. Teprve ny-ní ho ztráta krve začala oslabovat.

Co nejjemněji vyčistila ránu, zachmuřeně pokrčila nos nad spoustou nečistoty.

Vypadalo to, že šíp byl špi-navý a otřel se právě o Rainovo maso. Když skončila, přitáhla si k jeho lůžku stoličku a pozorovala, jak s oči-ma zavřenýma rychle, ale pravidelně oddechuje. Doufa-la, že usnul.

Uplynula velice dlouhá doba, a tu Raine, s očima stále ještě zavřenýma, promluvil. "Alyxi," zašeptal a ona k němu okamžitě přiklekla. "Pod mým lůžkem je pouz-dro. Mohl bys je vytáhnout?"

Alyx hned vytáhla velké kožené pouzdro a usmála se, když zjistila, že se v něm skrývá loutna.

"Umíš na ni hrát?" zeptal se Raine.

Se sebejistým úsměvem otevřela Alyx pouzdro a vy-

táhla loutnu prsty už předem roztančenými touhou pro-bírat se ve strunách. Tiše začala hrát a zpívat jednu z písní, které sama složila.

80

Teprve po několika hodinách, když s jistotou věděla, že pobledlý Raine klidně spí, odložila Alyx loutnu stra-nou. Ticho ve stanu přerušoval pouze přerývaný dech a ona toužila po Rosamundině návratu. Rainovi se podle všeho přitížilo a Alyx potřebovala, aby ji někdo ujistil, že se zas zotaví.

Rozhlédla se po stanu a zjistila, že potřebují donést vodu, a navíc cíp jejího kabátce potřeboval přeprat, jeli-kož nasákl Rainovou krví. Ráno by na ni psanci doráže-li, od čeho že ta krev vlastně je.

Potichu uchopila vědra, vyšla ze stanu a zamířila k potoku, přičemž se pečlivě vyhýbala setkání s obyva-teli tábora. Úlevou až vydechla, když zahlédla Blanche, zabranou ve skupince mužů do hry v kostky, a ujistila se tak, že ta ženská má jiné starosti než jít obtěžovat Raina.

K vodě došla málem už za tmy, naplnila vědra a zača-la přepírat kabátec.

Rozmrzele si všimla, že má zkrvave-nou i košili. Po chvílce váhání si ji svlékla, sundala i plátno, kterým si stahovala prsa, a začala prát a umývat všechno včetně svého umazaného těla a svých zaknoce-ných vlasů. Napůl zmrzlá se otřela plátnem, které nosila přes prsa, a když vklouzla do nechutně mokré a ledové košile a nohavic, zuby jí začaly drkotat. Kabátec si pře-hodila přes rameno, popadla vědra a zpátky do tábora málem běžela.

Ve stanu zadržela dech a naslouchala. S povděkem zjistila, že Raine stále ještě spí. Zbavila se věder, bles-kově ze sebe strhla mokré oblečení a navlékla si jednu z Rainových košil. Sahala jí až do půli lýtek. Věděla sice, že riskuje, ale ve skutečnosti sama netušila, jestli si náhodou nepřeje, aby se Raine probudil a zjistil, že je děvče.

Sotva si stačila košili obléci, sten z Rainova lůžka ji přiměl, aby se otočila.

"Mary," řekl Raine. "Mary, já tě najdu."

Jediným skokem byla u něho. Musí zůstat tiše, aby se lidé z tábora nedozvěděli, že není v pořádku. Ti idioti si představovali, že Raine ve stanu ukrývá zlato a drahoka-my, a Alyx nepochybovala, že by s nadšením využili příležitosti a obrátili by stan vzhůru nohama.

"Mary!" zavolal Raine ještě hlasitěji a rozmáchl se ru-kou, která jen o vlásek minula Alyxinu hlavu.

"Raine, probuď se!" zašeptala naléhavě. "To je jenom zlý sen." Když ho chytila za paži a dotkla se jeho pokožky, v mžiku si uvědomila, že má horečku. Pálil ji do dlaní.

"Ach ne!" vydechla a proklínala Rosamundu, která opustila tábor, když ji Raine nejvíc potřebuje. Horečka! Co proti ní může podniknout? S pocitem naprosté vlast-ní neschopnosti namočila v jednom vědru kus plátna a chtěla ho Rainovi přiložit na čelo. On ji však udeřil rozmáchlou paží a vyrazil jí plátno z ruky.

Mával zběsi-le pažemi a Alyx věděla, že pokud se něco nestane, za-sáhne stanovou tyč a celý stan se jím sesype na hlavu.

"Raine!" zasyčela už vztekla a přísně. "Musíš ležet úplně tiše!" Uchopila ho za obě ruce a Raine ji málem zdvihl do vzduchu. Polovinou těla teď ležela přímo na něm.

"Já musím najít Mary," křikl tentokrát už docela hla-sitě a přitom se mu jazyk pletl. Jeho zmitání se přenáše-lo i na Alyxino tělo.

"Ty jeden přerostlý medvěde!" zasyčela. "Ani se ne-hneš!"

Konečně mu zřejmě něco došlo, protože otevřel oči. Iv tom přítmí, které ve stanu panovalo, viděla jejich ho-rečnatý lesk.

Na okamžik se na ni zahleděl nevidoucíma očima, ale náhle jako by ji konečně spatřil. Položil jí dlaň do týla a přitáhl její ústa ke svým.

Nějaký odpor, pokud by na něj Alyx vůbec pomýšlela, nepřicházel v úvahu. Jakmile se její rty dotkly Raino-vých úst, byla ztracena. Byla jí vlastní prudká vášeň a hluboký cit, jenže ona svou vášnivost odjakživa vybíje-la v hudbě. Když se poprvé dotkla Raina, každíčkým pó-rem jejího těla se vyřinula hudba, andělské trylky, ďábel-ské pobrukování, sborové notování dosud neznámých melodií, nápěvy šťastné i posmutnělé.

82

Polibkem jí rozevřel rty a natočil její hlavu na stranu. Prozkoumával její ústa, hledal tu ukrytou sladkost a při-tom si špičkou jazyka pohrával s jejím jazykem. Alyx se nemusela dlouho učit, jak se oplácí políbení. S jednou nohou opřenou o podlahu a s druhou poletující ve vzdu-chu, pololežíc na Rainově těle, objala jeho hlavu pažemi a přitáhla si ho k sobě co nejbliž, načež se jazykem vno-řila do jeho úst co nejhluběji. Po tomto toužila od je-jích prvního setkání, po tom, aby s ní nezacházel jako s chlapcem, nýbrž tak, jak si to jako žena zasloužila. Její útočnost přivítal Raine doslova nadšen, sál její rty, kousal je, tiskl je mezi zuby a jazykem z nich stíral tu oblou sladkost.

Když pak rukou sklouzl dolů a pohladil ji po lýtku, prudce lapla po dechu a začala ho líbat po tváři a rty mu sjela až na krk, na ten mohutný silný krk, na který toli-krát hleděla a toužebně sledovala, jak po něm stéká pra-mínek potu. Raine se otočil na bok a začal jí dlaněmi hladit po no-hou, přejížděl jimi nahoru, zarýval prsty do tuhých svalů jejích stehen a jeho horká rozžhavená pokožka nechávala na jejích nohou sežehnutá místačka při každém, i sebe-menším doteku. Když se dostal až k jejím hýždím a sevřel je do obou dlaní, spokojeně se zasmál. "Děvčátko moje roztomilé," zašeptal a opět natočil hlavu, aby se zmocnil jejích rtů. Laskal ji dravýma rukama po nohou, hnětl jí svaly a prozkoumával všechny křivky a záhyby jejího těla. Současně s jeho laskáním sílila i vášnivost jeho polibku.

Alyx se ovšem nespokojila se svojí trpnou rolí a její ruce se vydaly na vlastní průzkum. Vyhrnula Rainovi košili a hladila jeho horečnaté tělo žhavýma a zvědavý-ma rukama. Husté kučeravé chuchvalce chloupků na je-ho hrudi byly ještě hedvábnější, než očekávala, a jeho svalnatý, pěkně tvarovaný hrudník ji vzrušoval tak, jak se jí nezdálo ani v těch nejdivočejších snech.

"Raine," zamumlala a rty přejížděla stezičky po vlast-ních dlaních, přičemž se obezřetně vyhýbala drsné látce košile. Soustředila se na laskání ústy natolik, že jí na chvíli ruce znehybněly. Když jí látka zabránila v dalším zvědavém mazlení pomocí rtů, posunula se o kus níž a potom si propracovávala cestičku zase zpátky nahoru.

Rty se dotkla pruhu ochlupení, který se Rainovi ztrácel pod bederním pásem, a jeho dech se rázem zrychlil a ru-ce mu na jejích tuhých stehnech strnuly. Ústy i dlaněmi přejížděla Alyx vzhůru a vyhrnovala látku až k jeho hrd-lu, načež se ten kus oděvu jakoby zázrakem rozevřel, sklouzl mu z těla a odhalil tak tu osmahlou a rozpálenou pokožku Alyxiným pohledům i dotekům napospas.

Raine, jehož pohyby byly zpomaleny horečkou a vní-mání zamlženo ještě víc, konečně pochopil, co se to s ním děje. Ta nebesy seslaná víla se s ním miluje. Zku-šeným pohybem odhodil její kouzelnou košili a stačil ji přitom uchopit kolem přízračně útlého pasu a přitáhl ji k sobě na lůžko.

Teď byla řada na Alyx, aby vzrušením až zatajila dech, když na její tělo přilehla Rainova sálající kůže, když jí začal rozpálenýma rukama prozkoumávat tělo a na oka-mžik se zarazil až u jejího pasu, volně obepnutého lvím pásem. Zřejmě považoval za přirozené, že Alyx nenosí nic než tento zlatý pás po předcích. Když klouzal rukou k jejím obnaženým nadržům, z obavy, že jimi pohrdne pro jejich nepatrnost, chvíli ani nedýchala, ale když prs zmi-zel v jeho dlani a jeho rty ji dále laskaly na hrdle, dočista na své představy o vlastní nedostatečnosti zapomněla. Jak si Rainovy rty propalovaly stezičku k jejímu nadržu a jazyk zavádil o ten růžový vrcholek, s vášnivým po-vzdechem se mu vzepjala vstříc a beze všech okolků mu svými kyčlemi narazila do boků. Z Rainových úst vytrysklo hluboké zasmání vyjadřu-jící ryzí cit, když vypískla a uhnula před příliš tvrdým kousnutím do bradavky. Raine ji však ihned objal dlaní kolem pasu, prudce ji k sobě přitáhl a zuby se zakousl do jejího ušního lalůčku. "Patříš jen mně, ty moje krásná lesní vílo," zamumlal stisknutými rty a jeho dech, ho-rečnatý stejně jako jeho pleť, jí uchem projel do celého těla a usadil se jí až hluboko v břiše.

84

"Ale ne!" zahihňala se přesně takovým tónem, který rozhodně nepřipomínal odmítnutí, odstrkovala ho od se-be oběma rukama. Dovolil jí, aby se skutečně o kousek odtáhla, ale potom si ji opět přimkl k sobě, jako kdyby byla hračka na provázku.

Alyx na tu hru přistoupila, ale protože odmítala ne-chat se takhle škádlit donekonečna, přitiskla kolena k bradě a opřela se o Raina nohama. S potěšením zjistila, že mu tlak jejích nohou zaměstnává obě paže. Rainovi se její schoulená poloha nejspíš zalíbila, proto-že si ji tak přidržel a laskal ji po hýždích a po stehnech, po křivce jejího zadečku, hladil ji a hladil a jeho dotykem se Alyx rozechvívala, až nakonec cítila, že má tělo stejně ho-rečnaté jako on. Raine najednou zvažněl, rty vyhledal její ústa a prudce ji k sobě přitiskl, pevně, přepevně se vzrůsta-jící vášní, která se kolem nich vznášela přímo hmatatelně a rozechvívala i jejich v drtivém objetí se svírající těla.

Netrpělivě jí narovnal nohy a teď leželi oba na boku tváří k sobě a tentokrát už jeho ruce nebyly laskající, nýbrž dravě naléhavé, táhly její útlé tělo pod jeho rozlo-žitou postavu, jako kdyby zamýšlel, aby se jejich kůže slila v jednu. Oslepená a s hlavou plnou hudby, přenádherné a po-vznáše-jící hudby, snažila se Alyx přitisknout se k němu co nejúžeji, přehodila si nohu přes jeho stehno a zakles-la se mu chodidlem v podkolení.

Rainova ruka jí sklouzla po zádech, pozvolna ohmatá-vala každičkou proláklinu i ohyb, dokud se nedotkla sa-mého středu její bytosti. Bez dechu a s očima rozšířený-ma úžasem se Alyx od Raina odtáhla a spatřila, že v soustředění na své pocity zavřel oči. Když do ní vnikl prstem, celá se strachem z této nové zkušenosti roze-chvěla, vyděšená z toho, co se s ní děje, z pocitů probí-hajících v její mysli i v jejím těle.

Rukou jí kroužil po vnitřní straně stehna, dotýkal se jí něžně a zlehýnka, takže ji přiměl, aby více a šířeji roze-vřela nohy, až mu je nakonec omotala kolem boků astiskla ho v drtivém sevření.

Když z jejího těla odtáhl dlaň, zklamaně zanaříkala, ale on se zmocnil jejích rtů tak divoce, jako by ji chtěl celou pohltit, a Alyx se slzami na krajíčku tiskla své tělo na jeho. Rainův bederní pás náhle zmizel, a když se svým mužstvím dotkl jejího pohlaví, úlekem málem zpod něho vyskočila. Raine si ji však na sobě přidržel a zvolna do ní vstupoval, pomalu, pomaličku, kousek a ještě kousek a ještě kousíček.

Celou ji vyplnil a pak zůstal bez pohnutí, odpočíval a vychutnával ten pocit přelévající se mezi oběma těly, až nakonec se rozvášněná a nezkušená Alyx začala tr-haně a nešikovně pohybovat. Raine ji uchopil za zade-ček a vedl ji, učil ji pomalému a plynulému pohybu, rytmickému a přirozenému, který ji při každém opě-tovném vniknutí posouval blíže k prahu rozkoše hrani-čící s bolestí.

Když začala své pohyby zrychlovat, Raine se jí při-způsobil a zrychlil rytmus a zesílil mohutnost nárazů do jejího těla, rychleji a hlouběji a hlouběji, až mu

Alyx začala nehty drásat kůži na zádech, začala ho kousat do krku, začala zmítat a kroutit celým tělem, jako by mu vzdorovala a současně o cokoliv žádala. Jediným trhnutím ji Raine převrátil na záda a potom na ni položil tu svou nádhernou, vzrušnou a sladkou tíhu. Zalehl Alyxino tělo a tlačil ji k lůžku tak mocně, až jí hrozilo, že protrhne látku a propadne k zemi. Přimkla se k němu nohama, zaklesla se kotníky a pozdvihla kyčle právě v tom okamžiku, kdy jeho tělo na ni padlo v po-sledních dvou oslepujivě tvrdých a přehlubokých nárazech – a Alyx zemřela.

V těle jí vybuchl gejzír do běla rozpálené a opojné hudby, který jí roztrhal pokožku a rozmetl části jejího těla, jež se třásl a chvělo, až se jí svaly proměnily na rosol.

Pokrytá lepkavým potem a znejistělá tím, co jí to tělo právě provedlo a co ona provedla svému tělu, a nepřed-stavitelně zesláblá se tiskla k Rainovi a vychutnávala žár jeho horečnaté kůže a jeho nepravdělný dech u své-

86

ho ucha. Alyx natáhla paži a s pocitem, že se právě skutálela ze strmého kamenitého kopce, pohladila propocené kadeře na Rainově šíji. Raine se z ní překulil na bok a rychlým naléhavým pohybem ji popadl za ruku a se-vřel ji v dlaně tak silně, že jí málem rozdrtil prsty.

"Moje," zašeptal, přitáhl si její ruku k ústům a políbil ji na dva prsty, načež se propadl do spánku.

Několik minut Alyx klícala na pomezí mezi spánkem a bděním. Byla na dně svých sil a přitom prožívala pocit, že je v ní života více než kdy předtím. Vůbec ji ne-zahanbovalo, že se milovala s mužem, za něhož není provdána. Možná by se hanbit měla, ale v tomhle okamžiku nepotřebovala nic, než aby přes ni ležela noha té její lásky, neboť ten žhavý pot spojoval více než pouze jejich těla.

"Miluji tě," zašeptala muži spícímu v její náručí. "Já vím, že nikdy nemůžeš být můj, ale v tuto chvíli mi ná-ležíš. Miluji tě," řekla znovu a políbila jednu z těch po-tem zvlhlých kadeří, načež i ona usnula s pocitem takového štěstí, jaké dosud nezažila v celém životě.

8. KAPITOLA

Alyx druhý den probudilo až jasné denní světlo, které pronikalo do stanu. Rainova pokožka na jejím těle sálala ještě víc než předchozího večera. Ve spaní se ne-klidně zmítal a převracel a Alyx nebral vůbec na vědomí, jelikož jí vahou svého těla málem zpřelámal všech-ny kosti. Alyx ho vši silou ze sebe skulila a podařilo se jí vyklouznout z lůžka ven. Začala na sebe házet svoje oblečení, místy ještě vlhké, jak leželo celou noc zmu-chlané na podlaze. Toužebně si přála obléci konečně dívčí šaty a skoncovat s tou hrou na hoča.

Mužské oblečení i způsoby vystupování skýtalý sice značný díl svobody, ale jako chlapec by zase přišla o takovou noc, jakou právě prožila.

Sotva si stačila zapnout kabátec, když se stan rozevřel a dovnitř vstoupil Jocelin s Rosamundou v patách.

"Jak se mu vede?" vyptával se Joss a pozorně si Alyx prohlížel.

Než stačila cokoliv odpovědět, ozvala se Rosamunda. "Má horečku a my mu ji musíme srazit. Dones studenou vodu a já si zatím přichystám bylinky."

Alyx se okamžitě vrhla k vědrům a utíkala k potoku.

Následující tři dny představovaly pro Alyx hotové utrpení. Rosamunda se bez oddechu snažila Rainovu horečku snížit, proto mu tělo pokrývala obklady a chystala lektvary, které mu obě ženy musely vpravovat do hrdla násilím. Tento úkon Alyx vždycky doprovázela strašlivými pohrůzkami, v nichž Raina nazývala rozličnými

88

jmény, bezectným žebrákem počínaje a vykrmeným na-myšleným pávem konče, nad čímž se Rosamunda po-chichtávala, ale někdy i červenala. Alyx mu také usta-vičně zpívala a často mu hrávala na loutnu, jen aby ho upokojila a zaplašila od něho blouznění.

Ve stanu Raine hořel horečkou a v táboře se mezitím snažil Joss udržet mezi psanci pořádek, trval na každo-denním cvičení, které Raine zavedl, a snažil se těm hrd-ložezům zabránit, aby se navzájem povraždili.

"Nevěřím, že ta sběř stojí za takovou námahu," po-znamenal Joss, usazený u nohou Rainova lůžka. "Z ja-kého důvodu tento člověk," pokývl k muži spícímu po jeho levici, "došel k názoru, že se musí zaobírat starost-mi o tak bezcenné lidi?" Vzal si od Rosamundy misku dušeného masa.

"Raine má starost o každého," hájila ho Rosamunda s hlavou jako obvykle skloněnou. "On upřímně věří to-mu, že si tu spásu zasloužíme."

"My?" zeptala se Alyx a odtrhla pohled od Raina. Ne-opouštěla ho ani na chvíličku a spávala na stoličce s hla-vou opřenou o jeho lůžko. "Já si ale nepřipadám stejný jako ti vrahouni."

"A co ty, Rosamundo?" zeptal se Jocelin. "Copak jsi ty spáchala za zločin?" Rosamunda sice neodpověděla, ale když se Jocelin otočil, vrhla na něho takový pohled, že Alyx se překva-pením zajíkla a honem se tvářila, že je to kašel. Rosa-munda milovala Jocelina! Když ji tak Alyx pozorovala, tu nadpozemsky krásnou dvojici, všimla si, že jsou je-den pro druhého jako stvoření. Už pochopila, co Rosa-munda dělá v tomto hrozném táboře. Byla tu kvůli své-mu znamení, jež lidé považovali za projev ďáblův. Proč tu však žije Jocelin? Následujícího dne časně zrána Rainova horečka ustoupila. Alyx spala s hlavou přitisknutou k jeho holé paži, když vycítila, že se s ním stala změna. Vzhledla a zjistila, že Raine má oči otevřené. Chvilí se rozhlížel po stanu a nakonec spočinul pohledem na její tváři.

Alyx se okamžitě šíleně rozbušilo srdce a začal ji za-lévat ruměnec. Jak se bude Raine chovat po oné noci, kdy se milovali?

Po chvílce od ní odtrhl nicneříkající oči. "Jak dlouho jsem byl nemocný?"

"Tři dny," odpověděla zajíkově.

"A udržels v táboře pořádek? Nebo se mi už navzájem všichni pozabíjeli?"

"Oni... oni jsou v pořádku. Jocelin jim velí pevnou rukou a podařilo se mu uhlídat klid a řád." Mlčel a Alyx nabrala zhluboka vzduch do plic. Teď bude Raine mlu-vit o nich a o jejich vášnivém milování.

Místo toho se namáhavě posadil, a když Alyx přiskoči-la, aby mu pomohla, odstrčil ji, jako kdyby ho vůbec neza-jímala. Odhodil vlněnou přikrývku a strhl si obvaz z rány. Lhostejně si prohlížel zranění a zkusil do něho dloubnout.

"Už se to hojí," troufla si Alyx. "Rosamunda říkala, že ta rána není zlá, že má strach pouze z té horečky. Bá-li jsme se o váš život."

Raine se k ní obrátil s chladným a necitelným pohle-dem. Alyx by málem přísahala, že z těch očí hledí hněv. "Dones mi něco k jídlu, ale ať je toho hromada. Potřebu-ji zase nabrat sílu."

Alyx se ani nehnula.

"K čertu s tebou!" zařval Raine, až se stěny plátěného stanu otráslly. Výbuch však zřejmě vyčerpал jeho dosud nepatrnou sílu, protože si na okamžik podepřel hlavu dlaní. "Poslechni mě," řekl tiše a opět se položil. "A chlapče," dodal, když už se s vědry v rukou chystala vyjít ze stanu, "také mi dones trochu horkého vína."

"Chlapče," povzdechla si Alyx, sotva se ocitla před stanem. "Chlapče!"

"Alyxi?" vyptával se Joss. "To křičel Raine?"

Zachmuřeně přikývla.

"A ty jsi v pořádku? Proč vlastně řval?"

"Jak mám vědět, proč takový tlustý medvěd vlastně huláká?" odsekla. "Jak by mohl někdo tak neurozený, jako jsem já, mít ponětí, co má králův přítel na mysli?"

90

K jejímu zoufalství se však Jocelin pouze rozesmál a odešel, přičemž si hvízdal Alyx dobře známý prosto-pášný popěvek.

"Ti muži!" uplivla a nabrala do věder vodu tak prud-ce, až se jí do nádob dostal i písek s kamením a ona mu-sela celý úkon zopakovat. Potom se zarazila a do očí jí vhrkly slzy. "Chlapče," žalovala šeptem do ledové prou-dící vody. To pro Raina znamená tak málo, že si ani ne-dokáže zapamatovat, jak spolu strávili noc?

Možná se mu paměť za pár hodin vrátí, utěšovala se na zpáteční cestě do stanu. Ještě se zastavila u Blanche, aby objednala jídlo.

"Však já vím," odpověděla jí Blanche sladce a vý-znamně. "Však už mě k sobě zavolal a musím uznat, že ze své síly neztratil Raine Montgomery ani ždíbíček," pronesla hlasitě na adresu kolemstojících a záměrně si upravovala zapínání své špinavé košile. "Už jsem mu jídlo dávno donesla."

Alyx vstoupila do stanu s bradičkou zdviženou a s ra-mený pokleslými pod tíhou věder.

"Že ti to ale trvalo!" přivítal ji Raine s plnými ústy.

Prudce se k němu otočila. "Já mám také jiné povín-nosti než vám nosit ten váš žvanec!" křikla na něho vztekle. "Ostatně ta vaše děvka se o vás zřejmě stará víc než dobře!"

"Nemůžu si stěžovat," přisvědčil klidně a zakousl se do vepřové nožičky. "Zřejmě bychom se měli zaměřit na tvůj nedostatek cudnosti a slušného vychování. Žena je jednou žena, křehká a bezbranná osoba, která si zaslouží naši ochranu i lásku, ať už je její postavení jakékoliv. Když se budeš k děvce chovat jako k dámě, tak se jí skutečně stane, zatímco z dámy se klidně může stát děvka. To všechno zá-leží jenom na muži. Pamatuji si to. Ještě uplyne hodně vo-dy, nežli dorosteš v dospělého muže, až se tak ale stane -"

"Až se tak stane, vykašlu se na všechny vaše rady!" zařvala Alyx a rozběhla se k východu ze stanu, kde se srazila s Jocelinem. Vztekle se na něho podívala, odstr-čila ho a byla pryč.

Joss se usadil na stoličce, pohlédl na Raina a začal se prsty probírat ve strunách loutny, zatímco se Raine mlč-ky krmil. Po chvílce Joss nechal hraní.

"Jak dlouho už víš o Alyx?" zeptal se Raina.

Jediným důkazem toho, že Raina otázka zarazila, byla kratičká přestávka v jídle.

"Vlastně sotva pár hodin," přiznal se tiše. "A ty?"

"Od samého začátku přece!" Když spatřil Rainův vý-raz, Jocelin se rozesmál.

"Žasl jsem, že na to nikdo jiný nepřišel. Připadala mi jako holčička navlečená do bra-trova oděvu. Kdykoliv jsi ji oslovil jako chlapce, nešlo mi na rozum, že to můžeš myslet vážně."

"A tos mi to, ksakru, nemohl říct?" durdil se Raine a ve tvářích se mu objevily důlky. "Když pro mne před pár dny psala dopis, málem jsem ji políbil. Byl jsem z toho ještě kolik hodin celý špatný."

"Tak abys věděl, dřel jsi ji víc, než kohokoliv jiného!"

"Zřejmě jsem se snažil ji vytvarovat nějak jinak," za-smál se Raine. "Ty její nohy mi už dlouho nedávaly spát."

"A co s ní máš v plánu teď?"

Raine odsunul podnos a s pocitem nekonečné únavy se opět položil na lůžko. "Ty snad víš, kolik je na té její povídačce pravdy? Co jí ten Pagnell vlastně provedl?"

"Obvinil ji, že ho okradla, označil ji za čarodějnici a na její hlavu vypsál tučnou odměnu."

Raine jen povytáhl obočí. Připadal si trochu hloupě, že neví tolik věcí, které se mu dějí přímo pod nosem. "Jak by se podle tebe tahle chátka v našem táboře zachovála, kdyby se mezi nimi ocitla mladá dívka? Zvláště když za její lapení kyne pořádná odměna?"

Joss na to jenom něco zavrčel.

"Myslím, že bude nejlepší, když zůstane hochem i nadále," pokračoval Raine zadumaně, "a výslovně pod mojí ochranou. A čím méně lidí bude o ní znát pravdu, tím líp."

"Alyx však prozradíš, žes v ní odhalil dívku, nebo snad ne?"

92

"Cha!" zavrčel Raine. "Jen ať ta drzounka trpí stejně, jako jsem trpěl já! Při každické příležitosti cenila zoub-ky, a zrovna dneska ráno, když mi došlo, jakého ze mne udělala hlupáka, bych jí nejraději zakroutil krkem. Jen ať se chvíličku dusí ve vlastní šťávě. Myslí si, že si nepama-tuju -" Raine rychle mrkl po Jossovi. "Myslí si, že jsem ji ještě neprokoukl, tak ji při tom prozatím necháme."

Jocelin vstal. "Nebudeš k ní však příliš tvrdý, vid', že ne? Jestli se nepletu, ta maličká se do tebe zamilovala."

Teď už se Raine usmíval od ucha k uchu. "Ne, já jí ne-ubližím, jenom jí budu chvíli splácet stejnou mincí."

Když se po hodině vrátila Alyx se vzdorně vystrčenou bradičkou do stanu, Raine a Jocelin lenivě hráli v kost-ky, ale podle všeho je hra příliš nestrhla.

„Alyxi," oslovil ji Raine, aniž by se obtěžoval zdvih-nout oči, "jestlipak jsi už byl dneska na cvičišti? Jsi pří-liš hubený, než aby sis mohl dovolit přijít o tu trošku svalů, která na tobě ještě zbývá!"

"Cvičení!" vyprskla, ale pak se uklidnila. "Z důvodů, které teď sám nechápu, jsem měl plnou hlavu starostí, jest-li vůbec přežijete, a nějak jsem nepomyslel na to, že bych měl pracovat na zušlechťování svého vychrtlého těla!"

Raine na ni upřel překvapený a ukřivděný pohled. "Alyxi, jak jenom můžeš tohle vyslovit? Vážně tě mrzí, že jsem nezemřel? Radši běž, Jossi, na další hru se cí-tím unavený. Třeba si donesu trochu vína - jenom co krapet zesílím," dodal a klesl na lůžko, jako by byl v posledním tažení.

Joss se zajíkl smíchem, strčil si kostky do kapsy a před odchodem ze stanu zakoulel na Raina významně očima.

Alyx byla odhodlaná se nepoddát, ale když viděla Ra-ina ležet zhrouceného na lůžku, tak bledého a bezmoc-ného, nakonec ustoupila. "Já vám to víno donesu," řekla s povzdechem. Když mu ho podávala, třásla se Rainovi ruka natolik, že ho musela paží obejmout kolem ramen, aby ho podepřela, a pak mu číši přidržela u rtů - u těch rtů, jejichž blízkost jí ještě nyní zrychlovala dech.

"Jsi unavený," poznamenal Raine soucitně. "A jak dlouho jsi se nekoupal? Nikdo na světě se nedokáže za-mazat tolik jako chlapec ve tvém věku. Nakonec je to jedno," lehl si s úsměvem zpátky na lůžko. "Jednou na-jdeš tu pravou ženu, které se zatoužíš líbit. Už jsem ti vyprávěl o tom dobrodružství na turnaji poblíž Paříže? Tam byly tři ženy -"

"Ne!" zaječela Alyx a Raine na ni upřel nechápavé oči. "Nechci nic slyšet o vašich prostopášnostech!"

"Panoš by se však měl vyznat i v jiných věcech než jenom ve zbraních. Kupříkladu ty při své hře na loutnu volíš melodie a slova vhodnější spíše pro dívku. Ženy vyžadují muže, který je silný a sebejistý, nikdy se nena-dchnou pro mladíka, co kňourá jako holka."

"Kňourá -" vybuchla, dotčena v hloubi duše. Třeba krásy moc nepobrala, ale o své hudbě nemá těch nej-menších pochybností! "Copak vy vlastně víte o že-nách?" zavrčela. "Jestli jim rozumíte tak málo jako hud-bě, pak se vaše nevědomost může rovnat jedině vaší -"

"Jedině čemu mému -" přerušil ji se zájmem a opřel se o loket, aby jí viděl do obličeje. "Mé kráse? Mé síle? Mé vášni?" vyzvídal zlomyslně.

"Vaší ješitnosti!" překřikla ho.

"Ach, kdyby tak síle tvého hlasu odpovídalo mohut-ností i tvoje tělo! Už jsi se někdy pokusil zbořit hradby pouhým zaječením? No, to bys možná jen udeřil do strun a všichni koně nepřátelského vojska by tě dobro-volně následovali někam do divočiny."

"Přestaňte! Přestaňte!" plakala Alyx. "Jak já vás ne-návidím, vy tlustý, hloupý šlechtický nafoukanče!" Po těchto slovech se vrhla k východu, ale ještě ji zarazil ti-chý a panovačný Rainův hlas. "Přiveď Rosamundu, ano? Není mi moc dobře."

O krok se k němu vrátila nazpátek, ale potom se vzpa-matovala a utekla ze stanu. Alyx se ze všech sil snažila nebrat na vědomí, že se jí lidé smějí a významně se me-zi sebou pošuchují. Raději zamířila na cvičiště a celé tři hodiny tam pilně trénovala lukostřelbu.

Nakonec celá vyčerpaná zamířila k potoku, vykupa-

94

la se, umyla si i vlasy a před návratem do stanu se ještě najedla.

Ve stanu byla tma. Jelikož se Raine neozval ani hlás-kem, předpokládala, že už spí. A teď, napadlo ji, kdy-bych měla aspoň trochu kuráže, odejdu z tohoto tábora a už se nikdy nevrátím. Proč by to, co pro ni bylo tak vý-jimečnou

událostí, mělo být pro tohoto vládce celého panství něčím zvláštním? Nepochybně si navykl, že se mu ženy v posteli jenom střídají, a moc si nad nimi hla-vu neláme. Může mu pak sejít na další do počtu? Kdyby se mu přihlásila jako jeho poslední oběť, vysmál by se jí nebo by ji prostě zařadil do houfu těch svých milenek? Jestlipak by se potom v Rainově obšťastňování střídala is Blanche?

"Alyxi?" ozval se Raine rozespale. "Tys byl ale dlou-ho pryč. Jedl jsi vůbec?" "Celé vědro!" usadila ho nepřátelsky. "To proto, abych dorostl velikosti vašeho hřebce!"

"Alyxi, nesmíš se na mne tak zlobit. Posad se ke mně a zazpívej mi nějakou píseň."

"Neznám takovou, která by se vám mohla líbit!"

"Budu se snažit," sliboval a znělo to tak unaveně, že se podvolila, uchopila loutnu a začala tiše hrát a pobrukovat.

"Juditě se budeš zamlouvat," šeptl Raine.

"Juditě? Té krásné paní vašeho bratra? Proč by se ta-ková dáma měla shazovat nasloucháním – synovi chu-dého písaře?" Málem řekla "dceři".

"Tvá hudba se jí zalíbí," vysvětloval rozespale a Alyx pokračovala ve hraní. Když s jistotou věděla, že už spí, přiklekla u jeho lůž-ka a na okamžik se na něj zadívala. Přesvědčila se však pouze, že Raine dýchá. Zamířila pak ke svému vlastní-mu tvrdému lůžku a ze všech sil se snažila neplakat.

Ráno si Raine prosadil, že půjde na cvičiště. Žádná z Alyxiných či Jocelinových námitek ho nedokázaly přesvědčit, aby po zbytek dne odpočíval. Alyx si všimla, že při chůzi mu na čele vystupuje pot, a jak se přemáhal v pohybu, v očích se mu usadil skelný výraz.

"Jestliže zemřete, co nám pak budete platný?" zlobila se Alyx.

"Jestliže zemřu, půjdeš o tom osobně uvědomit moji rodinu?" zeptal se tak vážně, až se jí zatajil dech. Potom se mu však tváří mihl důlek a ona si uvědomila, že ji za-se škádlí.

"Přehodil bych vaši obrovskou mrtvolu přes koně a jel navštívit tu vaši dokonalou rodinu, ale zármutkem bych vedle vašich sester na kolena neklesl."

"Vedle mých sester by v pláči nad mým odchodem klečeli jiní a jiné. Už jsem se ti zmiňoval o Juditině služce Joan? V životě jsem nepotkal náruživější žen-skou."

Po tomhle se Alyx odvrátila a za zády jí zněl Rainův halasný smích.

Po hodině cvičení zaběhla Alyx do stanu, aby Raino-vi donesla nápoj z Rosamundiných léčivých bylinek, a nachytala Blanche, jak se tam prohrabuje v Rainově oblečení.

"Co si to dovoluješ?" rozhořčila se Alyx a Blanche sebou provinile trhla.

"Já... tady... co mám vyprat," zakoktala s uhýbavým pohledem.

Tato výmluva Alyx rozesmála. "Odkdy ty vlastně víš, co je to mýdlo?" Rychle si Blanche přidržela. "A teď mi honem pověz pravdu. Dobře víš, jaký trest ti hrozí z krádež – vyhnání z tábora!"

"Radši bych měla odejít," fňukala Blanche a snažila se Alyx vykroutit. "Stejně už tu nemám co dělat. Pusť mě!"

Blanche se odtahovala, Alyx do ní strčila a Blanche odletěla a zády se zarazila o stanovou tyč.

"Tohle ti oplatím!" zasyčela Blanche. "Ještě budeš li-tovat, žes lorda Raina ode mne odlákal!"

"Cože, já?" divila se Alyx a snažila se zakrýt svoji ra-dost. "Jak jsem ti ho mohl odlákat?"

"Však ty dobře víš, že už mne do svého lůžka nebe-re," obviňovala Blanche. "Teď když má chlapce –"

"Opatrně," varovala ji Alyx. "Mám pocit, že by sis

96

měla rozmyslet, než mne rozhněváš. Po čem jsi tady čmuchala, když jsem přišel do stanu?"

Na to však Blanche odmítla odpovědět.

"Mám dojem, že si o tom budu muset popovídat s Rai-nem," pokrčila Alyx rameny a obrátila se k odchodu.

"Ne," zanaříkala Blanche se slzami na krajíčku. "Ne-vím, kam bych se jinam poděla. Neříkej mu to. Nekradla jsem. Nikdy v životě jsem nekradla."

"Pokud to nemám Rainovi prozradit, bude tě to něco stát."

"A co?" polekala se Blanche.

"Prozradíš mi, jak to je s Jocelinem!"

"S Jocelinem?" divila se Blanche, jako by to jméno slyšela poprvé.

Alyx z ní nespustila zrak. "Za chvíli po mně začne shánka, a jestli mi to nepovíš dřív, než pro mne někdo příběhne, Raine se dozví o tvé zlodějně!"

Blanche se bez dalšího rozmyšlení rozpovídala.

"Jocelin byl kejklář a miláček všech urozených dam, a to nejenom pro svoji hudbu, ale i pro svůj..." Blanche zroz-pačitelá. "Ten člověk neví, co je to únava," vysvětlila pak lišácky a Alyx uvěřila, že promlouvá z vlastní zkušenosti.

"Na příkaz lady Alice přijel i na zámek rodu Chat-worthů."

Když padlo toto jméno, Alyx zpozorněla. Chatworth byl přece věznitelem Rainovy sestry a švagrové!

"Lady Alice je zlá žena," pokračovala Blanche. "Její manžel, lord Edmund, však byl ještě mnohem horší. S oblibou trýznil ženy a rád sledoval, jak se brání, když je znásilňoval. Jednu ženu, jmenovala se Konstance, utloukl až k smrti – alespoň on se tak domníval. Nařídil Jocelinovi, aby odstranil její mrtvolu."

"A dál?" naléhala Alyx. "Už mám nejvyšší čas k ná-vratu."

"Ta žena však žila a Jocelin ji ukryl, ošetřoval ji, do-kud se úplně neuzdravila, a zamiloval se do ní."

"A tohle je pro muže Jossova... nadání něco neobvyk-lého?"

Blanche najednou viditelně znervózněla, začala si po-tahovat za prsty a přešlapovat z nohy na nohu. "Myslím, že předtím v životě nikoho nemiloval. Když se však lord Edmund dozvěděl, že je děvče naživu, opět si je odvedl ke svým hrátkám a Jocelina dal uvrhnout do oubliette. A to děvče... ta Konstance..."

"No?" vybuchla Alyx netrpělivě.

"Podle ní byl Jocelin odsouzen k smrti, a tak si sama vzala život."

Když Alyx uslyšela o tak hříšném činu, pokřižovala se. "Jocelinovi se však podařilo uprchnout a dostal se až sem," dokončila příběh sama.

"Nejdřív však ještě zavraždil lorda Edmunda," vy-světlila Blanche, načež se kolem Alyx protáhla a utekla ze stanu.

"Zavraždil lorda," zašeptala Alyx do prázdna. Není pochyb, že na jeho hlavu byla vysána vysoká odměna, a není divu, že nechtěl mít nic společného s ženami tady v táboře. Alyx z vlastní zkušenosti moc dobře věděla, jaké to je, přijít o milovaného člověka.

"Co tady tak dlouho děláš?" ozval se za ní rozhněva-ný Raine. "Odešels nejmíň před hodinou a teď tady po-stáváš s prázdnýma rukama!"

"Já pracuji," zamumlala a odvrátila se.

Chytil ji za paži, ale hned ji zase pustil. "Dostals něja-ké špatné zprávy?"

"Nic, co by vás mohlo zajímat!" utrhla se a vyběhla ven.

Po celý zbytek dne se Alyx v myšlenkách zaobírala pouze Jocelinem. Joss byl jemný, milý a citlivý muž a zasloužil si lásku. Přála si, aby se do Josse dokázala zamilovat ona; jak by to všechno bylo jednoduché! Jed-noho dne, a možná to bude co nevidět, opustí Raine les a vrátí se zpátky k té své bohaté rodině. A Alyx pak zů-stane dočista sama.

Zamyšleně zdvihla meč a pokusila se jím mávnout nad hlavou, když tu koutkem oka zahlédla na okraji cvi-čiště nějaký pohyb. Ve stínu tam tiše stála přihlížející Rosamunda. Alyx sledovala směr jejího pohledu a zjistí-

98

la, že je upřený výhradně na Jocelina, že v Rosamundi-ných očích plane touha a žá-r, a pokud mohla Alyx sou-dit, i vášně. Hlavu držela zpřímá a poprvé se netvářila ponížene a provinile, že se vůbec narodila.

"Alyxi! Polevuješ!" křikl na ni Raine a ona se s úšklebkem opět soustředila na výcvik.

Toho večera šel vyčerpaný a dosud zesláblý Raine od-počívát na lůžko, zatímco Alyx seděla venku v mrazi-vém nočním vzduchu a jedla misku fazolí. Jocelin se usadil vedle ní.

"Roztrhl sis košili," poznamenala. "Někdo by ti ji měl zašít."

Alyx ještě ani nedopověděla a už se rozradostněně přihlásily tři ženy.

"Ale ne," huhlal Joss a ponuře hleděl do své misky. "Takhle je to docela dobré."

"Koukej tu košili jedné z nich dát!" prohlásila Alyx netrpělivě. "Donesu ti nějakou z Rainových, aby ti za-tím nebyla zima. On jich má víc než dost."

Joss si neochotně přetáhl košili přes hlavu. Alyx se rozběhla do stanu, vrhla pohled na Rainovu spící posta-vu a s košilí přehozenou přes ruku utíkala zase nazpátek. Venku se zarazila. U ohně seděl Jocelin od pasu nahoru nahý a kolem něj se schumelily všechny ženy z tábora. Lačnými očima se pásly na Jossovi, na jeho kráse i jeho nezastřeném smutku. Daleko stranou postávala Rosa-munda. Ale Joss se nepodíval z těch žen ani na jedinou.

U ohně podala Alyx Jossovi košili a sama popadla džbánek kouřícího moštu a ochlazovala si ho foukáním.

Náhle se mimo okruh světla vrhaný ohněm ozval ně-jaký hluk a všichni tím směrem otočili hlavu.

Alyx si později skutečně nedokázala vybavit, jestli svůj čin provedla záměrně. Nikdo se na ni nedíval a ona zůstala osaměle stát vedle Jocelinova polonahého těla se džbánkem vřelého moštu v ruce. Pouze ji napadlo, že kdyby měl Jocelin nějaké zranění, musel by vyhledat Rosamundu, a v následujícím okamžiku už převrhla po-lovinu džbánu na Jocelinovu paži.

V mžiku toho litovala. Jocelin od ní odskočil a košile mu spadla do klína.

"Jossi, já...," začala, když zděšeně pozorovala, jak mu pokožka začíná rudnout.

"Rosamundu," zašeptal kdosi. "Sežeňte Rosamundu!"

Během několika vteřin Rosamunda přispěchala, chla-divými prsty uchopila Josse za paži a odváděla ho kamsi stranou mezi stíny.

Alyx si sama ani neuvědomovala, že má v očích plno slz a celá se chvěje z toho, co provedla. Všechno se to zběhlo tak rychle, že neměla ani čas uspořádat si myš-lenky.

Ze zadu ji za šíji uchopila veliká ruka a znemožnila jí útěk.

"Teď se mnou půjdeš k řece, a pokud se budeš vzpí-rat, nasekám ti na zadek hned tady na místě," zavrčel jí do ucha Raine, který jen stěží přemáhal svůj hněv.

Pocit provinění z toho, co Jossovi provedla, vystřídal čirý děs. Naplácat na zadek? Křečovitě polkla a následo-vala Raina do temného lesa. Ano, trest si zaslouží, pro-tože ublížila svému nejlepšimu příteli.

100

9. KAPITOLA

řeky se k ní Raine otočil. Pěkné rty měl vzteky celé zkřivené. "Měl bych ti nařezat," vybuchl a odstrčil ji od sebe sice nepříteliš silně, nicméně Alyx se rozplácla na studené zemi.

"Copak ti podle tebe Jocelin vlastně provedl?" proce-dil se zatatými zuby. "Tos mu tak záviděl střih jeho ka-bátce? Nebo snad pronesl něco tobě nemilého? Možná že zahrál líp než ty?"

Alyx sebou trhla. "Mně se rovnat nemůže vůbec ni-kdo!" pronesla sebejistě se zvednutou bradou, jak hledě-la Rainovi zdola do tváře.

"K čertu s tebou!" křikl, popadl ji za košili pod krkem a vytáhl ji na nohy. "Já jsem ti důvěřoval! Myslel jsem si, že jako jeden z mála lidí tvé vrstvy máš smysl pro čest. Jsi ale stejný jako ostatní - dovolíš, aby nad tvou ctí převládly malichernosti!" Ti dva představovali podi-vnou dvojici. Raine, který byl dvakrát větší než Alyx, se nad ní výhrůžně tyčil, ale Alyxin hlas tento nepoměr ús-pěšně vyrovnával. "Čest!" křikla na Raina. "Vždyť vy sám nevíte, co to znamená! A Jocelin je můj přítel! Me-zi ním a mnou nejsou žádné rozpory!" Snažila se zdů-raznit, že rozpory má s někým úplně jiným.

"Cože! Tak tys ho vařícím moštem polil jen tak ze škodolibosti? Jsi stejný jako Alice Chatworthová! Ta žena zbožňuje trýznit a být sama trýzněna! Kdybych měl tušení, žeš jako ona, tak -"

Po těchto slovech Alyx zatála pěstičku a udeřila Raina do žaludku. Zatímco na ni překvapeně zíral, vy-táhla z pochvy u jeho opasku dýku. "Ušetřte mne těch povídaček o té vaší přihlouplé rodině!" zařvala a při-tiskla mu hrot dýky na břicho. "Však já Jocelinovi vy-světlím, co a proč jsem udělala, ale vám ne, vy marní-vý a zpupný chvastoune, aniž byste o té záležitosti cokoliv věděl!"

Raine netrpělivě mávl paží, aby namířenou dýku od-strčil, ale Alyxina pohotovost několikatydenním cviče-ním vzrostla, zatímco Rainovy smysly byly ještě po ho-rečce otupeny. Ostří dýky mu rozřízlo hřbet ruky a sklouzlo téměř až do dlaně. Oba se zarazili a sledovali, jak se z rány vyřinula krev.

„Ty ale žízniš po krvi, co?" zeptal se Raine. "Po mé i po krvi svého přítele. Však já ti ukážu, jaké to je, když člověku někdo ubližuje!" Natáhl se po ní, ale Alyx uskočila.

Dvakrát se ji ještě pokusil chytit, a když se mu to ko-nečně podařilo, popadl ji za ramena a prudce s ní zalom-coval. "Jak jen jsi to mohl udělat?" naléhal. "Já jsem ti věřil! Jak jsi mne mohl takhle zklamat?"

Hlava jí málem odletěla z ramenou, takže mu rozumě-la jen s obtížemi, ale konečně Rainovu otázku pochopila a došly jí i jeho další věty. Raine Jocelina považoval za svého chráněnce a stavěl se k této roli velice zodpověd-ně.

"Rosamunda, Rosamunda, Rosamunda," začala dr-molit Alyx.

Když ji konečně zaslechl, přestal s ní lomcovat. "No tak mi to vysvětli!" křikl jí do obličeje.

Ještě celá rozklepaná se sotva udržela na zesláblých nohou. "Rosamunda je do Jocelina zamilovaná a mně napadlo, že by mu mohla nahradit Konstanci, jenže to by nešlo, když jsou každý zvlášť."

Rainovi to ale nedávalo žádný smysl. Zatál jí prsty do ramene tak silně, až měla strach, že ji rozdrtí. Překotně vysvětlila Jossův příběh s Konstancí, vynechala však Chatworthovo jméno.

Raine chvíli ohromeně mlčel. "Tak ty si hraješ na do-

102

hazovače?" zachraptěl. "Tak tys zranil Jocelina jen kvů-li svým idiotským představám o lásce?"

"Copak vy o lásce víte?" zaútočila na něho. "Vy toho o ženách znáte tak málo, že je většinou při setkání ani nepoznáte!" "Pravda," přisvědčil rychle. "Pokud jde o klamavé a prolhané ženské způsoby, pak jsem opravdu nevědomý."

"Všechny ženy nejsou lhářky!"

"Jmenuj mi jedinou, která není!"

Toužila uvést jako příklad sebe, ale nemohla si to dovo-lit. "Rosamunda!" vyhrkla. "To je laskavá a dobrá žena!"

"Těžko, když užívá takových způsobů, aby svedla muže."

"Svedla! Kdopak by stál o to, ulovit tak bezcennou kořist, jako je muž?"

Zarazila proud své výmluvnosti, protože v Rainových očích spatřila záblesk. "Vy to ví-te," vydechla. "Vy to dobře víte."

Neztrácela čas rozvažováním, jestli došla ke správné-mu závěru, rovnou však vyskočila a zaútočila na něho zatatými pěsti. "Vy -" začala rozhněvaně, ale Raine ji uchopil, přitiskl její útlé tělo k sobě a její ústa ke svým. Rukou jí podepřel zátylek a lačně ji začal líbat. Druhou paží ji objal kolem pasu tak pevně, že se Alyx ocitla ve vzduchu.

"Nezapomínej, že jsem pořád velice zesláblý," pošep-tal jí. "Ten dlouhý den na cvičišti -"

Alyx ho hryzla do ramene. "Jak dlouho už to víš?"

"Ne tak dlouho, jak bych sám chtěl. Proč jsi mi to ne-prozradila hned na začátku? Tvé důvody k převleku dobře chápu a rozhodně bych tě neprozradil."

Alyx se tváříčkou třela o Rainův krk, o tu hedvábnou a sladce chutnající pokožku. "Vždyť jsem tě vůbec ne-zнала! Ach, Raine, vážně jsi tolik, ale tolik zesláblý?"

Rainův smích jí roztřásl celé tělo. Odtáhl ji od sebe a vyhodil do vzduchu.

"Ochutnalas lásku a nemůžeš se nabažit, víd?"

"Je to jak hudba," přiznala se zasněně. "Jako ta nej-krásnější hudba."

"Doufám, že tohle myslíš jako poklonu," usmál se a začal si rozpínat kabátec.

Na vteřinku blesklo Alyx hlavou, že teď, když mu žádná horečka neotupuje smysly, nebude se mu její plochá hrud zamlouvat. "Raine," řekla a uchopila ho za ruce. "Já vážně vypadám jako kluk."

Chvilku trvalo, nežli jí porozuměl. "Nejdřív mě těma svýma nohama doženeš málem k šílenství, a teď mi chceš tvrdit, že vypadáš jako kluk? Udělal jsem všech-no, co je v lidských silách, abych z tebe hocha udělal, a úplně jsem selhal. Ale ženu, tu jsem z tebe skutečně udělal!"

Se zatajeným dechem Alyx svolila, aby ji svlékl, a když se na její štíhlé tělo zadíval žádostí rozpálenýma očima, všechny představy o vlastní méněcennosti pustila z hlavy.

Se smíchem mu začala strhávat oblečení a snažila se obnažit jeho tělo všude, kam jen dosáhla.

Raine ji položil na zem a přidržoval si ji za nahá záda, zatímco ona si s ním pohrávala. Ještě nikdy se nestřetl s takovou vstřícnou vášnivostí.

"Nebolím tě?" zamumlal, když svíral její drobné tělo.

"Jen maličko a jenom na správných místech. Ach Raine, já se bála, že se z té horečky nikdy neuzdravíš!" Na-to se vyhoupla nahoru nad jeho tělo. Raine se na ni pře-kvapeně podíval, ale potom ji uchopil za útlé boky.

„Zpívej mi, ty můj ptáčku zpěváčku," zašeptal, nad-zdvihl ji a zvolna ji posadil na svůj připravený úd.

Alyx vyjekla skutečně velice libozvučně a už po chvilíčko se jí podařilo vystihnout rytmus Rainových pohy-bů. Jeho velké dlaně se přestěhovaly nahoru k jejím nad-rům, kde ji hřály a vzrušovaly. Potom začaly přejíždět po celém jejím těle, krátce se zarazily u zlatého lvího pásu a sklouzly až ke stehnům, která se střídavě napína-la, jak se Alyx pohybovala nahoru a dolů.

Raine ji špičkami prstů vychutnával a zkoumal až do okamžiku, kdy ho zaplavila žádost natolik, že začal prsty do Alyxinych boků a začal s ní pohybovat podle vlastní

104

chuti. Jediným prudkým nárazem vzhůru vyvrcholil a Alyx, rozechvělá a křečovitě se svíjející, se zhroutila na jeho tělo.

"Jak jen se mohl takový kus ženské vydávat tak dlouho za hocha?" zašeptal a s rukama zabořenýma do jejích kadeří políbil Alyx na spánek. "Není divu, že jsem se z tebe málem zbláznil."

"Ano?" zeptala se a přitom se pokoušela nedat naje-vo, jak ji jeho odpověď zajímá. "A kdypak? V životě by mě nenapadlo, že mne bereš i jinak než jenom jako vhodného poslíčka."

"Nejspíš když jsi přede mnou pohazovala těma noha-ma nebo předváděla podobné nemožné pohyby."

"Pohazovala – To tedy nikdy! A co ty? Posadil sis mne rozkročmo za krk! Takhle se chováš ke všem chlapcům?"

Zasmál se. "Chlapce by má síla zaujala. Není ti zima?"

Uvelebila se mu na těle, země se ani nedotýkala. "Ne!"

"Alyx!" zeptal se a naléhavě zdvihl ruku. "Kolik ti je vlastně let?"

Vrhla na něj hrdý pohled. "Je mi dvacet, a pokud dou-fáš, že se ještě vyvinu –"

Se smíchem si její hlavu přitáhl k tělu. "Bůh ti dal ta-lent pro hudbu, tak co bys chtěla víc? Já se jen bál, žeš ještě nedospělá. Vypadáš tak na dvanáct."

"A tobě se moje hudba líbí?" vyzvíдалa nevinně a hla-sem záměrně něžným a svůdnickým.

"Ode mne žádné poklony nečekej, stejně tě jimi ostat-ní zahrnují až hanba. Kdo tě učil?"

Stručně mu pověděla o mnichovi a o knězi.

"Takže proto jsi byla ještě ve dvaceti panna a Pagnell

– pšt!" zarazil ji, když chtěla cosi říct. "Je to zbabělec, a pokud budeš u mne, neopovází se ti ublížit."

"Ach Raine! Já věděla, že to řekneš. Já to věděla! Být šlechticem přináší samé výhody! Teď přece můžeš jít ke králi a poprosit ho o odpuštění a potom půjdem spolu do tvého domova. Já ti budu hrát a zpívat a budeme tolik šťastní!"

Jediným pohybem ji Raine ze sebe shodil a začal se oblékat. "Poprosit krále o odpuštění!" huhlal si. "Což-pak jsem provedl něco, co by mi musel odpouštět? Zapomněla jsi snad, že dva členové mé rodiny jsou drženi v zajetí? Zapomnělas, proč tu vlastně jsem? A co ti lidé tady v táboře? Jednu chvíli mi kážeš o ohrazování polí a vyhánění sedláků z půdy a za okamžik chceš, aby ti sedláci opustili nový domov, který tady našli!"

"Raine!" zaprosila a tiskla si košili k tělu. "Já to tak nemyslela - přece kdyby král Jindřich slyšel, jak to sku-tečně bylo, tak by ti pomohl. Ten zločinný Chatworth by si potom nemohl dovolit ty vaše ženy dál zadržovat!"

"Jindřich!" zavrčel. "Mluvíš o něm, jako kdyby byl pánbůh. Je to chamtivec! Jestlipak víš, proč mne vlastně postavil mimo zákon? Kvůli mým pozemkům! Chtěl by šlechtice zbavit veškeré moci a soustředit ji jenom ve svých rukou. Pochopitelně, tvoje vrstva tohle jenom ví-tá, protože on pro ni dělá mnoho dobrého, ale jak by to dopadlo, kdyby se k moci dostal špatný král? Když zůstávají silní šlechtici, ovládá špatný král pouze malé území! Představ si, kdyby králem byl Pagnell! Ty by sis snad přála následovat takového člověka?"

Alyx si spěšně natáhla košili. Ještě nikdy neviděla Raina takhle rozzuřeného.

"Já přece nemluvila o celé Anglii," snažila se ho upokojit. "Měla jsem na mysli pouze nás. Jistě bys byl své rodině víc platný, kdybys mohl být u nich."

"A kvůli tomu se mám snad podle tebe před králem při-plazit?" zašeptal. "Tohle bys tedy chtěla? Toužíš mě vi-dět poníženého, toužíš být svědkem toho, jak zrazuji svoji čestnou přísahu?"

"Čest!" vykřikla Alyx. "Co má čest s tímhle společné-ho? Královo vojsko jsi zneužít neměl!"

Na okamžik nepochybovala, že ji udeří, ale nakonec s očima hněvem planoucíma přece jen ucouvl. "Čest je pro mne vším," zašeptal, načež zamířil do tábora. Co nejrychleji se oblékla a utíkala za ním. Vedle Rai-nova stanu postával jeden z lidí jeho bratra a v ruce dr-

106

žel vzkaz. Byla ráda, že ten člověk přišel. Třeba přináší z domova dobré zprávy a Raine na svůj hněv zapomene.

Pospíšila si a převzala vzkaz. Když vklouzla do stanu, Raine se na ni ani nepodíval. Alyx s úsměvem otevřela dopis a v následujícím okamžiku se celá schoulila.

"Co se děje?" zavrčel Raine. "Onemocněl snad ně-kdo?"

Alyx k němu vzhledla uslzenýma očima. Když se je-jich pohledy setkaly, Rainovy oči ztvrdly.

"Tvoje sestra... Mary... zemřela," šeptla.

Na Rainově obličejí se neodrazil žádný náznak citu, pouze koutky úst mu zbělely.

"A co je s Bronwyn?"

"Unikla sice Rogeru Chatworthovi ze zajetí, ale do-sud ji nenalezli. Tvoji bratři po ní pátrají."

"Stojí tam ještě něco?"

"Ne, nic. Raine -" začala.

Odstrčil ji. "Běž pryč! Nech mne o samotě!"

Alyx ho chtěla uposlechnout, ale když se ohlédla a spatřila jeho strnulá záda, došlo jí, že opustit ho nemů-že. "Posaď se!" nařídila mu. Upřel na ni oči temné jako pekelné uhlíky.

"Posaď se!" opakovala už tišeji. "Promluvíme si."

"Nech mne být!" trucoval, ale pak se skutečně posadil a hlavu složil do dlaní.

Alyx se usadila u jeho nohou, ale nedotýkala se ho. "Jaká byla?" zeptala se tiše. "Smála se často? Škádli-la se s tebou a s tvými bratry? A co dělala, když jsi bý-val tak tvrdohlavý, že by tě nejraději přetáhla přes hla-vu palicí?" Raine zdvihl hlavu. Oči měl temné a pohněvané. "Mary byla milá a laskavá. Nedalo se jí vytknout vůbec nic."

"To je dobře," konejšila ho Alyx. "Musela být svatá, když snesla tu tvoji tvrdohlavost a tví bratři nejsou urči-tě o nic lepší než ty."
Raine se na ni vrhl, až stolička odletěla, a popadl ji za hrdlo. "Mary byla anděl," zasípěl jí do tváře, zalomco-val s ní a zesílil stisk.

"No tak mne zabij," lapala Alyx odevzdaně po dechu. "Mary tím ale život nevrátíš."

Po chvílce mu ruce klesly a on ji k sobě přitiskl. Ovi-nul ji pažemi a lámal ji v objetí do neuvěřitelného úhlu. Pomalu začal Alyx kolébat v náručí a hladil ji po vla-sech.

"Vyprávěj mi o té andělské bytosti! A taky o svých bratrech. A jaká je Judita? A Bronwyn?"

Nebylo nijak snadné Raina rozpovídat, ale když se tak stalo, vykreslil jí obraz milující se rodiny. Mary byla z pěti dětí nejstarší a mladší bratři ji zbožňovali. Raine líčil, jaká byla nesobecká, jak nedávno s Bron-wyn nasadila vlastní život, aby zachránila nevolnické děcko. Vyprávěl i o Juditě, jak se k ní jeho bratr zachoval nehezky, a ona ho přesto milovala natolik, že mu dokázala odpustit.

Alyx, která až dosud žila v tom malém ohrazeném městečku, nikdy o rodinném životě šlechticů nepřemýš-lela a předpokládala, že žijí naprosto bezstarostně. Při Rainově vyprávění si však začínala uvědomovat, že i oni mají trápení a strasti, že žijí a umírají jako obyčejní lidé. Byla ráda, že Rainovi nepřečetla celou Gavinovu zprávu. Roger Chatworth totiž panenskou Mary znásil-nil a ona se hanbou a zděšením vrhla z věžního okna.

"Alyx," zamumlal Raine. "A teď už chápeš, proč ne-mohu jít ke králi? Chatworth patří mně. Skončí to, až dostanu jeho hlavu."

"Cože!" odtáhla se od něho polekaně. "Ty mluvíš

o pomstě?" "Zavraždil přece Mary!" "Ne! To přece neudělal on!" Pak však honem odvráti-

la tvář a v duchu se za to uřeknutí proklínala.

Silou zas natočil její hlavu k sobě. "Tys mi z Gavi-nova dopisu nepřečetla všechno! Jak vlastně Mary zemřela?"

"Ona..." Začal jí prsty do čelistí, až Alyx vyhrkly slzy. "Pověz mi to!" přikázal.

108

"Sama si život vzala," zašeptala Alyx.

Raine se jí pevně zadíval do očí. "Sloužila církvi a něco takového by neprovedla bezdůvodně. Co jí kdo udělal?"

Poznala, že pravdu dávno uhodl, ale žadonil, aby mu jeho domněnku vyvrátila.

Lhát mu však nemohla. "Ro-ger Chatworth... si ji vzal do postele."

Raine zuřivě odmrštíł Alyx přes celý stan. Vyskočil, zvrátil hlavu dozadu a vyrazil ze sebe výkřik nezměrné-ho zoufalství, takového vzteku a nenávisti, že se Alyx na zemi u lůžka jen přikrčila.

Venku všechno nepřírozeně ztichlo, i vítr přestal vát.

Alyx zdvihla k Rainovi zrak a spatřila, jak se začíná chvět a potom doslova třást, a když sklonil hlavu, po-chopila, že ty křeče v něm vyvolává ta nejryzejší nená-vist. Naráz vyskočila a popadla ho do náruče.

"Ach ne, Raine, ne!" prosila. "Ty nemůžeš jít Chat-wortha potrestat! Král -"

Odstrčil ji. "Ten bude jen rád, že má zas méně šlechticů! Zabaví Chatworthovy pozemky stejně jako moje."

"Prosím tě, Raine!" opět se k němu přitiskla. "Sám jet stejně nemůžeš a tvoji bratři teď hledají Bronwyn. A co si počnou tady ti lidé? Přece je nenecháš, aby se tu na-vzájem povraždili!"

"Odkdypak máš o ně takovou péči?"

"Od té doby, co se bojím, abys nešel vstříc smrti," při-znala poctivě. "Jak se chceš Chatworthovi postavit? Ne-máš tu žádné ze svých lidí! Ty přece máš vojáky, je to tak? A ten Chatworth má vlastní rytíře?"

"Stovky," procedil Raine zaťatými zuby. "Vždycky má kolem sebe spoustu mužů, kteří ho chrání."

"A kdybys za ním jel, utkal by se s tebou v čestném boji muže proti muži, nebo by ses nejdřív musel vypořá-dat s těmi jeho lidmi?"

Raine se na ni nedíval, ale Alyx viděla, že se nad její-mi slovy zamýšlí. Tolik teď toužila vědět o šlechtě víc! Čest, měj na paměti pouze čest a vůbec se nezmiňuj o penězích, napomínala sama sebe.

"Chatworth není čestný muž!" pokračovala. "S ním nemůžeš jednat rytířsky. Musíš se přidat ke svým bra-trům!" V duchu se modlila, aby nebyli tak horkokrevní jako Raine. "Prosím tě, počkej s rozhodováním, až se trochu uklidníš. Napíšeme tvým bratrům a společně při-pravíme plán."

"Dost pochybuji –"

"Raine," řekla mu tiše. "Mary je mrtvá už kolik dní. Třeba už byl Chatworth pohnán před soud. Třeba stačil uprchnout do Francie. Třeba –"

"Pořád se mne snažíš ukonejšit. Proč vlastně?"

Hluboce se nadechla. "Já jsem se do tebe zamilovala," odpověděla šeptem. "A radši bych chtěla zemřít než při-hlížet, jak si jdeš pro jistou smrt, které bys nemohl unik-nout, kdybys na Chatwortha vyrazil úplně sám!"

"Já se smrti nebojím!"

Znechuceně na něho pohlédla. "Tak si tedy jdi!" křik-la. "Jdi a nech se od Chatwortha zabít! Určitě mu tím uděláš velkou radost! Vyhubí celou vaši rodinu, hezky jednoho po druhém! A ty mu to usnadni co nejvíc! Pojď honem, já ti pomohu do zbroje! Vezmeš si tu svoji nej-lepší! Ověsíme tě všemi zbraněmi, co tady máš, a až bu-deš nepřemožitelný, můžeš čelit té Chatworthově armá-dě! No tak, pospěš si!" naléhala a přinášela kus krunýře. "Až se Mary podívá dolů z nebes, ta bude mít radost, že její bratři tu leží rozsekaní na kusy! Tím jí určitě do duše vstoupí věčný mír!"

Raine pozoroval Alyx tak mrazivě, že jí jeho pohled vnikal pod kůži.

"Běž pryč," pronesl nakonec a ona poslechla.

V životě se Alyx nebála tolik jako v tomto okamžiku. I v tom venkovním chladném vzduchu dál byla potem celá zalitá.

"Alyx!" ozval se za ní šeptem Jocelinův hlas.

V mžiku se mu vrhla do náruče a poddala se slzám. "Rainova sestra Mary," vzlykala, "zemřela a Raine chce vrahovu vojsku čelit úplně sám!"

"No tak, pšt," tišil ji Jocelin. "On je jiný než my. My

110

jsme navyklí zbabělosti, naučili jsme se jenom pokorně utíkat a být vděční za každý den života. Raine je vzácná výjimka. Raději by zemřel, než aby strpěl cokoliv ne-čestného."

"Já ale nechci, aby zahynul! On nesmí umřít! Už jsem ztratila úplně všechny – matku i otce! Já vím, že k to-mu nemám žádné právo, ale stejně ho miluji!"

"Na to máš naopak plné právo! A teď se utiš a uvažuj, jak bys mu v té sebevraždě mohla zabránit. Jeho bratři jistě vědí, jaký je Raine horkokrevný. Co takhle Raina přesvědčit, aby bratrovi poslal dopis, a ty bys pak mohla připsat také svůj vlastní vzkaz!"

"Ach Jossi," povzdechla si a uchopila ho za ramena. Ucouvla však, když zamžikal.

"Ta paže, kde jsem tě opažila! Promiň mi, já –"

"Ani slovo," napomenul ji a přitiskl jí svůj ukazová-ček ke rtům. "Pečuje o mne Rosamunda. Nic to není. A teď se vrať k Rainovi, promluv s ním a snaž se zachovat si chladnou hlavu."

Alyx mlčky vstoupila do stanu. Raine seděl na okraji lůžka a svíral hlavu v dlaních. "Raine," řekla tiše a po-hladila ho po vlasech.

Zoufale ji popadl za ruku a vtiskl jí na dlaň polibek. "Jsem naprosto k ničemu," vzdychl si. "Ten zločinec za-vraždil mou sestru a já nemohu dělat nic, vůbec nic!"

Posadila se k němu, objala ho paží a hlavu si opřela

o jeho rameno. "Pojď spát. Už je pozdě. Zítra napíšeme Gavinovi. Třeba vymyslí, co podniknout."

Raine se poslušně nechal uložit, když však Alyx za-mířila ke své rohoži, chytil ji za ruku. "Zůstaň tu u mne!"

V žádném případě by takové pozvání nedokázala od-mítnout. S úsměvem mu vklouzla do náruče. Celou noc si během svého trhavého spánku uvědomovala, že Raine po jejím boku bdí.

Ráno měl kruhy pod očima a pramizernou náladu. "Vino, povídám!" rozeřval se na Alyx. "A potom hned dones pero a papír!"

Dopis, který jí nadiktoval pro svého bratra, byl plný nenávisti a pomstychtivosti. Zapřisáhl se, že Rogera Chatwortha zbaví života a že pokud se k němu Gavin nepřipojí, vyrazí na nepřitele úplně sám.

Dolů připsala Alyx vlastní vzkaz, ve kterém Gavina prosila, aby se pokusil bratra přivést trochu k rozumu, jinak že by se Chatworthovu vojsku postavil dočista sám. Pak dopis zapečetila a přitom dumala, co si ten slavný lord Gavin o její troufalosti pomyslí.

Odpověď dorazila za dva dny. Posel, který spěchem málem vypustil duši, se Alyx doslova zhroutil k nohám. Rozechvělými rukama lámala Alyx pečeti.

Král Jindřich se hněval jak na rod Montgomeryů, tak na rod Chatworthů. Rogeru Chatworthovi uložil znač-nou pokutu a obnovil svoje prohlášení ohledně zrádcov-ství Raina Montgomeryho. Nařídil, aby oba šlechtici opustili Anglii, a snažil se všemi prostředky dosáhnout svého cíle. Rainovo skrývání se v anglických lesích ho nesmírně pohněvalo. Kolovaly pověsti, že Raine sbírá vojsko, aby vytáhl proti králi.

Alyx pohlédla na Raina očima plnými zděšení. "Něco takového bys přece neudělal, vid'?" zašeptala.

"Čím je ten člověk starší, tím větší je z něho zbabě-lec," popřel Raine tuto domněnku. "Kdopak by dokázal vycvičit k boji takovou chátu?"

"To jen dokazuje, že musíš zůstat v úkrytu! Tvůj bratr tvrdí, že král Jindřich netouží po ničem jiném než použít tě jako odstrašující příklad pro ty, kteří odmítají uznat, že je to vskutku silný panovník."

"Gavin je strachy bez sebe, že by mohl přijít o půdu," prohlásil Raine zhnuseně.

"Pro mého bratra mají po-zemky větší cenu než čest. Na smrt naší sestry už dávno zapomněl."

"Nezapomněl na nic!" rozkřikla se Alyx na něho. "On jenom myslí i na ostatní členy své rodiny! Tebe by snad potěšilo, kdyby tě poslal na smrt? Nedávno přišel o ne-narozené dítě, ztratil svou jedinou sestru a po jeho švag-rové nezbylo ani stopy. A ty bys teď na něm chtěl, aby tě

112

povzbuzoval v dobrovolné sebevraždě kvůli něčemu tak pitomému, jako je pomsta?"

"Pomsta za život mé sestra!" zařval Raine na Alyx. "To tedy mám podle tebe zůstat po tom všem sedět na zadku? Cožpak se nikomu z vaší vrstvy nedá vtlouci do palice, co znamená pro člověka čest?"

"Moje vrstva!" ucedila Alyx. "Snad si nemyslíš, že dí-ky svému urozenému původu jsi jediný schopný nějaké-ho citu? Člověk právě z tvé vrstvy stačil během jediné noci proříznout hrdlo mému otci a zapálit náš dům! A ja-ko by toho bylo málo, prohlásil mne za zlodějku a čaro-dějnicí! A to všechno jen kvůli chtíči jediného šlechtice! A teď mi tu budeš vykládat něco o pomstě a budeš se do-žadovat mého pochopení? Vždyť já nemohu z toho lesa odejít, pokud nechci přijít o krk!"

"Alyx," zkusil ji Raine uklidnit.

"Nesahej na mne!" křičela rozzlobeně. "Vy nadřazení nafoukanci! Zesměšňujete nás, že se staráme jenom

o peníze, ale máme snad něco kromě nich? Celý život se jenom plahočíme a většinu výdělku stejně musíme ode-vzdat vám, abyste si mohli užívat v těch svých palácích, abyste měli čas na řečičky o cti a pomstě. Však kdybys-te si museli lámat hlavu nad tím, kde seženete něco k snědku, tak by vás to povídání o cti rychle přešlo!"

"Tys to vůbec nepochopila," tvrdil Raine zachmuřeně. "Rozumím tomu naprosto dokonale, a ty to zatraceně dobře víš!" odsekla Alyx a vyběhla ze stanu.

běhlo mnoho hodin, než se Alyx trochu upokojila. Seděla sama na břehu potoka a přemýšlela o tom, že její bývalá nenávist k Rainovi jako k příslušníku šlechty byla docela namístě. Mezi nimi dvěma stály překážky, které nemohly být nikdy překonány. Všecičko, v co věřil on, bylo pravým opakem toho, co ona pokládala za pravdu. Celý svůj dosavadní život se musela smířovat s neustálou prací, nádeničila, než šla hrát, nádeničila po hraní. Doprovázela ji každodenní starost, jestli budou mít zítra co jíst. Kdyby nebylo kněze, zahynuli by už před spoustou zim. Raine si občas stěžoval na táborové jídlo, ale pravda byla taková, že Alyx nikdy v životě nejedla tolik a tak rozmanitě jako právě tady. Když Pagnell zavraždil jejího otce, musela se Alyx starat, aby vůbec přežila. Přežití! To pro lidi, jako byl Raine a jeho bratři, neznamenal vůbec nic. Válka, po-msta, čest, ty dětinské vzájemné únosy, to byly záležitosti, které v jejím životě neměly co dělat.

"Mohu si k tobě přisednout?" zeptal se Jocelin. "Ne-chceš mi prozradit, o čem tady přemýšlíš?"

Oči se jí zaleskly. "Pokouším se představit si Raina za pluhem. Kdyby se musel starat o úrodu na polích, ne-zbýval by mu žádný čas na myšlenky týkající se Chat-worthovy vraždy. A kdyby ten Chatworth hnál stádo volů, na únos Rainovy sestry by mu nezbývalo dost sil."

"Ach, ty chceš, aby si byli všichni rovni," řekl Joce-

114

lin. "Tak jak si to představuje král Jindřich. Aby se moc soustředila u jediného člověka a na ostatní už nezbylo."

"Teď mluvíš jako Raine," zavyčítala Alyx. "A já si myslela, že budeš stát při mně."

Joss se s úsměvem opřel o skálu. "Já osobně nestojím na ničí straně. Mám zkušenosti s oběma životními styly a zbídačelost nižších vrstev ani úpadek těch vyšších na mne zas tak velký dojem nedělá. Pochopitelně, spousta lidí stojí někde mezi. Myslím, že by se mi docela za-mlouvalo být bohatým kupcem, obchodovat s hedvábím a pěstovat si tučné břicho."

"V Moretonu také žili bohatí kupci, ale ti nebyli moc šťastní! Pořád se jenom strachovali, že o své peníze přijdou."

"Zrovna tak jako se Raine bojí ztráty své cti?"

Alyx se na Josse usmála. Uvědomila si, že se jí tím rozhovorem snaží něco vysvětlit. "Jak to myslíš?"

"Chci říct, že každý z nás je jiný než ti ostatní, že nic není úplně dobré nebo úplně špatné. Pokud chceš, aby Raine porozuměl tvým názorům, musíš být trpělivá. Je-čením nezískáš vůbec nic."

Alyx se tomu smála. "Je to vážně ječení? Možná že občas jen zvýším hlas."

Jocelin přehnaně zasténal. "Ale jistě si uvědomuješ, že jsi tvrdohlavá stejně jako on, víš? Oba jste si svou pravdou tak jisti, že podle vás žádná další cesta neexistuje."

Alyx nad tím chvíli mlčky rozvažovala. "A proč si, Jossi, myslíš, že ho vlastně miluji? Já vím, že je radost na něj pohledět, ale to na tebe ostatně také. Kvůli čemu jsem se tedy do Raina tolik zamilovala, když vím, že ta láska stejně nepovede nikam? Mohu doufat, že se nejvýše stanu jejich rodinným hudebníkem a že budu k potěše jeho... jeho manželce a dětem."

"Kdo ví, kde se v nás bere láska?" řekl Joss a v očích se mu objevil nepřítomný výraz.

"Připadá mi, jako bych Raina znala dávno před naším prvním setkáním. Celou tu cestu skrz les až do tábora jsem věřila, že nenávidím každického šlechtice, ale sot-va jsem uviděla Raina -" Rozesmála se. "Ale já se do-opravdy snažila."

"Pojd', vrátíme se. Raine má pro nás určitě spoustu práce. A zkus si zapamatovat, že teď má vedle tvých přednášek o své tvrdohlavosti zapotřebí i útěchy."

"Pokusím se," slíbila a chytla ho za ruku, kterou jí po-máhal vstát.

Ve stínu stromů postávala žena, na kterou všichni zřejmě zapomněli - Blanche.

Když uviděla, jak Jocelin bere Alyx za ruku, tvář jí zošklivěla úšklebkem. Těch pár posledních dnů se Alyx s Rainem rvali, jak už to do-vedou jenom milenci.

Nejspíš se domnívali, že jim vnit-řek stanu skýtá soukromí, ale oba křičeli tak

hlasitě, že by jejich hlasy neztlumila ani kamenná zeď. Lidé v táboře se sázeli, kdo z těch dvou vyhraje, a prohlašovali, že si ten chlapec dokáže stát na svém. Smáli se, když Alyx křičela, že lidé její vrstvy mají příliš mnoho práce, než aby jim zbýval čas vybavovat se o cti. Spoustu věcí ale lidé nezaslechli, ty slyšela jenom Blanche s uchem přitisknutým ke stanové stěně: totiž že Alyx byla kvůli chtíči nějakého šlechtice prohlášena za čarodějnici, že Alyx miluje Raina, že v noci se ze stanu ozývají nezaměnitelné zvuky milování. Kdysi mívala dobré postavení na hradě Edmunda Chatwortha a jejím milencem býval Jocelin. A teď, pokud se na ni Joss výjimečně podíval, rty se mu zkřivily do úšklebku a v očích mu zahořela nenávist. A to všech-no kvůli té odporné couře Konstanci! Kvůli té Konstan-ci, která odvedla Jocelina od Blanche a od všech žen v okolí! Jocelin, který se smával a celý den prozpěvoval, který si jednou vzal do postele tři ženy najednou a všechny bohatě uspokojil, teď žil v celibátu jako kněz. A ke všemu se poslední dobou díval na tu ďáblem po-znamenanou Rosamundu s nepopíratelným zájmem! A teď Blanche ztratila Raina – urostlého, krásného, mocného a bohatého Raina. A kvůli komu? Kvůli vychrt-lé, ostříhané holce, která neměla žádná prsa a vyhlížela ja-
116

ko kluk! To kdybych si mužské oblečení musela oblék-nout já, soptila Blanche, nikdy by si mne s chlapcem splést nemohl! Ale ta Alyx nemá vůbec žádné tvary a v obličeji vypadá jako díblík. Tak proč se do ní Raine pobláznil? Ani urozená nebyla, pocházela ze stejné vrstvy jako Blan-che. Před Alyxiným příchodem bývala právě Blanche osobní Rainovou služebnou a jedné, ach tak nádherné noci dokonce sdílela jeho lože! A to se teď určitě opakovat ne-bude – pokud se nedokáže Alyx nějak šikovně zbavit!

S odhodlaným výrazem v obličeji zamířila zpátky do tábora. Celé týdny věnovala Alyx tomu, aby Raina odvrátila od vyhlášení války Rogeru Chatworthovi. Dopisy, které se vyměňovaly mezi táborem a hradem Montgomeryů, teď putovaly každý týden. Mnohokrát už Alyx pocítila vděčnost za to, že Raine neumí číst, jelikož do dopisů vždycky připojila svoji verzi pravdy. Psala Gavinovi, jak Rainův hněv každým dnem narůstá, jak se števe na cvičišti až do úplného vyčerpání, aby byl na souboj s Chatworthem dobře připraven.

Na oplátku jim Gavin psal, že konečně našli Bron-wyn, že v srpnu se jí narodí dítě. Psal, jak jeho mladší bratry smrt jejich sestry rozzuřila a jak poslali Milese k příbuzným na ostrov Wight v naději, že jejich strýc Milesovi trochu zchladí hlavu. V poněkud lehčím tónu Gavin dodal, že zklidnit by teď potřeboval naopak strýc, protože jeho schovanka se do Milese zamilovala a zapří-sahala se následovat ho třeba až na samý konec světa.

"Jaký je ten tvůj nejmladší bratr?" vyptávala se Alyx.

"Miles se líbí ženám." Víc toho z Raina nedostala. Nebyla s ním poslední dobou žádná zábava. Dokonce i když se s ní miloval, čišelo z něho zoufalství.

Další bratr, Steven, jim napsal ze Skotska. Podle Aly-xina názoru to byl divný dopis, plný hněvu vůči Angli-čanům a zmínek o slabé úrodě.

"Tvůj bratr je Skot?" divila se.

"Za ženu si vzal zemanku MacArranovou a přijal i je-jí jméno."

"On se vzdal dobrého anglického jména kvůli nějaké Skotce?" Znělo to neuvěřitelně.

"Pro Bronwyn by udělal každý muž cokoli!" prohlá-sil Raine důrazně.

Alyx se kousla do jazyka, aby neutrousila nějakou je-dovatou poznámku o těch dvou líných a bohatých že-nách, které Raine viditelně zbožňoval. Jednou totiž sku-tečně pronesla něco v tomto duchu a Raine se rozesmál.

"Judita," odpověděl jí s takovým steskem, že Alyx překvapením až zamrkala.

"Jediný den jsem v životě ne-strávil tak těžkou prací, již ona dělá každodenně."

"To je od tebe ušlechtilé," odfrkla si Alyx, která jeho prohlášení stejně nevěřila.

V dubnu se do tábora vrátil život. Celou zimu vládla mezi psanci poslušnost, ale sotva začaly rašit stromy a zavál svěží větřík, začali se rvát. Jenomže zdaleka

nešlo o zápas muže proti muži, ale většinou si jeden na druhého počíhal v záloze a přetáhl ho palicí. Raine teď měl stokrát víc práce. Byl rozhodnut udržet v táboře pořádek stůj co stůj.

"Co se tak dřeš?" hněvala se Alyx. "Nezaslouží si, abys s nimi ztrácel čas." Poprvé po dlouhé době se mu na tváři mihl náznak úsměvu – důlek. "Chceš tím říct, že do lidí tvé vrstvy smysl pro čest nevtluču, víd? Ten máme pro sebe vyhra-zen pouze my, šlechta!"

"My?" odbroukla. "Odkdy pak jsem já dámou navle-čenou do atlasu? Sázím se, že vládnou mečem stejně dob-ře jako ta tvoje Judita jehlou!"

Z nějakého důvodu to Raina zřejmě velice pobavilo. "Tu sázku bys určitě vyhrála," smál se. "A teď mi pojď dát pusu. V tomhle jsi podle mne vážně nejlepší!"

Šťastně se k němu přitulila. "Opravdu, Raine?" vy-zvídala úzkostně. Snažila se sice žít ze dne na den, ale někdy se zamýšlela nad budoucností, v níž si předsta-vovala Rainovu urozenou manželku a sebe někde v po-zadí.

118

"Ale, ale, pročpak se tak tváříš?" snažil se jí Raine zdvihnout bradičku. "To je tak těžké se mnou vy-cházet?"

"Dělám si starosti, nic víc. Tady v lese nezůstaneme přece navždycky."

"K tomu bych dodal pouze zaplaťpámbu!" rozohnil se Raine. "Za těch posledních pár měsíců muselo mé sídlo pořádně zchátrat!"

"Vidíš, kdybys jel ke králi –" pokoušela ho.

"Přece se nebudem hádat," zašeptal ústy přitisknutý-mi k jejím rtům. "Je vůbec možné takhle děvče milovat a přitom nesnášet ty její nápady?"

Nežli však Alyx stačila odpovědět, začal ji líbat a ona už nedokázala vnímat nic jiného než jeho tělo. Nikdy se nechovali příliš zdrženlivě, prostě to nedokázali. Ačko-liv Alyx se stále ještě snažila zachovat zdání, že chodí trénovat na cvičišťe, neuměla se chovat vážně. Jakmile na sobě ucítila Rainův pohled, okamžitě ho začala svá-dět a nemilosrdně ho škádlila.

A ta nádherná volnost, kterou jí skýtaly chlapecké ša-ty! Jednou, když si vyjeli na lov značný kus cesty od tá-bora, otočila se Alyx v sedle tváří k Rainovi a odváza-la si ze svých těsných nohavic trojúhelník, který ji chránil v rozkroku. Raine se zprvu tvářil překvapeně, ale brzy ho její vynalézavost strhla. Za pár vteřinek už byl obna-žený jako ona a přitáhl si ji k sobě.

Nepočítali však s Rainovým hřebcem. Kůň ucítil je-jich milování a s chvějícími se nozdrami se začal plašit. Raine zápolil s hřebcem a přitom se snažil zůstat v Aly-xině dychtivém těle. Nastal však okamžik, kdy už Raine neovládl sebe ani koně. Ve chvíli, kdy v Alyx prudce vyvrcholil, kůň se vzepjal a Alyx se nestačila divit.

Raine se nad jejím výrazem rozchechtal tak srdečně, že se Alyx málem urazila.

"Ne, nechtěl bych si to zopa-kovat," přiznal se celý rozesmátý. Když si jen pomyslí, že skoro celý život jsi strávila v kostele! A teď jsi –" po-vytáhl obočí "– vynikající jezdce!"

Zkusila ho plesknout, ale ve chvíli, kdy se otáčela, zjis-tila, že ztratila svůj trojúhelník. Celou hodinu musela snášet Rainovy posměšky, zatímco společně proče-sávali podrost a pátrali po tom kousku látky.

Alyx se však smála poslední. Pohled na tak provoka-tivně oblečenou dívku totiž postupně přiměl Raina k li-chotkám a doprošování se. Alyx se však od něho naučila pýše a donutila ho pokleknout a prosit o její přízeň. Ne-uvědomila si však, že když stojí před klečícím Rainem, ústa mu dosáhnou přesně do oné výšky. Za chvíličku už prosila o smilování zase ona.

Po dlouhém a lenivém milování vytáhl Raine ztracený trojúhelník z vlastní kapsy – kde byl ostatně schovaný celou tu dobu. Když mu v předstíraném hněvu bubnova-la pěstičkami do hrudníku, začal ji líbat, až sotva dechu popadala.

"Už si konečně zapamatuj, kdo je tady pánem, holka," zamumlal Raine, když jí rty přejížděl po krku. "A teď se musíme vrátit zpátky do tábora. Jen jestli se ten kůň ne-chá ode mne vést. Určitě je do tebe zamilovaný stejně bláznivě jako ty do něho."

Snažila se ten žert nevnímat, ale prozradil ji ohnivý ruměnc. Raine ji přátelsky popleskal po svalnatých hýždích a vyzdvihl ji do sedla. Smíchy až zařval, když nasedla a kůň se začal nelibostí vzpínat.

"Nejspíš se mu nezamlouvá tvoje tíha," popíchla ho Alyx líbezně.

"Tobě se moje tíha zamlouvá, tak proč by zrovna on měl mít výhrady?"

Alyx si jenom pomyslela, že je lépe držet propříště pusu zavřenou, protože Raine ten souboj vyhraje v kaž-dém případě.

Tiskla se při jízdě k němu a snažila se nemyslit na bu-doucnost, na dobu, v níž už si takto rovni nebudou.

Před stanem upoutal jejich pozornost hlasitý křik.

"Co to bude tentokrát?" vrčel Raine. "Další krádež, nebo další rvačka?"

Ke stanu přibíhal dav rozzuřených lidí.

"Žádáme vás, abyste našel zloděje!" křičel jejich vůd-

120

ce. "Ať už ty naše věci ukrýváme kamkoliv, stejně se nám ztrácejí!"

Alyx se zmocnila zuřivost. "A jakým právem tohle vůbec žádáš, ty tupý balvane?" zaječela na něho. "Od-kdy je lord Raine tvůj osobní ochránce? Stejně jsi už měl dávno skončit na šibenici!"

"Alyxi," napomenul ji Raine a zalomcoval jí rame-nem tak prudce, že málem spadla z koně. "A hlídáte své věci?" zeptal se toho vůdce. "Schováváte si je po-řádně?"

"No jistě!" ucedil vůdce s pohledem upřeným nepřá-telsky na Alyx. "Někteří si je zahrabali. Tady John měl nůž schovaný pod polštářem a ráno byl pryč!"

"Zloděje však nezahlédl nikdo?" vyptával se Raine.

Dopředu postoupila Blanche. "Musí to být někdo ma-lý, někdo hodně hubený, když se mu podařilo takhle snadno proklouznout!"

Očima střelila po Alyx.

Celý ten zástup upřel zlomyslné zraky na chlapce po Rainově boku.

"Musí to být někdo, kdo se nebojí," pokračovala Blanche. "Kdo spoléhá, že má ochránce."

Alyx podvědomě couvla a postavila se blíže k Rainovi.

"Blanche," zeptal se Raine klidně. "Ty snad máš něja-ké podezření? Řekni to na rovinu!"

"Jistě to teda nevím," odpověděla nadšením celá pryč z toho, jak jí všichni naslouchají. "Ale něco si přece je-nom domýšlím."

Alyx se vrátila odvahou a chtěla zamířit k Blanche, jen-že Raine ji zadržel.

"Však my toho zloděje chytíme!" křikl jeden muž z davu. "A až se nám to povede, řádně si svoje zlodějny odnese!"

Alyx byla nenávistným pohledem tohoto muže tak ohromena, že Rainovu odpověď ani nevnímala. Nějak se mu podařilo uklidnit je natolik, že se s reptáním začali konečně rozcházet.

"Oni mě nenávidí!" šeptala Alyx Rainovi, když ji před sebou postrkoval do stanu.

"Proč ke mně cítí tako-vou nenávisť?"

"Protože ty je, Alyx, také nenávidíš," odpověděl Rai-ne. "Vycítili to, i když jsi jim nic výslovně neřekla. Myslí si, že se nad ně vyvyšuješ."

Alyx si myslela, že na Rainův neomalený způsob vy-jadřování je dostatečně navyklá, ale s tímhle nepočítala. "Já k nim ale necítím nenávisť."

"Jsou to lidé jako ty nebo já. A my máme výhodu ro-dinného zázemí v dětství. Znáš přece tu ženu, která ne-má pravou ruku, tu Maude? Její otec jí ve třech letech usekl paži, aby víc vyžebřala. A ještě jí nebylo ani de-set, když už se živila jako prostitutka. Ti lidé loupí a vraždí, ale sami nic jiného nikdy nepoznali, a je to všechno, co umějí."

Alyx se ztěžka posadila na stoličku. "Celé ty dlouhé měsíce ses o tom ani nezmiň. Proč?"

"Protože máš svůj názor. Každý z nás má právo jed-nat podle svého uvážení."

"Ach Raine!" vykřikla a s pláčem se mu vrhla kolem krku. "Ty jsi tak hodný a laskavý, tak ušlechtilý! Při-padá mi, že miluješ všechny lidi a já že nemám ráda ni-koho!"

"Jsem hotový světec," souhlasil s ní vážně. "A první, co jako světec nyní učiním, bude prohlášení mé zbroje za špinavou a pověření jednoho hubeného anděla jejím řádným vyčištěním."

"Už zase? Raine, nemohla bych v příštím dopise tvé-mu bratrovi poprosit o skutečného panoše?"

"Tak šup, ty líná holčičko," vybídl ji, popadl jednotlivé části ocelové výbroje a naložil jí je do náruče. Když stála u dveří podklesávajíc pod tou tíhou, vlepil jí vášni-vý polibek. "To abys na mne nezapomněla," šeptl jí a pak ji vystrčil ven.

U potoka potkala Jocelina, kterému přes rameno vise-lo na provázku pět králíků. Ztratili však spolu jen pár slov a potom Joss zamířil do tábora. Stále více času teď trávil s Rosamundou.

122

Alyx se ze všech sil snažila tu nepříjemnost s krádeží vypudit z hlavy. Lidé jistě Blancheiným náarázkám ne-uvěří!

Uplynuly dva dny, kdy se nic nedělo, ale najednou tu byl další případ krádeže a lidé opět začali sledovat Alyx s podezřením. Za tím stojí Blanche, věděla Alyx. Ta ženská během posledních dvou dnů rozhodně neza-hálela.

Jednou, když si nabírala do misky dušené maso, ně-kdo do ní narazil a ona si vroucí šťávou popálila ruku. Vypadalo to jako náhoda, ale Alyx o tom pochybovala. Jindy zase zaslechla dva muže pomlouvající hodně na-hlas lidi, kteří si myslí, že jsou něco víc než ostatní.

Čtvrtého dne, když přecházela po cvičišti, náhodou jí něčí meč rozsekl paži. Raine se vyptával, ale jako z udě-lání nikdo meč v ruce nedržel, a když jim přidal hodinu cvičení s mečem navíc, všichni se na Alyx škaredili.

Ve stanu jí Raine mlčky ovazoval ránu.

"Tak řekni přece něco!" naléhala.

"Mně se to nelíbí. Nezamlouvá se mi, žes byla zraně-na. Drž se blízko mne. Ať tě mám pořád v dohledu."

Mohla pouze přikývnout. Třeba se k těm lidem cho-vala opravdu příliš nepřátelsky. Třeba si zasloužili, aby se jim trochu věnovala. V lidech se vlastně moc nevy-zнала, jenom v hudbě. V Moretanu ji měli rádi, protože lidem rozdávala svoji hudbu, ale tady zřejmě stáli o ně-co jiného. Věděla, že Blanche proti ní lidi štvě a navádí, ale kdyby se Alyx v minulých měsících chovala mile, Blanche by tu práci neměla tak snadnou.

Toho večera si vypůjčila Rainovu loutnu, posadila se k táborovému ohni a začala hrát. Jeden po druhém se li-dé zvedali a odcházeli. Bylo to zvláštní, ale právě tohle ji vyděsilo víc než cokoli jiného.

Následující dva dny se nehnula od Raina. Lidé v tábo-ře v ní našli cíl své nenávisti a ukazovali jí své pocity při každé příležitosti.

Navečer druhého dne stála sotva pár kroků od Raina, když ji jeden z mužů popadl a začal ji prohledávat. Dřív-ve než Alyx stačila třeba jen vykřiknout, muž vítězně

zavyl a zdvihl do výšky nůž, který v životě neviděla.

"Ten kluk ho sebral!" zařval muž. "Tady máme důkaz!"

V mžiku stál Raine vedle Alyx a chránil ji svým vlast-ním tělem. "Co to má znamenat?" zjišťoval.

Muž se zazubil vstříc sbíhajícímu se davu. "Tohle ten váš namyšlený mládeneček nezapře!" prohlásil a ukazo-val nůž, aby na něj všichni dobře viděli. "Našel jsem ten nůž v jeho kapse! Už jsem ho nějaký čas podezříval, ale teď máme konečně jistotu!" Přistrčil obličej těsně k Alyx a ji ovanul jeho páchnoucí dech. "Teď už na nás ten svůj frňák ohrnovat nebudeš, hošánku!"

V tu chvíli se ocitl na zemi, kam ho odhodila Rainova rána. "Koukejte jít po své práci!" rozkázal Raine.

Ale lidé, kterých neustále přibývalo, se odmítli hnout. "Je to zloděj!" křikl někdo tvrdohlavě. "Zbijme ho!"

"Stáhneme mu kůži ze zad a uvidíme, jestli ho ta pý-cha nepřejde!"

Alyx se zděšeně přitiskla k Rainovi.

"Ten chlapec nekrade!" stál na svém Raine.

"Vy šlechtici nám budete vykládat něco o spravedli-vém posuzování!" ječel kdosi v davu. "Ten hajzlík nás okrádá a nemusí se bát žádného trestu!"

"To teda ne!" zařvalo alespoň pět lidí.

Raine vytasil meč a namířil ho na zástup. "Okamžitě zmizte, a do jednoho! Ten chlapec není zloděj! No tak, kdo z vás chce za tu vaši lež položit život jako první?"

"Však my si to s chlapcem vyřídíme sami!" zahrozil někdo a dav se rozprchl.

124

11. KAPITOLA

lyx se dlouho tiskla k Rainovu mohutnému tělu, které jí slibovalo záštitu. Kolena se jí podlamovala. Musela se podepřít o jeho paži.

"Já ten nůž neukradla," vymáčkla konečně ze sebe šeptem.

"To se přece rozumí!" odbyl ji Raine stručně, ale ona si dobře všimla jeho výrazu, který prozrazoval, že tu zá-ležitost nepovažuje za vyřizenou.

"Co se stane teď?"

"Budou se snažit dosáhnout svého."

"Co tím myslíš?"

"Soud a následné vyhnání z tábora. Před tvým přícho-dem jsem jim zaručil spravedlnost. Zapřísahal jsem se, že žádný přestupek nezůstane bez trestu."

"Já ale nic špatného neprovedla," bránila se, slzy na krajíčku.

"Tím se chceš hájit před takovou tlupou? Shledají tě vinnou, i kdybys byla Panenka Maria!"

"Ale Raine, vysvětli mi proč! Já přece nikomu z nich nic neprovedla! Večer jsem jim dokonce chtěla zazpí-vat, ale oni se ode mne odvrátili."

Podíval se na ni vážnýma očima. "Ta tvoje hudba li-dem kolem tebe vždycky stačila? Což od tebe nikdo ne-žádal víc než tvůj líbivý zpěv?"

Na tohle mu nedokázala odpovědět. Pro ni kromě hudby jiná životní náplň neexistovala. A lidé z jejího městečka od ní nic jiného neočekávali a stačilo jim to stejně jako jí.

"Tak pojď," vyzval ji Raine. "Musíme něco vymyslet."

Zachmuřeně ho následovala s hlavou sklopenou a je-dinému kolemjdoucímu nedokázala pohlédnout do očí. Ten hněv namířený přímo proti její osobě byl pro ni vel-kou neznámou.

Sotva vešli do stanu, Raine tiše řekl. "Zítra spolu ode-jdeme do lesa."

"Odejdemo? My? Já ti nerozumím!"

"Ty lidi proti tobě někdo poštval a další pobyt tu pro tebe není bezpečný.

Nemohu tě hlídat ve dne v noci a přitom jim přece nemohu dovolit, aby ti ublížili. Zítra ráno jedeme pryč!"

Alyx, která si do morku kostí uvědomovala, jak ji ti li-dé vně tenkých stanových stěn nenávidí, ho ani nene-chala domluvit. "Ty odjet nemůžeš," namítala. "Padl bys králi do rukou!"

"K čertu s králem!" vybuchl Raine hněvivě. "Nemohu tu přece zůstat a třást se celé dny, kdy se na tebe jeden z nich vrhne! Z téhle kaše si cestičku nevyzpíváš, milá Alyx. I když se to nezdá, mají víc rozumu než ti koně, které svým zpěvem okouzluješ. Ze všech sil se ti budou snažit ublížit."

Alyx konečně všechno došlo. "A ty bys jel se mnou?"

"Pochopitelně. Přece tě nepustím samotnou! Ty bys tam venku nedokázala sama přežít jediný den."

Najednou neviděla přes slzy. "Protože ostatní lidé by brzy přišli na to, jaká vlastně jsem. Že jsem ješitná a na-myšlená ženská, která se stará jenom sama o sebe?"

"Ale jdi, Alyx, ty jsi přece roztomilá holčička a na mně ti doopravdy záleží!"

"Cožpak je možné nemít tě rád?" otázala se prostě. "Ty máš víc laskavosti v jediném malíčku nežli já v ce-lém těle. A teď chceš dokonce riskovat polapení a uvěz-nění, jen abys mě zachránil."

"Odvezu tě ke svému bratrovi a –"

"A Gavin se vystaví nebezpečí králova hněvu za ukrývá-ní ženy obviněné z čarodějnictví! Ty bys kvůli mně vážně ohrozil celou svou rodinu, Raine? To mě máš tolik rád?"

126

"Mám."

Alyxin pohled zabloudil k jeho očím, spatřil tam ne-konečnou lásku, ale dívku to nepotěšilo, pouze zabo-lelo. "Teď potřebuji samotu," zašeptala. "Musím pře-mýšlet."

Doprovodil ji k východu ze stanu, a když odešla, za-volal k sobě Jocelina.

Alyx se prodírala temným lesem k potoku a myšlenky jí v hlavě zběsile poletovaly. Posadila se na kámen a hleděla do černé, jiskřící vody.

"Klidně vylez, Jossi!" zavolala. "Moc nenápadný být neumíš," dodala malomyslně, když se vedle ní posadil. "To Raine ti nařídil, že mě máš hlídat?"

Joss neodpověděl.

"Musí mě teď chránit, víš," vysvětlovala. "Nemůže mě spustit z očí ani na minutu, aby se mi někdo nepo-mstil."

"Vždyť jsi nic špatného neudělala."

"Nekradla jsem, v tom máš pravdu, ale co jsem udě-lala dobrého? Jen se podívej na Raina! Teď by si mohl užívat v cizině veškeré pohodlí, ale on radši zůstává v tomhle promrzlém lese a pomáhá svým krajanům. Chrání je, dohlíží na to, aby měli dost jídla, dře se kvů-li nim od rána do večera. A přitom je na jeho hlavu vy-psaná odměna a on musí trčet tady, když ho rodina nej-víc potřebuje. Jeho sestru znásilnili, takže spáchala sebevraždu, ale ani ve svém žalu si nedovolí hodinku oddechu."

"Raine je dobrý člověk."

"Raine je dokonalý!" prohlásila Alyx.

"Alyx," zašeptal Jocelin a uchopil ji za paži. "Raine tě před těmi lidmi ochrání, a když nebude moci být u tebe on, zastoupím ho já. Tvoje láska mu v jeho hoři nesmír-ně pomohla."

Vlastně se ani nestačila podívat, odkud Joss ví, že je Alyx žena. "K čemu má láska může být Rainovi dob-rá? Já si ho nezasloužím. Zítra se chystá opustit tábor a vyjet z lesa bezstarostně ven, čímž se stane snadnou kořistí králova hněvu. Opustí bezpečný lesní úkryt a bude riskovat vězení nebo možná i smrt, jenom aby mne ochránil."

Jocelin opět mlčel.

"Ty k tomu nemáš co říct? Nezačneš mě konejšit, že Rainovi žádné nebezpečí nehrozí?"

"Jestliže odjede z lesa, bude mu naopak hrozit velké nebezpečí! Raina znají široko daleko a každý ho pozná."

Alyx si zhluboka povzdechla. „Přece nemohu dopus-tit, aby kvůli mně tohle podstoupil!"

"Co tedy zamýšlíš udělat?" zeptal se Joss ostře.

"Odejdu odtud sama. Zůstat tady a přidělovat Rainovi starosti nemohu a se mnou jet prostě nemůže. Takže pů-jdu bez něho."

Jossův smích ji zarazil. "Jasně, Raine Montgomery tě poslechne jako pejsek. Ty mu oznámíš, že jdeš pryč, a on ti dá pusu na rozloučenou a popřeje ti hodně štěstí!"

"Jsem připravena trvat na svém!"

"Alyx," smál se Jocelin, "Raine tě hodí přes koně a odveze tě z lesa!"

Přesvědčovat ho sice můžeš, ale až půjde do tuhého, nad slovy jednoznačně zvítězí síla."

"Máš pravdu," zoufala si Alyx. "Ach Jossi, co mám tedy dělat? Přece kvůli mně nemůže nasadit život!"

"Měj ho ráda," odpověděl jí Joss. "O nic jiného on ne-stojí. Běž s ním a zůstaň s ním. Po jeho boku s ním sdílej dobré i zlé."

Alyx vyskočila a s rukama v bocích se na Jocelina obořila. "A co si počnu, jestli kvůli mně zahyne? Budu ho držet za vychladlou ruku a zpívat píseň k boží chvále? Určitě se v hudbě vyznám dokonale a každý bude muset uznat, že jsem Raina hluboce milovala. Ale ne! Já o jeho smrt nestojím! Chci, aby mne miloval živý a lás-kou žhavý – nebo aby klidně miloval někoho jiného. Radši bych Raina postoupila zpátky Blanche, než abych jej musela spatřit mrtvého!"

"Jak ho v takovém případě chceš přimět, aby zůstal tady?" zeptal se tiše Joss. Znovu se posadila. "Nemám zdání, ale jistě existuje

128

možnost, jak toho dosáhnout. Třeba bych mohla promluvit s jeho rodinou!"

"A Raine by se ti vysmál."

"Pravda. Třeba bych mu mohla říci, že ji..." Nena-padlo ji však nic, co by mu už dávno nevetala do tváře. Podle všeho si z pouhých slov příliš nedělal. "No tak, Jossi," zanaříkala zoufale, "co mám tedy dělat? Musím přece Raina ochránit před ním samým! Jakmile vyjede z lesa, určitě se pustí za Chatworthem a potom do toho sporu začne zasahovat i král a – to přece nemohu dopus-tit. Co si jen počnu?" Trvalo dlouho, než jí Jocelin odpověděl, a mluvil při-tom tak tiše, že ho stěží slyšela. "Třeba by ses mohla se mnou vyspat."

"Cože!" Alyx se k němu prudce otočila. "Já ti tady vykládám, že tomu člověku hrozí nebezpečí a možná i smrt, a ty se mne snažíš nalákat do své postele? Jestli potřebuješ ženskou, vyber si mezi těmi ježibabami, které si za tebou můžou nohy uběhat. Nebo se vyspi s Rosamundou. Určitě z toho bude mít větší radost než já!"

"Alyx," zasmál se Jocelin a stiskl jí paži. "Než se na mne vrhneš docela, tak chvíli poslouchej. Jestli vážně chceš, aby Raine tady zůstal, žádným přesvědčováním ho k tomu nedonutíš. Přesto však podle mne jistý způsob existuje. On tě ve skutečnosti nezná natolik dobře, aby ti mohl důvěřovat, i když kdo ví, třeba žádný muž nedokáže ženě plně uvěřit. Kdyby tě Raine nachytl s ji-ným mužem, žádnými slovy ho nepřiměješ, aby ti od-pustil. Nechal by tě odejít a sám by zůstal v táboře."

"To by mě ale nenáviděl," zašeptala. "On se umí roz-zuřit přímo strašlivě!"

"Myslel jsem, že to bereš vážně. Před pár minutami jsi tvrdila, že bys ho raději přepustila Blanche." Musel se přemáhat, aby jméno té ženy vůbec vypustil z úst.

"Snad nedoufáš, že teď tu Raina můžeš nechat, a až se bude časem opět těšit králově přízni, že si sem pro něho přijedeš? To se stává nejvýš tak v písničkách, které sa-ma skládáš. Jediný způsob, jak přimět Raina Montgo-meryho k souhlasu s tvým odchodem, je naprosto změ-nit jeho city k tobě."

"Proměnit jeho lásku v nenávisť," řekla si Alyx šeptem.

"Představuješ si snad, že ti se slzami v očích bude má-vat na rozloučenou?" zeptal se Jocelin kousavě. "Alyx, ty ho máš příliš ráda, než abys mu chtěla ublížit. Zítřka mu tedy dovol, ať tě odtud odvede. Jeho bratři Raina ochrání do té doby, než mu král udělí milost."

"Ne! Ne! Ne!" vykřikla Alyx. "Před šípem ho ne-uchrání nikdo! Dokonce ho postřelili i v tomto lese pl-ném stráží a hlídek! Jakmile odejde, hrozí mu smrt! Nej-víc mu ublížím, když ho nechám zabít!"

Vložila obličej do dlaní. "Ale aby mě nenáviděl! Aby se na mne místo láskyplně díval jen nenávistně –! Ach Jossi, to je příliš krutá daň!"

"Chceš jeho lásku, nebo jeho život? Dáš přednost zpěvu nad jeho hrobem, nebo vědomí, že je živ a v náru-čí jiné ženy?"

"O takovém přístupu k lásce jsem ještě nepřemýšlela, ale v tom okamžiku bych ho raději viděla mrtvého, nežli dovolit jiné ženě, aby se ho třeba jen dotkla!"

Jocelin potlačil úsměv. "To myslíš vážně?"

"Kdepak," odpověděla něžně. "Chci, aby žil, ale sou-časně toužím i po tom, aby byl pořád se mnou."

"Oboje současně se ti nevyplní."

"A ty si myslíš, že zůstat zde ho přinutím, jedině kdy... když se vyspím s někým jiným?"

"Jiná možnost mě nenapadá."

Pohlédla na něho polekanýma očima. "Co ale bude s tebou, Jossi? Raine se na tebe strašně rozzlobí!"

"To předpokládám."

"Tak co si počneš? Udělá ti ze života peklo."

Joss si odkašlal. "Pokud mi bude život milý, budu muset odejít stejně jako ty. Nerad bych, aby mne Raine vyzval na souboj, protože jsem se zapletl s jeho dívkou."

"Ach Jossi," zabědovala Alyx. "Zničím ti život stejně"

130

jako sobě! Tebe zas hledají pro vraždu. Co když tě ně-kdo pozná?"

Nevšimla si, jak se při těch slovech Jocelin vyděsil. Neměl ani tušení, že Alyx zná jeho příběh.

"Nechám si narůst plnovous a tebe v chlapeckém pře-strojení nepoznají. Budeme spolu hrát a zpívat a na ži-vobytí si vždycky vyděláme."

Sice si vzpomněla na Pagnella, ale rychle tu myšlenku zaplašila. Alespoň teď nebude myslet jenom na sebe. "Raine si v životě užil už tolik neštěstí! Nedávno smrt jeho sestry a teď..."

"Rychle se, Alyx, rozhodni a honem se svlékni. Jestli se nepletu, tamhle přichází Raine."

"Cože, teď hned?" bránila se. "Musím si to ještě pro-myslet!"

"Vyber si," zašeptal jí do ucha. "Mrtvý a tvůj, nebo živý a patřící nějaké jiné?"

Představa nehybného a navždy už němého Raina ji přinutila vrhnout se Jocelinovi kolem krku a hledat je-ho rty.

Mnoho let byl Jocelin odborníkem na svlékání žen a svoje umění doposud nezapomněl. Alyx sice měla chlapecké oblečení, ale Jossovy obratné prsty ji z něho v mžiku vysvlékly. Než se stačila vzpamatovat, byli oba od pasu nahoru nazí a tiskli se těly na sebe.

Jocelin zabořil prsty do Alyxiny hřívy, zaklonil jí hla-vu a políbil ji tak nenasytně, až údivem vykulila oči.

Neměla však na přemýšlení nad Jossovým polibkem ani chvíličku, protože vzápětí je od sebe odtrhly Raino-vy silné ruce, které s oběma mrštily na břeh potoka.

"Já tě zabiju," zavrčel Raine polohlasně s pohledem zabořeným do Jocelinových očí.

Alyx, ještě pořád omámená, jak ji Raine odhodil stra-nou, soukala honem ruce do rukávů košile, když spatři-la, jak Raine vytahuje meč. "To ne!" zařvala tak hlasitě, až z větví spadla noční rosa. Dej mi, bože, sílu, modlila se, když vstávala.

Postavila se před Josse. "Za tohoto muže položím tře-ba i život," prohlásila vášnivě. Sledovala, jak úžas na Rainově tváři postupně střídá bolest, hněv a lhostejnost, jak se jí zarývají přímo do srdce.

"Že bys ze mne dělala hlupáka?" žasl tiše.

"Muži jsou jako hudba," odpověděla mu co nejlehko-vážněji. "Těžko bych snesla jenom samé milostné písně nebo žalozpěvy. Musím mít ode všeho. Potřebuji mít pestrý výběr v mužích stejně jako v písních. Ty jsi jako vojenský pochod, samé bubny a činely, zatímco Joss -" zatřepetala Alyx řasami - "Joss je písnička pro flétnu a harfu."

Na okamžik měla dojem, že jí snad Raine utrhne hla-vu, ale místo se strachem tu vyhlídku vítala téměř s úle-vou. V duchu se modlila, aby jí přece jenom neuvěřil. Cožpak si Raine může myslet, že hudba pro ni znamená více než on?

"Jdi mi z očí!" zašeptal a tento příkaz mu skutečně vycházel z hloubi duše. "Ať se o tebe stará ode dneška ten tvůj přítel! Dnes v noci odejdete! A nechoďte mi už nikdy na oči!"

Poté se obrátil k odchodu. Alyx se za ním rozběhla, ale Joss ji včas chytil za ruku. "Teď bys mu musela říct pravdu," řekl jí. "Nech ho být. Ať se to pouto zpřetrhá raději hned. Počkej tady, vrátím se co nevidět. Máš ještě nějaké další oblečení nebo jiný majetek?"

Zavrtěla hlavou. Stěží si uvědomovala, že ji Joss ne-chal o samotě.

čekala na jeho návrat a v hlavě jako by neměla jedi-nou myšlenku. Raine jí uvěřil, uvěřil jí, že hudba je pro ni tak životně důležitou! Obyvatelé tábora zase ochotně uvěřili, že je zlodějka, a planuli touhou ji potrestat. Co však ona kdy v životě udělala pro to, aby jí mohl někdo důvěřovat, aby uvěřil, že není špatný člověk?

"Jsi připravena?" ozval se za ní Jocelin. Vedle něho jako neslyšný stín stála Rosamunda.

"Je mi moc líto, že kvůli mně -" začala.

"Už dost!" napomenul ji Joss přísně. "Teď nás zajímá jen naše budoucnost."

132

"Rosamundo, dohlédneš na něho? Aby pořádně jedl? Aby se na cvičišti příliš nevyčerpal?"

"Raine mne však neposlouchá jako tebe," namítla že-na svým něžným hlasem a očima hltala Jocelina.

"Tak ji přece polib!" zašeptala Alyx. "Alespoň někdo by tu měl rozdávat lásku, a ne ji pořád jenom ukrývat!" Odvrátila se, a když se po chvíli otočila, spatřila, jak se Rosamunda zoufale tiskne k Jocelinovi. Ten se pak k Alyx vrátil s užaslým výrazem v obličeji.

"Ona tě miluje!" vysvětlila mu Alyx stručně a potom se vydali na dlouhou cestu, aby dosáhli kraje lesa.

ČÁST DRUHÁ

JIŽNÍ ANGLIE, SRPEN 1502

12. KAPITOLA

lyx se dlaní podepřela v kříži a s úlevou se posadila na travnaté místočko přímo u cesty. Vděčně se usmála, když jí Joss podal šálek studené vody.

"Zůstaneme tady na noc," navrhl při pohledu na una-vené rysy její tváře.

"Kdepak, dneska večer musíme hrát - potřebujeme peníze."

"Odpočinek potřebuješ mnohem víc!" utrhl se na ni, ale pak si k ní přisedl. "Dobře, vyhrálas. Jako vždycky. Máš hlad?"

Alyx po něm vrhla pohled, který ho rozesmál, a po-tom se podívala na svoje kulaté břicho vykukující pod vlněnými šaty. Letní žár a nekonečná chůze ji nesmírně vyčerpaly.

Uplynulo něco přes čtyři měsíce, co opustili Rainův tábor, a od té doby se vlastně nezastavili. Zpočátku to nebylo nijak obtížné. Oba byli silní a zdraví a jako hu-debníci byli dovední. Když však už takhle putovali mě-síc, Alyx onemocněla. Zracela tak často, že lidé odmí-tali chodit vedle nich, aby se od toho chlapce nenakazili. Alyx zeslábla a sotva se udržela na nohou.

Celý týden se zdrželi v jednom městečku, kde Jocelin sedával u brány a zpíval za pár drobných mincí. Jednou mu Alyx přinášela chleba a sýr a on se na ni zadíval av duchu si pomyslel, že po odchodu z lesa se hodně změnila. Možná to bylo tím, že se o ni začal starat muž, ale teď mu náhle připadala něžnější, jemnější a hezčí.

Její chlapecky klackovitá chůze se proměnila na koléba-vou a nepopíratelně ženskou. Přesto že trpěla nevolnos-tí, pořád přibírala na váze.

A zčistajasna Joss věděl, co je s Alyx vlastně v nepo-řádku. Čeká Rainovo dítě! Než k němu došla, smál se na celé kolo, a kdyby tam byli sami, byl by ji radostí vyho-dil do vzduchu.

"Budu pro tebe jenom přítěží," bála se Alyx, ale oči se jí rozzářily. Ještě než Joss stačil něco odpovědět, začala nadšeně brebentit: "Myslíš, že bude vypadat jako Raine? Byl by hřích modlit se za děcko s dolíčky ve tvářích?"

"Jen si své modlitby a prosby šetři, až budeme potřebovat peníze na ženské oblečení. Asi bych dlouho naživu nezůstal, kdybych se tu potuloval s těhotným chlapcem!"

"Šaty," usmála se Alyx při představě jemné a hezké látky, v níž si bude opět připadat jako žena.

Sotva se Jocelin přestal strachovat, že Alyx umírá na nějakou strašlivou chorobu, s mnohem klidnější myslí jí dovolil to putování od hradu ke hradu. A Alyx, která měla jistotu, že jí po Rainovi zbývá alespoň něco, byla najednou v mnohem lepším rozpoložení. Pořád teď mluví o miminku, jaké Rainovy rysy by mohly slušet děvčátku, a pokud se jí skutečně narodí holčička, že snad proboha nenaroste tak do Rainovy mohutnosti. Navíc ji pobavila i skutečnost, že vlastně ona nic nedokáže dělat pořádně. Místo aby zvracela první tři měsíce, je jí špatně až během následujících tří měsíců těhotenství.

Joss to všechno musel poslouchat znovu a znovu. Měl ohromnou radost, že už není tak zamlklá a zádušná jako v období po odchodu z tábora. V noci, když spávali na rohožích v různých domech, kde předváděli svoje umění, slýchal často její pláč, ale ve dne se o svém žalosti nezmínila ani slůvkem.

Jednou hráli a zpívali v rozlehlém sídle patřícím jednomu z Rainových bratranců. Alyx byla zase zamlklá, ale Jocelin cítil, jak hoří touhou po sebemenším útržku novinek.

138

Jocelin utrousil několik narážek před Montgomeryho manželkou a žena mu toho prozradila opravdu spoustu. Raine se ještě pořád zdržoval v lese a král Jindřich ve svém hoří nad úmrtím nejstaršího syna na šlechtice postaveného mimo zákon skoro zapomněl. Král teď měl mnohem víc starostí ohledně synovy manželky Kateřiny Aragonské, než aby si ještě připouštěl nějaké rodové sváry. Žádosti rodu Montgomeryů, aby Rogera Chatwortha potrestal, se vůbec nezabýval.

Koneckonců, Chatworth Mary Montgomeryovou nezavraždil, pouze ji znásilnil. Nikterak jí vlastně neublížil. Děvče spáchalo sebevraždu z vlastního rozhodnutí. V červenci sem prý došly zprávy, že Judita Montgomeriová porodila syna a později v srpnu že se Bronwyn MacArranová stala rovněž matkou chlapečka. Příbuzní Montgomeryů se ještě pořád neshodli na skutečnosti, že Steven přijal skotské jméno i způsoby.

Alyx všechny Jocelinovy zprávy doslova hltala.

"Je vlastně dobře, že jsem s ním nezůstala," prohlásila jednou tiše, když se probírala strunami loutny. "V jeho rodině to je samá urozená dáma, zatímco já jsem dcerou chudého písaře. Kdybych žila v jeho domě, určitě bych se nedokázala k jeho vznešené manželce chovat pokorně a ona by se mě stejně koukala zbavit, ačkoliv některé dámy, které jsem viděla, byly jako kus rampouchu. Podle mne by Raine potřeboval spíš hodně vřelosti."

Jocelin se jí snažil přesvědčit, že jediný rozdíl mezi ní a urozenou dámou by se dal vyřešit hedvábnými šaty, ale Alyx tomu nevěřila. Věděl, že se trápí nejen kvůli Rainovi, ale i kvůli té nenávisti, kterou k ní cítili lidé v lesním úkrytu.

Čím bylo Alyxino těhotenství pokročilejší, tím se ona sama stávala tišší a přemýšlivější a pozornější ke svému okolí, než jakou ji Jocelin poznal zpočátku. Občas, i když ne zas příliš často, se dokonce snažila někomu trochu pomoci. Na cestách putovali vždycky s nějakým houfem, protože sami nechtěli podstoupit nebezpečí loupežného přepadení, a Alyx někdy vzala pár dětí na procházku, aby si jejich matky užily chvíli klidu, a jednou se rozdělila o svoji porci jídla s bezzubým starým žebrákem. Jindy zas uvařila jídlo pro muže, jehož manželka kousek dál pod stromy přiváděla na svět své osmé dítě.

Lidé jí děkovali vděčným úsměvem a v důsledku toho nalézali přátele všude, kam jenom dorazili. Jednou došla Alyx od malého děčka kytičku lučních květů a to jí vešlo slzy do očí.

"Znamenají pro mne skutečně hodně," přiznala a pevně kvítka tiskla v dlani.

"Splácí ti tvoji pomoc ze věčejška. Lidé tě tady mají rádi." Ukázal na jejich soupoutníky.

"A ne jenom kvůli hudbě," zašeptala.

"Prosím?"

"Mají mě rádi i pro něco jiného než jenom kvůli hud-bě. Dala jsem jim něco navíc."

"Dalas jim sebe."

"Ach ano, Jossi," rozesmála se. "Snažím se dělat to, co pro mne bývalo obtížné. Zpívání je totiž příliš snadné."

Jocelin se usmál spolu s ní. Že by někdo mohl Alyxin zpěv považovat za snadnou záležitost, to bylo vskutku překvapivé tvrzení.

Ale teď v srpnu, kdy ji tíha dítěte už začínala zmáhat, chodila čím dál tím pomaleji a Joss si jen přál, aby si mohli dovolit zdržet se na jednom místě o něco déle.

"Jsi připravený vyrazit?" zeptala se Alyx a ztěžka se pokoušela vydrápat na nohy. "Když si pospíšíme, dojde-me k tomu hradu ještě před setměním."

"Nechod dál, Alyx," naléhala Jocelin. "Jídlo přece máme."

"Snad nechceš, abych zmeškala zasnubní hostinu té urozené dámy? Kdepak, jak tam dorazíme, dostaneme spoustu jídla a nebude nás to stát nic než trochu oslavné-ho hraní, jímž budeme opěvat křehkou krásu bohaté dě-dičky. Jenom se modlím, aby byla skutečně hezká! Ta poslední byla šeredná natolik, že jsem se potom musela jít vyzpovídat ze hříchu lži a klamání."

140

"No tak, Alyx!" káral ji škádlivě Joss. "Třeba ta dáma zas měla krásnou duši!"

"To může napadnout jenom tebe. S tím svým obliče-jem si totiž můžeš takhle ušlechtilý přístup dovolit. Však já jsem dobře viděla, že matka té šeredky tě málem snědla očima. Učinila ti po vystoupení nějaký návrh?"

"Moc se ptáš."

"Jossi, přece se nemůžeš donekonečna uzavírat před světem a lidmi. Konstance už dávno nežije."

Alyx trvalo hodně dlouho, než Jocelina přiměla, aby jí vyprávěl o ženě, kterou kdysi miloval.

Jocelin začal zuby a Alyx okamžitě poznala, že o sobě odmítá prozradit cokoli. Její trápení a starosti byly je-jich společným problémem, zatímco ty Jocelinovy nále-žely pouze jemu.

"Samozřejmě, žádná žena není tak krásná jako Rosa-munda. Kdyby nebylo toho ďáblova znamení, pravda. Ta strašná věc jako by její krásu úplně zakrývala. Koli-krát si říkám, jestli se na ni vskutku nepodepsal sám Lucifer."

Jocelin se k ní prudce otočil. "To spíš jde o znamení bo-ží přízně, protože je to ušlechtilá, laskavá a milující žena!"

"Milující, říkáš?" škádlila ho Alyx a Joss se jen od-vrátil.

"Jsi zlá, Alyx," zašeptal.

"Nejsem, jenom tě chci přesvědčit, že nemáš se-bemenší důvod, aby ses se mnou zahrabal. Nemůžeš si nechávat všechno jenom pro sebe. Máš toho takovou spoustu na rozdávání, a přesto jsi pořád zalezlý dovnitř sebe."

Pohlédl na ni mrazivýma očima. "Raine je za hora-mi, pročpak si tedy nenajdeš jiného miláčka? Viděl jsem spoustu mužů, od šlechticů až po čeledíny, kteří na tobě mohli oči nechat. Ani to tvoje břicho by jim nevadilo. Pročpak se neprovdáš třeba za nějakého kup-ce, který by tvému dítěti dal domov a s tebou by se mi-loval každou noc?"

Po tomto výpadu byla Alyx chvíli zamlklá. "Odpusť, Jossi. Doufala jsem, že ti Rosamunda nahradí Konstan-ci, ale vidím, že to není možné."

Jocelin se odvrátil, aby mu Alyx neviděla do tváře. V posledních měsících se mu v noci často zjevovala prá-vě Rosamundina, a ne Konstancina tvář. Rosamunda, tak zakřiknutá, jako by se za svou existenci málem omlouva-la, ta mu teď zaměstnávala všechny myšlenky, ale ne ja-ko ta tichoučká a něžná žena, jak ji znával z tábora, ale jako ta žena, která ho políbila na rozloučenou. Poprvé od Konstanciny smrti proletěl Jocelinovým tělem oheň. Ne snad že by tu a tam nějaké děvče neměl, ale než se sezná-mil s Konstancí a opět potom po její smrti si vždycky od nich zachovával odstup, zůstával v srdci sám. Jenom v té chvíliče, kdy v náručí svíral Rosamundu, ucítil plamen opravdové touhy, skutečný zájem o ženu.

Joss vzal Alyx za ruku a společně se vydali k hradu, který se tyčil před nimi. Byl prastarý, jednu věž měl na-půl zborcenou, a Alyx odhadla, že zase budou spát v po-řádně nehostinných místnostech. Během těch několika měsíců, co byli na cestách, se toho o šlechtě naučila spoustu. To hlavní bylo zřejmě poznání, že šlechtičny mají stejně tak málo volnosti jako ženy z kterékoliv jiné vrstvy. Vidala ty nejurozenější dámy s modřinami na oku, to jak je ztloukli jejich manželé. Vidala slabošské a zbabělé šlechtice, s nimiž jejich ženy jednaly s nej-hlubším opovržením. Vidala sňatky uzavřené z hluboké lásky, stejně jako dvojice, které se k smrti nenáviděly, domácnosti plné podlostí a přetvářky a jiné, kde vládla láska a úcta. Pomalu jí začínalo docházet, že šlechta má problémy navlas stejné jako obyvatelé jejího vlastního městečka.

"Zasněná?"

"Zamyslela jsem se nad svým domovem a nad tím, ja-ké jsem měla bezstarostné dětství. Skoro teď lituji, že mě hudba tolik vzdalovala od lidí. Mám pocit, jako bych pořádně nikam nepatřila."

"Patříš tam, kam chceš patřit ty sama!"

"Jossi," řekla mu vážně, "já si tebe ani Raina neza-

142

sloužím. Ale doufám, že jednou se mi podaří udělat ně-co, čím bych si vydobyla úctu."

"Jestlipak víš, že čím dál tím víc vedeš podobné řeči jako Raine?"

"To je nádhery!" zaradovala se. "Snad se mi podaří vychovat jeho děcko tak, aby bylo alespoň z poloviny tak dobré jako on!"

Přiblížili se zatím ke starému hradu a museli chvíli počkat, než byli vpuštěni dovnitř, protože před nimi se tam hrnuly stovky lidí. Zasnoubením se měly spojit dva staré a mocné rody, proto i hostů a příležitosti k zábavě mělo být bezpočet. Joss objal Alyx kolem ramen a opatrně jí razil cestu tlačenicí.

"Vy jste zpěváci?" křikla na Alyx vysoká žena.

Alyx jen přikývla, zaražená těmi temnými vlasy a bo-hatě zdobeným šatem.

"Tak pojďte se mnou!"

Alyx a Jocelin ji vděčně následovali po úzkém ka-menném točitém schodišti do rozlehlé okrouhlé míst-nosti nahoře ve věži, kde se procházelo několik zjevně rozrušených žen. Uprostřed pokoje seděla mladá žena a hlasitě plakala.

"To je ona," ozvala se vedle Alyx nějaká dívka.

Alyx zdvihla zrak k andělské tvářičce, zlatým kade-řím, modrým očím a nezemsky něžnému úsměvu.

"Jmenuji se Elizabeth Chatworthová."

Alyx při zaslechnutí toho jména užasla, ale nic neříkala.

Elizabeth pokračovala ve vysvětlování. "Bohužel je naše budoucí nevěstinka značně vyděšená." Prohlásila to značně popuzeně a znechuceně. "Nepodařilo by se vám uklidnit tu hlupačku natolik, že bychom ji pak mohli odvést dolů?"

"Pokusíme se."

"No, pokud neuspějete vy, potom ji asi budu muset začít pleskat po tvářích, abych zjistila, jestli náhodou nebude účinnější tahle muzika!"

Alyx se odhodlání této andělsky vyhlížející dívky mu-sela pousmát. Vůbec se k jejímu zjevu nehodilo. "A če-ho se tak strašně bojí?" zeptala se, aby se mohla rozhod-nout, co vlastně zahraje.

"Života! Mužů! Kdo ví? Obě jsme právě přišly z kláš-tera. Člověk by mýsl, že Isabela jde na smrt."

"Třeba ten její snoubenec -"

"Ale ten ujde," mávla Elizabeth odmítavě rukou. Po-hledem zabloudila k Jocelinovi, který z ní nemohl odtrh-nout oči. "Jsi dost hezký, abys toho strašpytla nepolekal," poznamenala. Isabella hlasitě zabědovala a Elizabeth se k dívce okamžitě vrhla.

"Propána!" vydechla Alyx, která měla pocit, jako by unikla vichřici. "Myslím, že jsem v životě nikoho tako-vého nepotkala."

"A modli se, aby tomu tak bylo i do budoucna," dodal Joss. "Už nás volá. Bůh pomoz tomu, kdo se jí opováží vzepřít, ačkoliv..."

Alyx se na něho podívala. Oči se mu zadumaně leskly. "Kdybys ji neposlechl, vyškube ti všechny vlasy."

"Myslím, že by vlasy vyrvala někomu jinému, a ať jsem zatracen, jestli bych jí v tom bránil."

Než však Alyx stačila cokoliv odpovědět, Joss ji postrčil k plačící nevěstě. Trvalo jim celou hodinu, než dívku trochu upokojili, a celou tu dobu přecházela Elizabeth Chatworthová po pokoji a vrhala na Isabellu káravé pohledy. Jednou do-konce otvírala ústa, aby něco pronesla, ale Alyx ze strachu, aby nepokazila, čeho už s Jocelinem dosáhli, se ro-zezpívala ještě hlasitěji, aby tak počátek Elizabethiny poznámky přehlušila.

Když byla konečně Isabella schopná sejít dolů, doprovodily ji všechny její služky a komorné. Jocelin a Alyx osaměli s Elizabeth Chatworthovou.

"Vedli jste si dobře," pochválila je Elizabeth. "Ty máš skutečně nádherný hlas, a pokud se nepletu, i dobře cvičený."

"Svého času jsem měla několik učitelů," připustila skromně Alyx.

144

Poté Elizabeth upřela pronikavý pohled na Jocelina. "Tebe jsem už kdysi viděla. Kde to bylo?"

"Znal jsem vaši švagrovou Alici," odpověděl tiše.

Dívčiny oči byly náhle chladné. "Nu ano," přikývla, poté co si krátce a nestoudně prohlédla Jocelinovu postavu od hlavy až k patě. "Ty bys jí mohl být po chuti. Ačkoliv jí by se zamlouval každý muž, jen když je náležitě vybaven." Jocelinovi se objevil v obličeji zvláštní výraz, který u něho Alyx ještě nikdy neviděla. Přála si, aby už mlčel. Nakonec to byl právě Jocelin, kdo zavraždil Edmunda, Elizabethina bratra.

"A jak se daří vašim bratrům?" zeptal se však Joss vyzyvavě.

Elizabeth mu dlouho pátravě hleděla do očí a Alyx hrůzou až zatajila dech. V duchu se modlila, aby Elizabeth nezjistila, kdo vlastně Jocelin je.

"Můj bratr Brian opustil náš domov," odpověděla dívka tiše, "a nemáme ponětí, kde se teď toulá. Proslýchá se, že snad je zadržován jedním z těch zlotřilých MONTGOMERYŮ."

Do Alyxina ramene se surově zaryla Jocelinova ruka. "A co Roger?" vyzvídal dál.

"Roger... se změnil. No tak!" prohlásila prudce. "Jestli jste skončili s hovorem o mojí rodině, nepochybně se také chcete podívat dolů!" Po těchto slovech vyklouzla z pokoje.

"Zlotřilý Montgomery!" vykřikla Alyx, sotva se za dívkou zavřely dveře. "Její bratr zabil Rainovu sestru a ona si dovolí nadávat nám do zlotřilců!"

"Uklidni se, Alyx! Nemůžeš přece odporovat ženě, jako je Elizabeth Chatworthová. Ta by tě snědla zaživa. Vždyť ty nemáš ani zdání, vedle jakého bratra musela vlastně vyrůstat. Edmund byl podlý a zlý a já jsem byl tolikrát svědkem toho, že se mu Elizabeth postavila i v situacích, kdy zastrašeně couvl dokonce i Roger. A svého bratříčka Briana doslova zbožňuje. Pokud se domnívá, že jí ho z domova odvedli Montgomeryové, musí být plná nenávisti."

"Na to však přece nemá právo! Za všechno mohou Chatworthové!"

"Tiše! Teď půjdeme dolů!" Přísně se na ni podíval. "A s těmi svými žertíky ohledně písni na téma krevní msty dáš dneska pokoj! Rozumíš?"

Přikývla sice, ale slibovala to jen velice nerada.

Pozdě v noci, kdy většina hostů opile chrápala na podlaže nebo se rozvalila u stolu, zašeptal sluha cosi člověku sedícímu v rohu. Muž se s úsměvem zdvihl a vyšel ven přivítat nové hosty, kteří právě dorazili.

"Ani mi neuvěříš, koho tu nachytáš!" hlásil okamžitě sesedajícímu jezdci.

"Cože! Tohle je nějaké uvítání?" divil se druhý jedovatec. "Nezajímá tě, jestli jsem měl bezpečnou cestu? Ale, ale, John, ty nějak vystrkuješ drápky!"

"Schválně jsem se neopil, abych ti to mohl říct. To by snad mělo stačit."

"Pravda, to už je pořádná spoušť." Muž hodil uzdu čekajícímu čeledínovi. "Tak copak máš tak důležitého, že to nepočká, až se sám napiji vína?"

"Ale Pagnelli, tys vážně nedočkavý! Pamatuješ se na toho ptáčka zpěváčka? Na tu dívku, co tě v zimě tak pěkně přetáhla přes hlavu?"

Pagnell se zarazil a zůstal na Johna překvapeně zírat. Měl co dělat, aby si nesáhl na jizvu, která mu hyzdila čelo. Od oné noci trpěl bolestmi hlavy, a ačkoliv ně-kolik obyvatel městečka umučil k smrti, nikdo mu nedo-kázal prozradit, kde se ta dívka skrývá. Pokaždé když se mu v hlavě ozvala bodavá bolest, přísahal, že ji za tohle upálí. "Tak kde ji máš?" John se hrdelně zachechtal. "Uvnitř. A v břiše nosí parchanta. Putuje s docela hezkým mládencem a zpívají spolu tak krásně, jak si jen dokážeš představit." "Myslíš jít na to hned? Nejspíš teď budou všichni spát." "To je pravda, ale já si poznačil, kam si ten mládenec s tím naším ptáčkem zpěváčkem lehlí." Pagnell chvíli tiše stál a rozvažoval, co podniknout.

146

Když tenkrát s přáteli přelezli hradby a vydali se hledat Alyx, byli opilí, a tak to všechno zpackali. Teď se však žádné chyby dopustit nesmí. "Jestli bude křičet," ozval se, "může spoléhat na něčí pomoc?" "Většina hostí je opilá jako špalek. Chrápou tam nato-lik hlasitě, že bys neslyšel ani výbuch střelného prachu." Pagnell se rozhlédl po věkovitých kamenných zdech. "Mají tu nějakou kobku nebo zkrátka místo, kam se há-zeli odsouzenci před popravou?" "Na co chceš čekat? Přivážem ji ke kůlu a při výcho-du slunce ji upálíme." "Kdepak, to by se některým lidem nemuselo zamlou-vat, a navíc je teď král v trudnomyslném rozpoložení, takže kdo ví, jak by se na to tvářil. My se pěkně přidrží-me zákona. Můj bratranec předsedá soudu nedaleko od-tud. Hodíme tu potvrzku do sklepa, já si zajdu pohovořit s bratrancem a po mém návratu ji budeme soudit. A po-tom si vychutnáme ten pohled, jak hoří. Teď mi pojd' ukázat, kde vlastně leží." Alyx trhaně podřimovala a snažila se uložit své veliké břicho co nejpohodlněji, když se jí v uchu ozval nechut-ný šepot. Při zvuku toho hlasu, na který nezapomněla av životě také nezapomene, jí po zádech přeběhl mráz a naskočila jí husí kůže. "Jestli chceš, abychom toho tvého kamarádíčka neod-dělali, tak drž jazyk za zuby!" pronesl hlas. K hrdlu se jí přitiskla ostrá čepel nože. I se zavřenýma očima si uměla představit Pagnellův obličej, jak na ni shlíží v odporném úšklebku. Ta tvář jí ve snu strašila celé ty dlouhé měsíce. "Tak co, hodně jsi na mě vzpomínala, kočičko?" šep-tal jí s tváří téměř přitisknutou k jejímu obličejí. Dlaní ji popleskal po břišku. "Dalas jinému to, kvůli čemu ses mi bránila. A to tě bude stát život!" "Ne!" šeptla Alyx, když se nůž přitlačil silněji. "Půjdeš se mnou sama a klidně, nebo mu budu muset vrazit ten nůž do srdce?"

Věděla dobře, koho má na mysli. Jocelin ležel téměř těsně vedle ní a zhluboka a rovnoměrně oddechoval. Neměl ani ponětí, že jeho život visí na vlásku. "Půjdu!" pronesla s námahou. Příliš vydešená, než aby dokázala plakat, se Alyx roz-třeseně zvedla. Pagnellův nůž jí drtil hrdlo, dokonce prořízl na jednom místě kůži. Dostat se přes ležící těla spáču ven nebyl jednoduchý úkol. Kdykoliv klopýtla, Pagnell stiskl její ruku zkroucenou za zády tak surově, že ji div nevykloubil v rameni. Když dorazili na tmavé, studené kamenné schodiště ve-doucí kamsi dolů, postrčil Alyx tak neurvale, že sletěla ze čtyř schodů a narazila do zdi, než se jí opět podařilo najít rovnováhu. Na okamžik se zastavila, ochrannitelsky si ob-jala oběma rukama břicho a snažila se popadnout dech. "Hod' sebou!" ušklíbl se Pagnell a opět ji šťouchl. Alyx se podařilo sejít dolů bez dalšího sklouznutí. Ocitli se v prochladlé a naprosto temné místnosti s ten-kým stropem. Na podlaze stálo plno sudů a pytlů se zá-sobami. Když zaslechla skřípot otvíraných dveří, pole-kaně sebou trhla. Pagnell stál před těžkými dveřmi, za nimiž rozevírala tlamu černá prázdnota. "Dovnitř!" zavrčel nenávisně. "Ne!" Snažila se ucouvnout, ale sudů a pytlů tu bylo tolik, že neměla kam.

Popadl ji za vlasy a naráz s ní mrštil do té tmy. Obklo-pená lezavě chladnou temnotou se Alyx schoulila v rohu a sledovala, jak dveře zapadly a odřízly ji od záře Pag-nellova světla. Na dveřích zarachotila těžká závora.

148

13. KAPITOLA

a příšerná kobka jako by byla ztělesněním všech dě-sivých snů, nechutných výmyslů a odporných poví-daček, které kdy v životě zaslechla. Nebylo tam vůbec žádné světlo, dokonce ani po hodině nedokázala roze-znat vlastní ruku, kterou si přidržela těsně před očima. Dlouho se jen tak krčila v rohu, kam ji Pagnell odhodil, protože se bála třeba jen pohnout.

Vidět sice nemohla nic, ale zato dobře slyšela, jak po zdech i po podlaze leze nespočetný hmyz, který vydával hlasité a zlověstné zvuky. Nakonec se přece pohnula, protože jí přes měkkou kůži střevíce přeběhlo cosi po-divného. Vyjekla a narovnala se. Rukama se snažila při-držet kamenné zdi.

"Uklidni se, Alyx," pronesla nahlas a její slova se od-razila od kamenných zdí. Za chvíli bude ráno a Jocelin se po ní začne shánět – pokud ovšem zůstane naživu. Nemůže se tedy spoléhat, že by ji odtud někdo mohl do-stat. Sama se musí všemožně snažit o útek.

Opatrně, s rukama napřaženými jako slepec, postou-pila o krok dopředu a málem upadla přes nízkou lavič-ku. Poklekla a ohmatala ji. S povděkem zjistila, že ji může použít jako štít. Když skončila s lavičkou, přesu-nula se ke zdem a tápavě hledala cestu ke dveřím. Poku-sila se do nich opřít, ale zrovna tak se mohla snažit od-sunout některou z těch kamenných zdí.

Místnost byla čtvercová, stěny mohly měřit kolem šestnácti stop. Na špinavé podlaze stála pouze ta lavice.

Ve dveřích nebylo ani okénko, ani žádné škvíry, který-mi by prosvítalo světlo. Nízký strop prohmatala kousek po kousku, ale nenašla jediné okénko nebo mříž, všude byla jen jednolitá stěna. Když byla s prohlídkou u kon-ce, měla horní část těla obalenu pavučinami a po tvářích jí tekly slzy. Hněvivě se snažila těch lepkavých vláken na obličeji a šatech zbavit, a mezitím se vzlyky proklí-nala Pagnella a jemu podobné.

Několik hodin seděla na lavici s hlavou složenou na kolena. Duchem nepřítomna odsunula dětskou patičku, která se jí zarývala do žeber. Když ji dítě začalo neklid-ně kopat, pustila se do tichého prozpěvování. Za chvíli se upokojilo a Alyx také.

Nad hlavou slyšela přecházet lidi a uvědomila si, že strop této kobky tvoří podlahu hradní místnosti. Tam na-hoře teď po ní pátrá Jocelin. Začala uvažovat o možnos-tech útěku a zatoužila, aby mohla založit požár, protože ji napadlo, že by mohla uniknout prohořelými dveřmi. Jenže to by ji kouř zadusil dřív, než by oheň stačil ty dveře vůbec strávit.

Když se pak dveře otevřely, v hrobově tiché kobce ji ten pronikavý hluk vyděsil tak strašně, že málem spadla z lavice. Hořící svíce zaplavila místnost světlem, které ji málem oslepilo.

"Tak tady jsi!" pronesl hlas, který patřil Elizabeth Chatworthové.

Alyx se jí vrhla kolem krku a nic se nestarala o nějaké společenské rozdíly. "Já jsem tak šťastná, že vás vidím! Jak jste mě našla?"

Elizabeth objala Alyx kolem ramen. "Přišel za mnou Jocelin. Ten Pagnell je ale idiot, co říkáš? Na světě snad neexistuje větší zvrhlík než on. A teď si pospěš, než se ten tupec zase vrátí."

"Příliš pozdě!" zahřměl za nimi zpola pobavený a zpola pohněvaný hlas. "Ty ses, Elizabeth, ani trochu nezměnila. Pořád bys chtěla někomu rozkazovat."

"A tys, Pagnelli, ještě pořád nepřestal trhat motýlům křidýlka! Copak ti to děvče vlastně udělalo? Odmítlo

150

tvoje návrhy, jako by udělala každá jen trochu rozum-ná žena?"

"Máš moc ostrý jazyk, Elizabeth. Kdybych měl čas, však bych tě naučil jemnějším způsobům!"

"Ty a kolik dalších?" vysmívala se mu Elizabeth. "Jsi ze mne k smrti vyděšený, protože víš, že říkám pravdu. A teď koukej uhnout z cesty, ať můžeme projít. Už má-me těch tvých špinavostí až po krk. Najdi si k těm svým hrátkám někoho jiného. Tohle děvčátko si беру pod svou ochranu!"

Pagnell se postavil mezi Elizabeth a Alyx tak, aby ne-mohly udělat z kobky ven ani krok.

"To snad zacházíš trochu daleko!" zasyčela Elizabeth. "Uvědom si, že teď nevyhrožuješ nějaké bezbranné služtičce! Jestli mi zkřivíš jenom jediný vlasek, splatíš to mému bratrovi svou smrtí!"

"Roger teď myslí pouze na svoje intriky vůči Mont-gomeryům a na nic jiného mu nezbývá čas. Doneslo se mi, že od té doby, co ten váš roztomilý, milovaný mrzáček Brian utekl trucovat kdovíkam, nevychází Roger z opilosti."

Alyx si sice nepovšimla malé, ale zlověstné dýky, kterou Elizabeth vytáhla z pouzdra u boku, ale Pagnell ji nepřehlédl. Uhnul stranou, chytil Elizabeth za paži, zkroutil ji za jejími zády a přitáhl dívku k sobě. "Moc rád bych se na tebe položil, Elizabeth! Jestlipak iv posteli do toho vkládáš tolik ohně jako do všeho ostatního?"

Alyx pochopila, že teď má příležitost zase ona. Nale-vo u dveří do kobky visel těžký svazek klíčů. Jediným bleskovým pohybem jimi mrštila Pagnellovi přímo na hlavu a zasáhla ho do spánku.

Pagnell pustil Elizabeth, vrávoravě ucouvl a přiložil si ruku na hlavu, načež se užasle podíval na krev, jež mu potřísnila prsty. Než se stačil vzpamatovat, vyběhla Alyx s Elizabeth do poloviny schodiště.

Pagnell však zachytil Elizabethinu sukni a škubl s ní tak prudce, že dívka sletěla po schodech přímo na něho a zarazila se až o jeho hrudník. "Ty moje přesladká Eli-zabeth," zavrkal jí do ucha, objal ji jednou rukou kolem pasu a druhou položil na baculatá ňadra. "O tomto oka-mžiku jsem už dlouho snil!"

Alyx viděla, že Pagnellova pozornost je teď soustře-děna na Elizabeth a že by tedy sama mohla uprchnout, nechtěla však dívku opustit, protože Pagnellovy úmysly s mladičkou šlechtičnou byly více než zřejmé. Nevy-myslela nic chytřejšího nežli do obou narazit celou va-hou vlastního těla.

Pagnell se zapotácel, ale Elizabeth nepustil. Alyx vy-užila příležitosti a vrazila Pagnellovi loket do žeber tak silně, až zavrčel bolestí. Honem popadla maličký dubo-vý soudek a řádně jím Pagnella přetáhla přes hlavu.

Dubové dýhy praskly a po tváři i šatech se mu rozlilo temně rudé víno. Pagnell na dívku vrhl překvapený po-hled, načež ztratil vědomí.

"Škoda dobrého vína," obrátila se Elizabeth od ne-hybné postavy k Alyx. "Doufám, že se tvému miminku nic nestalo?"

"Ne, ne, je úplně v pořádku."

"Tak děkuju," řekla Elizabeth. "Mohla jsi utéci, ale místo toho jsi mi šla na pomoc. Jak ti to oplatím?"

"Promiňte, dámy," ozvalo se nahoře na schodišti.

Dívky se otočily a spatřily vysokého tmavovlasého muže, který svíral vytasený meč.

"Velice nerad vás ruším při vaší poradě, ale pokud ne-přivedu svého přítele k vědomí, a to okamžitě, budu mít to potěšení vás obě zapíchnout."

První zareagovala Elizabeth. Uskočila od Pagnellova těla vpravo od tmavovlasého muže. "Honem na druhou stranu, Alyx!" přikázala. "Na obě najednou zaútočit ne-může."

Alyx ji v mžiku poslechla. Muž, ve snaze nespustit obě ženy z očí, zavrtěl hlavou jako chycený býk. Potom Pagnellovi unikl sten a mužův pohled zabloudil k příteli. Naráz se Alyx k němu vrhla, ale on jen ucouvl zpátky ke dveřím a zatarasil tak východ.

"Ježkovy oči!" vztekal se Pagnell a snažil se protřít si zrak. "Tak toho budeš, Elizabeth, litovat," zaskučel. "Ať ti neutečou, Johnne! Drž si je radši od těla. Jsou to pěkné čertice. Když bůh stvořil ženu, udělal z muže pěkného chudáka!" "Vždyť ty bys ženskou ani pořádně nepoznal!" zasyčela Elizabeth. "Každá žena, která má o sobě jen trochu slušné mínění, se ti vyhne na sto honů!" Pagnell se roztřeseně vyhrabal na nohy a otráveně si prohlížel svůj vínem zmazaný kabátec. Najednou zdvihl hlavu a vrhl na Elizabeth nechutný úsměv. "Včera v no-ci jsem cestou sem zahlédl tábor Milese Montgomery-ho." Všiml si, jak Elizabeth při zaslechnutí toho jména ztuhla, a úsměv se mu rozšířil. "A tak mě napadá, jestli by Miles neuvítal hosta? Prý je nad smrtí své sestry rozběsněný natolik, že ho bratr musel poslat na ostrov Wight, aby mu zamezil ve vyhlášení otevřené války ro-du Chatworthů!" "Můj bratr by ho rozdrtil!" prohlásila Elizabeth. "Žádný Montgomery -" "Ušetři mne, drahá Elizabeth, protože podle toho, co se povídá, napadl Roger Stevena Montgomeryho zezadu." Elizabeth se na něho vrhla s prsty zkřivenými jako pa-řáty, ale on ji k sobě pevně přitiskl. "Slyšel jsem, že Miles je veliký milovník žen a že má už pěknou řádku parchantů. Nechtěla by ses náhodou přidat do jeho stáje, ty moje panenská princezničko?" "To bych radši umřela," odvětila Elizabeth vášnivě. "To uvidíme. Necháme rozhodnutí na Milesovi. Já bych se o tebe postaral sám, ale ještě si musím vybrat dluh u téhle maličké." Pokývl bradou k Alyx, která tu tiše stála s Johnovým mečem opřeným o záda. "A jakpak mne odtud asi dostaneš?" zeptala se Eliza-beth s úsměvem. "Snad si nemyslíš, že mne poneseš hlavní síní a já že ani nepípnu?" Pagnell se nad tímto problémem krátce zamyslel a začal se rozhlížet po sklepe. Pak se k ní spokojeně otočil. "Co myslíš, nechtěl by si Miles zahrát na Césara?"

Elizabeth nechápavě mlčela.

Pagnell jí zkroutil paži za záda. "Johnne, dej na tu dru-hou pozor, já se zatím postarám o Elizabeth. Hlava mě příliš bolí, než abych se tu mohl rvát s oběma zároveň."

"Zkus mi cokoli udělat a bude tě toho bolet víc, než jenom hlava!" varovala ho Elizabeth.

"S tím ať si dělá starosti Miles! Stejně se ti Montgo-meryové nosí namyšleně. Docela bych uvítal, kdyby jim sklaplo a navrch ještě aby přišli o půdu!"

"Na to se netěš!" zařvala Alyx. "Takový prašivý had jako ty nemůže žádného Montgomeryho polekat ani za mák!"

Alyxin hlasitý křik všechny zarazil a způsobil, že se na ni všichni podívali. Elizabeth se přestala Pagnellovi bránit a nechápavě se k ní otočila. Pagnell na Alyx upřel vypočítavý pohled.

John popíchl Alyx špičkou meče. "Raine Montgo-me-ry se prý schovává někde v lesích a kraluje tam hordě kriminálníků!"

"Však si to zjistíme," pravil Pagnell a opět zakroutil Elizabeth paži. "Nejdřív se ale musím vypořádat s tou-hle." Odtáhl dívku k sudům s vínem, popadl tam konop-ný provaz a začal jím svazovat Elizabeth ruce za zády.

"Rozmysli si, co děláš!" upozorňovala ho Elizabeth. "Já nejsem žádná -"

"Drž hubu!" okřikl ji Pagnell a udeřil ji pěstí do ra-mene. Když skončil s jejíma rukama, povalil ji na pyt-le s obilím a poutal jí kotníky. Nožem pak uřízl pruh látky z jejích šatů z červeného hedvábí. "Nedáš mi pu-su, Elizabeth?" škádlil ji a tiskl jí roubík ke rtům. "Je-nom jednu, nežli si ty zbylé vezme ten Miles Montgo-mery?"

"Nejdřív tě ale pošlu k čertu!"

"A nepochybně se tam setkám s tebou, jestli ti mezi-tím někdo neztupí ten tvůj ostrý jazyk!"

Než stačila jakkoliv odpovědět, přivázal jí roubík ku-sem látky a rozesmál se.

"Teď konečně vypadáš trochu k světu!"

154

"A co s ní chceš udělat teď?" vyzvídal John. "Takhle ji vyneseš ven dost těžko."

Z tmavého sklepního kouta vylovil Pagnell balík špi-navého a moly prožraného plátna. Párkrát s ním zatře-pal, čímž rozvířil oblaka prachu, a potom ho rozvinul u Elizabethiných nohou. "Zabalíme ji tady do toho had-ru a vyneseme ji lidem rovnou před nosem!"

Alyx pozorovala Elizabeth, která teď začala vypadat doopravdy vyděšeně, ale nemohla myslet na nic jiného, než že Elizabeth bude líp daleko odtud po Milesově bo-ku nežli vedle kohokoliv z přítomných. "U Milese budeš v bezpečí," řekla, aby dívku trochu utěšila.

Opět oba muži zůstali na Alyx udiveně koukat, ale ona jim nevěnovala sebemenší pozornost. Elizabeth teď potřebovala její podporu.

Pagnell hrubě povalil Elizabeth na rozloženou látku a potom ji do plátna celičkou zaroloval.

"Neudusí se?" bála se Alyx.

"Co je nám do toho? Jestli zhebne, alespoň nebude o nás nic vykládat. Ostatně, až s ní Miles skoncuje, stej-ně už na mne jen těžko vzpomene." "Miles jí neublíží!" vykřikla Alyx rozhořčeně. "Je hodný a laskavý, stejně jako jeho bratr!"

Tohle Pagnella rozesmálo. "Neexistuje nikdo, kdo by se temperamentem mohl Milesovi vyrovnat! Jakmile zjistí, že je Chatworthová... no, skoro mu závidím, ale takový hlupák jako on přece jenom nebudu. Nad Roge-rem Chatworthem si hlavu lámat nebude, ale až ten se doslechne, co Miles provedl jeho milované sestřičce -! Král potom bude moci darovat všechnu půdu rodu Montgomeryů tomu, kdo mu prokáže úsluhu a laska-vost; já budu mezi zájemci tím prvním."

"Jsi odporné prase!"

Pagnell udeřil Alyx hřbetem ruky do tváře tak surově, až poodlétla. "Taková žebrota jako ty nebude se mnou mluvit bez vyzvání! To ti takové nápady nasadil do hla-vy Raine Montgomery? Ten trouba si myslí, že napraví celou Anglii! Krčí se v lese a ofrňuje se nad všemi způ-soby, jak přijít k majetku, a pořád jen blábolí o čestném životě šlechty, zatímco lidé z tvé vrstvy bohatnou a tuční."

Alyx si z koutku rtů otřela krev. "Raine má stokrát větší cenu než ty!" odsekla. "Raine, jo? Žádný ,lord Raine'? To nosíš jeho par-chanta? Že by sis právě proto připadala tak vznešená a mocná? Až ti plamen začne olizovat kotníky, tak si po-slechneme, jestli se budeš se jménem Montgomeryů tak-hle dál mazlit. Johne!" křikl vztekle. "Teď odneseš Eliza-beth! Předáš ji Milesu Montgomerymu a zjistíš, co s ní chce udělat! A Johne!" varoval. "Elizabethina neposkv-rněnost je všeobecně známá, proto chci, abys ji k Milesu-dovi dopravil nedotčenou. Ať všechen hněv ze strany Roge-ra Chatwortha může padnout jedině na Montgomeryho, a ne na moji hlavu! Je ti to dostatečně jasné?"

John na Pagnella chlípně zamrkal, načež si balík s Eli-zabeth přehodil přes rameno. "Montgomery ji dostane zachovalou co nejlépe!"

"Musíš se ale pojistit, aby se nezalekl jejího urozené-ho původu. Co takhle kdybys dohlédl na její garderóbu, aby se mu trošku rozbouřila krev?"

John se na rozloučenou zachechtal a vyšel ze sklepa.

"Co ode mne vlastně chceš?" zeptala se Alyx a cou-vala před blížícím se Pagnellem. "Já ti přece nijak ne-ublížila."

Ukázal na její kulaté břicho. "Dalas jinému, co mělo být moje!" sevřel jí paži a na žebra jí přitiskl malou ost-rou dýku. "A teď vyšlapeš po schodech nahoru a zamíříš rovnou ke stájím. A zkus jen pípnout a bude to poslední, co kdy uděláš!"

Alyx nezbylo, než aby se celá vyděšená podřídila. V hlavní síni se motala spousta lidí, ale nikdo Pagnello-vi a chudičce oblečené dívce nevěnoval pozornost. Všichni měli dost starostí s vlastní třeštící hlavou a tě-lem otlačeným od stolů a lavic, kde celou noc pospávali.

Alyx pátrala po Jocelinovi, ale nebylo po něm ani sto-py. Pokaždé když se pokusila otočit hlavu, zaryl se jí

156

Pagnellův nůž tvrdě do zad a nepovolil, dokud se opět nezačala dívat rovnou před sebe. Jocelin třeba ani netu-ší, že Alyx je v nebezpečí. Třeba šel někam za ženou a ještě ji nezačal postrádat. I když si byli nesmírně blíz-cí,

respektovali právo toho druhého na jisté soukromí. Občas se nevidali třeba celé dny a vždycky se to obešlo bez otázek.

Venku ji Pagnell zahnal ke stájím, kde zařval na čele-dína, aby mu osedlal koně. Než se Alyx stačila vzpama-tovat, vyhodil ji Pagnell do sedla, v mžiku seděl za ní a rozjeli se tak prudce, až Alyx zuby drkotaly.

Už dávno byla noc, když konečně zastavili před vyso-kým kamenným sídlem na okraji malé vsí. Pagnell ji stáhl na zem a za paži ji dovlekl ke vchodu. Uvítal je malý holohlavý tlustoch. "Trvalo ti to celou věčnost! Copak tě zdrželo důležitého, že jsem na tebe musel čekat málem do půlnoci?"

"Tohle," postrčil Pagnell Alyx do místnosti. Byl to rozlehlý tmavý pokoj, na stole hořelo několik svíček.

"Co mi je po takové špinavé a břichaté žebračce? Snad sis pro svoje hrátky mohl najít chutnější sousto, ne?"

"Zalez si tamhle!" poručil Pagnell a smýkl s Alyx směrem ke stolu. "A pamatuj si, stačí jediné slovo a podříznu tě jako králíka!"

Příliš vyčerpaná, než aby dokázala odpovědět, se Alyx zhroutila na beztvárovou hromádku vedle vychladlé-ho krbu.

"No tak povídej!" vybídl Pagnella tlustoch.

"Ale strýčku, kdepak je nějaké víno na přivítanou?"

"Jestli ty tvé novinky budou za něco stát, tak tě nakr-mím."

Pagnell se usadil ke stolu a zahleděl se na prskající lo-jové svíčky. Tohle laciné osvětlení však jeho strýc ne-používal z nějaké lakoty. Poslední tři roky se však stařec nezabýval ničím jiným než čekáním na vlastní smrt.

"Jaké pocity chováš k Rainovi Montgomerymu?" ze-ptal se Pagnell tiše a se zájmem sledoval, jak bledá strý-cova tvář rudne až do karmínového odstínu.

"Jak si v mém vlastním domě dovoluješ vyslovit tohle jméno?" vydechl stařec nevěřícně. Před třemi lety zabil Raine Montgomery na turnaji jeho jediného syna. Robertu Diggesovi vůbec nezáleželo na skutečnosti, že je-ho syn chtěl sám Raina zabít, a ne pouze srazit z koně, a že toho dne již skutečně jednoho muže zabil a několik dalších vážně poranil. Robertova syna zbavilo života Rainovo kopí.

"Já si hned říkal, že to budeš brát takhle," usmál se Pagnell. "Našel jsem způsob, jak to Rainovi oplatit."

"Co povídáš? Vždyť ten člověk se skrývá v lesích a nedokáže ho najít ani král!"

"Jenže ten náš starý dobrý král nemá takovou návna-du, jako mám já!"

"Ne!" vykřikla Alyx a ztěžka se pokoušela vyhrabat na nohy.

"Vidíš sám," řekl pobaveně Pagnell. "Bude toho chla-pa hájit do posledního dechu. S kým máš toho spratka?"

Alyx se na něj vzdorovitě podívala. Kdyby se nesna-žila zaplašit Elizabethin strach před Montgomery, Pagnell by o jejím vztahu k Rainovi neměl ani potuchy. Je-nomže Elizabeth jí chtěla pomoci.

"Pagnelli!" vyzval ho Robert. "Mohl bys mě s tím pří-během seznámit?"

Pagnell mu stručně vyprávěl svou verzi předchozích událostí a začal tím, jak se ho Alyx svým hlasem poku-sila očarovat. Když se k ní přiblížil, rozplynula se ve vzduchu.

Později se ji pokoušel vyhledat a ona se na něj vrhla silou znásobenou od ďábla. Ukázal strýci zjizvené čelo. "Cožpak by mě někdo tak nepatrný dokázal zranit tak strašně, kdyby mu svoje síly nepropůjčil ďábel?"

Robert se uchechtl a pohrdavě zafrkal. "Spíš se mi zdá, že tě parádně převezla."

"Namouduši že je to čarodějnice."

Robert nesouhlasně mávl rukou. "Svým způsobem jsou čarodějnice všechny ženské. A co má to děvče spo-lečného s Rainem Montgomerym?"

158

"Určitě strávila v jeho táboře hezkých pár měsíců a to dítě čeká s ním. Pokud rozhlásíme, že bude upálena jako čarodějnice, určitě ho to přiláká. A až sem dorazí, už na něj budeme čekat. Chytneš ho a o královu odměnu se potom podělíme."

"Počkej chvíli, hochu," skočil mu Robert do řeči. "Podíval ses na ni? Tuhle chceš použít jako návnadu? Raine Montgomery si může ženské vybírat. Možná teď v lese takový výběr nemá a je docela možné, že skuteč-ně nosí jeho dítě, ale proč

by měl riskovat život kvůli tomuhle? A proč jsi se vlastně ty honil za takovou vy-chrtlou holkou, která v obličeji není nic moc a ani nemá nadra?" Pagnell se na strýce pohrdavě ušklíbl, načež se obrátil k Alyx. "Zpívej!" rozkázal.

"Nebudu!" prohlásila pevně. "Stejně mě chcete zabít, tak proč bych měla ještě poslouchat?"

"Samozřejmě že zemřeš, potvrdil jí nevzrušeně. "Ovšem záleží na tom, jestli zemřeš před porodem nebo až po něm. Když mi budeš vzdorovat, postarám se, aby dítě zahynulo společně s tebou. Takže koukej zpívat, ať svému dítěti zachrániš život!"

Alyx ho okamžitě poslechla.

Rukama si objala břicho a pozvedla svůj hlas k bohu v prosbě za život pro svoje dítě.

Dozpívala a v místnosti zavládlo dlouhé ticho. Oba muži z ní nespouštěli zrak. Robert se třením snažil zbavit husí kůže na předloktí. Promluvil jako první.

"Montgomery za ní přijde!" pro-hlásil s jistotou.

Pagnell se spokojeně usmál. Konečně tedy strýc po-chopil, proč po tom děvčeti pásl takovou dobu. "Ráno ji postavíme před soud, a až bude shledána vinnou, přivá-žeme ji ke kůlu. Montgomery si pro ni přijede a my už na něho budeme připraveni."

"Jak chceš však zajistit, aby se o tom doslechl včas? A pokud skutečně přijede, jsi si jist, že se ti ho podaří lapit?"

"Hodil jsem tu žábu na pár hodin do sklepa a před tím jejím hezounkem jsem se jako poděkl, co pro ni chystám. Odejel z hradu jako blesk a vůbec nepochybu-ji, že zamířil na jih do lesů, kde se skrývá Montgomery. A pokud jde o rytíře, nebude mít dost času, aby se s nimi mohl spojit. Je teď obklopený jenom zločinci a bezzem-ky. Žádný z nich se neudrží na koni, natož aby uměl mávnout mečem."

Alyx musela skousnout spodní ret, aby nevystoupila na Rainovu obranu. Jen ať Pagnell považuje Raina za zcela bezbranného. Třeba pak proti němu nepošle tolik mužů.

Co ji to ale napadá? Po tom, co mu provedla, za ní Raine v žádném případě nepřijde! Moc by se divila, kdy-by se s Jocelinem vůbec bavil. Lesní hlídky hlásí Rainovi každého, kdo se k táboru třeba jen přiblíží, a Raine Joce-linovi vstup do tábora prostě zakáže – samozřejmě že to udělá! A pokud se Jocelin pokusí přiblížit se skrze les, může Raine strážím nařídít, aby ho zabily. Ale ne! To by Raine přece neudělal! A co jestli se Jocelinovi skutečně podaří proniknout až k Rainovi? Věřil by mu Raine? Za-jímalo by ho vůbec, co se s Alyx přihodí?

"Však on přijde," opakoval Pagnell. "A až se ukáže, budeme na něho připraveni."

160

14. KAPITOLA

okénka malé místnůstky s kamennými stěnami vy-hlížela Alyx na nádvoří pod věží a hrůzou fascino-vaná sledovala, jak tesaři chystají kůl, u něhož má být upálena. Od chvíle, kdy ji Pagnell zajal, uběhlo už osm nekonečných, trýznivých dní a během té doby se musela podrobit soudu, který pro ni znamenal konečnou prohru. Muži, kteří soudu předsedali, byli s Pagnellem vzdá-leně spříznění, a tak jim přesnadno vnutil svoje stano-visko. Alyx je poslouchala, protože hovořili, jako kdyby tam ani nebyla, a v hlavě jí zněla Rainova slova.

Ona i Raine se častokrát dostali do křížku právě kvůli rostoucí prosperitě středních vrstev. Alyx odjakživa zbožňovala krále Jindřicha, byla celá nadšená tím, jak odnímal moc šlechtě a nutil ji platit daně a nevlastnit dá-le nevolníky. Avšak Raine tvrdil, že královou vinou se ze šlechticů stávají vypasení kupci, že pokud vládnoucí vrstva bude donucena počítat haléře, pak že zapomene na rytířské ctnosti a přestane znát i význam slova čest. Ona horovala pro rovnost lidí, načež se jí Raine zeptal, kdo že tedy bude Anglii bránit v případě napadení. Po-kud tu nezůstane vrstva nezapojená do honby za penězi, aby se mohla věnovat válečnému výcviku, kdo pak poskytne Anglii ochranu?

Alyx jako svědek "soudu" začínala náhle chápat, co měl Raine vlastně na mysli. Soudci ani na vteřinku nevěřili, že by byla skutečnou čarodějnici, a to Alyx udi-vovalo, protože lidé v jejím městečku o existenci čaro-dějnic nepochybovali ani v nejmenším a znali bezpočet způsobů, jak se ochránit před zlými kouzly.

Jediné, o co se soudci zajímali, bylo zalíbit se králi a nahrabat si co nejvíce z odměny, která královu přízeň měla doprovázet. Pagnell jim prozradil, že Alyx nosí dítě Raina Montgomeryho, a oni se po tomto udání vrhli jako supi. Raine byl prohlášen za zrádce, a stačí tedy maličko, aby král jeho pozemky dal někomu jinému.

Král Jindřich si totiž s oblibou vytvářel vlastní šlechtu a rozdával tituly každému, kdo mu je mohl bohatě za-platit. Soudci doufali, že pokud ke králi Raina – nebo aspoň jeho hlavu – dopraví, že dostanou za odměnu část jeho pozemků.

Alyx měla pocit, že to nemůže být ona, že jde o něko-ho jiného. Dívala se, jak se lidé křížují, jak se odvracejí, aby je neuřkla, a ti odvážnější jak po ní házejí jídlem a odpadky. Toužila vykřiknout, že tohle všechno se jí děje ne proto, že by byla čarodějnice, ale vinou lidské chamtivosti, chamtivosti člověka už tak bohatého. Když však pozorovala ty hrůzou zachvácené tváře špinavých a nemocně vyhlížejících lidí, pochopila, že je zbytečné jim cokoli vysvětlovat. Těžko mohla během pár minut zvítězit nad nevědomostí, jež je ovládala po celá staletí.

Po jízdě městečkem ji odvěkli k pobořenému starému hradu, jemuž zbývala jediná věž, a vystrkali ji po scho-dech nahoru. Teprve po mnoha hodinách jí donesli ma-lou miskou vody a Alyx se snažila umýt potřísněné a páchnoucí tělo, jak jen jí to podmínky dovolovaly.

Tady ji drželi už celé dny. Na schodišti stálo plno stráž-ců a další hlídali na střeše. V noci se kolem věže shro-mažďovali obyvatelé městečka a zařikáváním se snažili odehnat zlé síly. Alyx seděla uprostřed studené místnůst-ky a pokoušela se soustředit na hudbu ve své hlavě. Dob-ře věděla, že soudci její popravu odložili jenom proto, aby měl Raine dost času pokusit se o její záchranu. Z hloubi srdce se modlila, aby se nevystavoval nebezpečí, prosila boha, aby ho varoval před vběhnutím do této léčky. Soud-ci i Pagnell měli naprostou pravdu, když předpokládali,

162

že Raine nebude mít dost času sehnat všechny své rytíře. Ve skutečnosti odvedl Pagnell své muže na sever k Rai-novu sídlu, aby se pojistil, že Raine nepojede nejdřív tam.

Alyx seděla a přemýšlela o lidech v Rainově táboře, jací to jsou špatní bojovníci, jak neochotně cvičili ve zbrani – a jak strašlivě ji nenáviděli. "Prosím, prosím," modlila se. "Nenech Raina přijít samotného. Pokud při-jede, poskytni mu doprovod a muže, kteří jej ochrání!"

Devátého dne před úsvitem jí tlustá a páchnoucí ba-bizna donesla bílý plátěný rubáš. Mlčky, beze slova od-poru, do něj Alyx vklouzla a nechala si ho volně splývat přes břicho. Při soudním jednání prosila, aby ušetřili alespoň její dítě, ale soudci jí věnovali pouze pohled pl-ný lhostejnosti a nezájmu. Jeden ze soudců vyzval Pag-nella, aby ji umlčel, a ten jediným políčkem skutečně dosáhl toho, že Alyx držela jazyk za zuby. Stejně vědě-la, že není možné je v jejich rozhodnutí zviklat. Spočíta-li si totiž, že bude lepší upálit ji hned, dokud je Raine do ní ještě celý blázen a dokud jde současně i o život dítěte. Pagnell se zachechtal a prohlásil, že bude Raina držet a přiměje ho sledovat, jak Alyx hoří.

S bradou zdviženou a snažíc se ze všech sil ovládnout roztřesená kolena, sestupovala Alyx před tou stařenou po schodišti. Babizna si přes loket nesla Alyxiny šaty, které pro ni představovaly odměnu za nebezpečný pobyt v jedné místnosti s čarodějnici.

Pod schody na ni čekal kněz a Alyx se spěšně vyzpo-vídala. Popřela, že je čarodějnice i že pod srdcem nosí ďáblovu děcko. S nevěřícím výrazem jí kněz požehnal a pokynul jí, aby šly dál.

Stejně to musí vypadat podivně, pomyslela si Alyx, když někoho tak malého, jako jsem já, doprovází taková spousta urostlých strážců: jeden vpředu, druhý vzadu a dva po levici i po pravici. Řinčení jejich zbrojí byl je-diný hlasitý zvuk kolem, pokud se nepočítal poplašený tlukot jejího srdce, s jakým si prohlížela pódium před sebou. K nebi se tu tyčil vysoký kůl a kolem něj se kupi-la hromada roští a suché trávy.

Dav rozradostněně sledoval její příchod a jásal nad vyhlídkou neobvyklé zábavy. Upalování čarodějnic me-zi běžné kratochvíle rozhodně nepatřilo.

Když Alyx stoupala po schůdkách nahoru, její ozbro-je-ný doprovod kolem ní vytvořil kruh a strážci zády oto-čení k ní zkoumavě vyhlíželi k obzoru. Alyx se proti své vůli rozhledla po krajině. V duši se jí svářila naděje se strachem. Bála se o Rainův život v případě, že by se ji pokusil osvobodit, a současně doufala, že přece jenom nebude muset zemřít.

Strážce ji popadl za paži, odvedl ji ke kůlu a pevně jí spoutal zápěstí za zády.

Alyx zdvihla oči k nebi, neboť teprve teď si plně uvě-domila, že naposledy vidí denní jas. Ranní slunko právě začínalo rozsvěcet den a ona přes navršené roští pohléd-la do davu. Jaká škoda, jaká strašná škoda, že jako po-slední ve svém životě musí vidět právě tyto obličeje, že musí jít do ráje - anebo do pekla - s těmito tvářemi před očima.

Stiskla víčka a snažila se vybavit si Raina.

"Tak se s tím tak neloudejte!" křikl hlas a přiměl Alyx, aby otevřela oči. Hlasy byly jejím živlem; daleko spíš si zapamatovala hlas než obličeje. Rozhlédla se po zástupu, ale známou tvář nikde nespatri-la. Všichni kolem jí připa-dali jako zvláště odpudivá a surová sebranka.

"Dovolte ten oheň zapálit mně!" ozval se ten hlas na-novo a tentokrát Alyx pohlédla přímo do Rosamundi-ných očí. Po celém těle jí naskočila husí kůže, vlasy jí doslova vstaly na hlavě a Alyx zalila vlna naděje.

Strážci, kteří ji pořád těsně obklopovali, si se zažeh-nutím ohně dávali načas, protože pořád pátrali, jestli se někde v dálce neobjeví rytíř s doprovodem.

"Tak na co vlastně čekáme?" zařval hlas, který tento-krát Alyx rozeznala stejně bezpečně jako svůj vlastní. A tady, v přední řadě, se začerněnými zuby a špinavým zkrvavělým obvazem přes oko, stál Jocelin. Za ním byl muž, jehož si Alyx pamatovala ještě z lesního tábora, je-den z těch, kteří ji obviňovali ze zlodějství. Vyhlíželi

164

docela jinak, někteří dokonce ještě špinavěji, než jak si pamatovala, ale stál tu celý lesní tábor a pozoroval ji se spikleneckým úsměvem, protože už všichni pochopili, že je Alyx poznala.

Nemohla si pomoci. Po tvářích se jí začaly valit slzy, ale i přes uslzené oči viděla, že se jí Jocelin snaží něco naznačit. Dlouho trvalo, než pochopila, co se pokouší němě sdělit.

"Ten oheň naučí tu čarodějku zpívat pěkně nahlas!" prohlásil a Alyx postřehla v jeho hlase vztek a nenávist.

Pokradmu vrhla pohled na strážce. Ti se však pod-mračeně rozhlíželi po krajině a zástupu pod pódiem ne-věnovali sebemenší pozornost.

"Už jsme čekali dostatečně dlouho," ozval se za Alyx jeden ze soudců oblečených do černého. "Upalme čaro-dějnici!"

Strážce sklonil hořící pochodeň k hromádce suché trá-vy a Alyx si naplnila plíce čistým vzduchem. Vložila do svého hlasu všechno zoufalství, strach, naději i radost a vyrazila ze sebe tak hlasitý a mocný tón, že na oka-mžik všichni strnuli jako omráčení.

První se pohnul Jocelin. S výkřikem velice podobným tomu jejímu se vyhoupl na pódium a za ním asi dvacítká mužů a žen. Jeden muž, který se přiznal k vraždě, se ce-lým tělem vrhl na strážce držícího pochodeň. Ta oblou-kem odletěla dozadu a přistála na hromadě větví, které okamžitě vzplály.

Na pódiu vedle šesti strážců stáli i čtyři soudci, kteří při prvním náznaku nebezpečí vzali nohy na ramena, přičemž si vykasali rozevláté taláry nahoru, aby se jim lépe utíkalo.

Kolem Alyx, která sledovala boj obyvatel tábora se strážci v brnění, se začal valit dým. Každá z těch ran, jež zasáhla holé tělo, jako by tala do ní samotné. Ona se k těm lidem přece zachovala tak nepěkně, a teď tu pro ni všichni nasazují krk.

Houstnoucí dým ji nutil ke kašli. Oči jí začaly slzet. Do zad ji bolestně pátil žár, jako kdyby těsně za ní plálo slunce. Rozhlížela se kolem, aby jí nic neuteklo, a dobře viděla, jak vedle těch rytířů v těžkém brnění vyhlížejí je-jí zachránci bezbranně. Jedinou útěchu čerpala z vědo-mí, že Raine měl tolik rozumu, aby v tomto boji svůj vlastní život neriskoval. Alespoň že on zůstal někde v bezpečí.

Za chvíli si však uvědomila, že proti jednomu z rytířů lidé z lesa neútočí. Teprve když uslyšela jeho řev, rozlé-hající se zpod helmice, pochopila, že jedním ze strážců je sám Raine.

"Joceline! Honem ji odvaž!" nařídil Raine, když spou-šťel těžkou sekeru na rameno rytíře v brnění, čímž dostal protivníka na kolena. Na padlého rytíře se vrhla nějaká žena, stáhla mu přilbici a jednooký muž přetáhl omráče-ného strážce kyjem přes hlavu.

Kouř zatím zhoustl natolik, že Alyx už nic víc nevidě-la. Krk měla od kašle celý rozedřený. Oči jí slzely, takže jen cítila, že Joss přeřezal provazy na jejím zápěstí a že ji teď za ruku odvléká od hořící hranice pryč.

"Poběž za mnou!" vybízel a táhl ji za sebou.

Zastavila se však, aby se ohlédla zpátky na pódium. Raine teď bojoval proti dvěma mužům současně a mo-hutně se rozmachoval okovanou palicí, dovedně uhýbal a ve svém těžkém brnění se pohyboval lehce a elegant-ně. Vzadu plála hranice a zalévala brnění bojovníků dě-sivou, krvavě zbarvenou září.

"Alyx!" křikl na ni Jocelin. "Raine mi nařídil, kam tě mám odvézt! Už takhle se na nás hněvá až dost. Po-slechni ho aspoň protentokrát!"

"Přece ho tu nemohu nechat samotného!" snažila se bránit Alyx, ale její bolavý a oteklý krk propustil jenom jakési zakrácání.

Joss s ní prudce škulb a pak už běželi společně. Až po hodně dlouhé době spatřil, že proti nim jedou koně.

"Přijede za námi!" volal Joss a sotva dechu popadal. "Pospěš si, Alyx!"

Při běhu nemusela alespoň myslet na nebezpečí, v němž Raine zůstal. Díky tíze jejího nenarozeného dítě-

166

te byl pro ni rychlý úprk značně namáhavý a ona musela šetřit veškerou sílu na samotný pohyb.

Doběhli ke koním, Jocelin na jednoho z nich vyskočil a vytáhl Alyx za sebe. K jejímu rozčarování zamířili na opačnou stranu, než kde bojoval Raine a jeho společní-

ci. Alyx se pokusila něco namítnout, ale hlas ji opět zra-dil. Její mlčení bylo jevem natolik neobvyklým, že se Joss po ní otočil, a jeho krátké uchechtnutí svědčilo

o tom, že si je její nevýhody dobře vědom.

Tryskem se hnali celé dvě hodiny, a když konečně za-razili, stála před nimi budova kláštera. Když se s Josso-vou pomocí konečně ocitla na pevné zemi, Alyx, vyčer-paná hrůzou posledních několika dní, se sotva udržela na nohou.

"Dopravdy jsi přišla o hlas?" vyptával se Joss napůl soucitně a napůl pobaveně. Opět se pokusila promluvit, ale zmohla se pouze na zachrčení, které jí rozdíralo krk.

"A možná je to takhle lepší. Raine už je stejně vzteklý tak, že by nám oběma klidně vytrhl jazyk. Ale jinak jsi v pořádku? Neublížili ti nějak v tom zajetí?" Alyx zavrtěla hlavou.

Než stačil Joss znovu otevřít ústa, mnich v hnědém hábitu a s tonzурou na hlavě jim otevřel těžká dubová vrata.

"Jen pojďte dál, moje milé děti. Už na vás čekáme."

Alyx stiskla Jocelinovu paži a tázavě se zamračila. Co ten mnich myslí tím slovem ,čekáme'?

"Jdi dovnitř. Však uvidíš," vybídl ji Joss s úsměvem.

Za bránou bylo pěkné a rozlehlé nádvoří, které v tom srpnovém slunečném dopoledni skýtalo množství stinné zeleně. Do tří různých stran vedly z nádvoří tři vchody do budovy s tlustými kamennými zdmi.

"Máme několik pokojů i pro ženské návštěvy," sdělil Alyx mnich a sklouzl pohledem po její hrubé říze plné sazí. "Lord Raine se vám postaral o veškeré pohodlí."

Za chvíličku už vstoupila Alyx z nádvoří do prostorné místnosti a dostala džbánek hustého podmáslí. Nevypila ještě ani půlku, když za dveřmi zaslechla dusot ocelo-vých podkov.

"Alyxandria!" ozval se řev, který mohl patřit jenom Rainovi.

Ze zvyku otevřela Alyx ústa k odpovědi, aby ho moh-la nadšeně přivítat, ale jenom bolestivě vyjekla. S dlaní přitisknutou k hrdlu se vyřítila ze dveří. Raine se k ní prudce otočil a chvíli si pevně hleděli do očí. Černé kučery měl potem přilepené k lebce a pod očima se mu rýsovaly kruhy. Jeho zbroj byla celá zpro-hýbaná. Skutečný strach však vzbouzel pouze hněv, kte-rý mu čišel z pohledu.

"Pojď sem ke mně!" zavrčel tónem, který nepřipouš-těl žádné námitky.

Když k němu přistoupila, popadl ji za ramena, na oka-mžik se jí zadíval na břicho a potom jí opět pohlédl do očí. "Za tohle všechno bych ti měl pořádně naplácat!" prohlásil.

Alyx se snažila něco říci, ale krk ji bolel tak strašně, až jí vhrkly slzy do očí.

Raine se chvíli tvářil zmateně, ale potom mu úsměv vyhloubil v jedné tváři dolíček. "Ty jsi v tom kouři ztra-tila hlas?"

Přikývla.

"Výborně. Už měsíce jsem neslyšel tak dobrou zprá-vu. Až bude všechno tohle za námi, tak ti spoustu věcí vyříkám, a alespoň jednou budeš muset poslouchat!"

Nato ji popadl za loket a postrčil ji k malému průchodu ve vysoké kamenné zdi. Za ním se nalézaly vysoké kle-nuté dveře, které podle všech známek patřily kapli. Rai-ne se nezdržoval čekáním, až Alyx vstoupí dovnitř o své vlastní vůli, ale otevřel dveře a vsoupl ji do kaple. Před oltářem postával Jocelin a urostlý štíhlý muž, kterého Alyx v životě neviděla.

"Ty zůstaneš v brnění?" divil se cizinec a zvědavě po-kukoval po Alyx.

"Kdybych se zdržoval jeho odkládáním, určitě by mi za-se proklouzla mezi prsty. Máš u sebe ten prsten, Gavine?"

168

Při zaslechnutí tohoto jména vyvalila Alyx oči úža-sem. Tak tohle je Rainův starší bratr, právě ten, jemuž psávala prosby, aby se spolu s ní pokusil udržet Rainův hněv vůči Rogeru Chatworthovi na uzdě. Dívala se na Gavinovu vysokou postavu a v duchu si říkala, že se Rainovi ani v nejmenším nepodobá a že Raine je o moc pohlednější. Vůbec si neuvědomila, že před nimi stojí kněz a něco povídá.

"Dávej přece pozor, Alyx!" napomenul ji Raine a Ga-vin se rozkašlal, aby zakryl smích.

Alyx se vyděšeně rozhlédla po mužích, kteří ji obklo-povali. Jocelinovi v očích smíchem jen hrálo, Raine po-tlačovaným vztekem zrovna pěníl a Gavin zřejmě všechno pobaveně chápal. Kněz podle všeho trpělivě vyčkával, až mu Alyx na cosi odpoví.

"Alyx!" zavrčel Raine. "Já vím, že nemůžeš mluvit, ale při troše dobré vůle bys mohla alespoň přikývnout - ovšem jenom pokud si mě opravdu chceš vzít, to je po-chopitelné. Třeba bys radši dala přednost Jocelinovi... i podruhé!"

"Vzít si tebe?" naznačila němě rty.

"Pro boha živého, Raine! Promiňte, otče," vložil se do věci Gavin. "Měj s ní přece trochu slitování! Vždyť to děvče je úplně v šoku! Jednu chvíli jí hrozí upálení a za pár hodin nato aby se vdávala. Musíš jí dovolit, aby se vzpamatovala!"

"Odkdypak se zrovna ty vyznáš v ženách?" vybuchl Raine nepřátelsky. "Ty sám jsi odhodil Juditu před svý-mi dveřmi sotva pár minut po obřadu, a kdybych si bý-val nezlomil nohu, zůstala by tam celé dny úplně sama!"

"Kdybys tam nebyl ty, třeba by za mnou přišla mnohem dřív! Ale takhle -"
"Ticho!" zařval Jocelin a trochu ucouvl, protože oba bratři Montgomeryové se k němu rozzlobeně otočili. Zhluboka se nadechl. "Alyx pozorovala lorda Gavina a určitě si ani neuvědomila, že se právě vdává za lorda Raina, možná jste jí to měli předem vysvětlit a ona by potom odpověděla správně, i když ztratila hlas."

Alyx náhle plně došlo, co se kolem ní vlastně děje, a podle svého vznešeného zvyku vyvalila oči a ústa ústa-sem otevřela dokořán.

"To je hrůza nad těmi vyhlídkami?" rozesmál se Gavin.

Raine se rozhlédl dokola. Zřejmě si nebyl dost jistý, jak si má Alyxin výraz vyložit. "Nosí moje dítě! Provdá se za mne!" opakoval důrazně.

Alyx sice mluvit nemohla, ale dokázala na Raina za-syčet mezi zuby. Když se však Raine na ni přesto ani ne-podíval, začala se rozhlížet po jiných prostředcích, jimiž by na sebe upoutala jeho pozornost. Nepožádal ji, aby se za něho provdala, neposkytl jí tu nádhernou příležitost vrhnout se mu kolem krku a přiznat se, jak moc ho miluje. Místo toho tu stojí celý zakaboněný a vzteklý a tvrdí, že Alyx se za něho provdává.

"Nechtěla by sis půjčit můj meč?" zeptal se Gavin a smál se tak neudržitelně, že mu málem nebylo ani ro-zumět. "Raine, tys to ale vyvedl!" Plácl bratra přes rameno, až brnění zařinčelo, ale Raine se ani nepohnul. "Doufám, že se s ní nudit nebudeš! Juditě se švagrová, která na svého manžela hází tak vražedné pohledy, roz-hodně bude zamlouvat. Nebude si se svými názory při-padat tak osamělá!"

Raine se neobtěžoval věnovat Gavinovi třeba jen po-hled a Alyx vycítila, že tady jde o nějakou starou hádku. Nikdy v životě netoužila po silném hlase tolik jako prá-vě v tomto okamžiku. Jen kdyby mohla mluvit, však už by Raina přiměla, aby od ní neodvracel zrak.

"Má paní," oslovil ji kněz, ale Alyx chvíli trvalo, než pochopila, že mluví právě k ní. "Církev rozhodně není zastáncem vynucených manželských slibů. Přejete si stát se ženou lorda Raina?"

Alyx zdvihla oči k Rainovu profilu. Pořád na ni odmítal pohlédnout a v ní se vzteky krev jen vařila. Dvěma krůčky se postavila tváří k němu. Díval se kamsi daleko nad její hlavu. Pomalu uchopila jeho dlaň a podržela ji ve svých dlaních. Ruku měl celou pořezanou, zkrvavenou a potlu-

170

čenou. Dobře věděla, že si tak ublížil, když pro ni nasadil život. Zdvihla jeho dlaň k ústům a vtiskla na ni polibek. Pohlédla potom na Raina a zjistila, že tentokrát má oči upřené na ni. Na okamžik jako by se v nich mihla něha.

"Chce se stát mojí ženou," otočil se Raine poté ke knězi.

Alyx by ho za tu sebejistotu a neochotu ztlumit svůj hněv vůči ní nejraději proklela. Mlčky se mu však posta-vila zápatky k boku. Svatební obřad byl ukončen a na prstě se jí ocitl zlatý prsten.

Raine přítomným neposkytl ani tolik času, co by sta-čili Alyx poblahopřát. "Jen pojďte, lady Alyx!" vyzval ji s prsty začatými do její paže. "Musíme si toho spoustu vysvětlit!"

"Nech ji, Raine, na pokoji," napomínal ho Gavin. "Všiml sis vůbec, jak je unavená? A k tomu je to váš svatební den. Vyříkej si to s ní někdy jindy!"

Raine však odváděl Alyx z kaple přes nádvoří zápatky do jejího pokoje a bratrovi nevěnoval jediný pohled. Za-vřel za sebou dveře a ihned se o ně znaveně opřel.

"Jak jsi to mohla udělat, Alyx?" zašeptal. "Jak jen jsi mohla tvrdit, že o mne stojíš, když jsi mi potom připra-vila takové peklo?"

Byla strašně nešťastná, že mu nemůže nic odpovědět. Začala se rozhlížet po papíře a peru, ale potom si vzpo-mněla, že Raine neumí číst.

"Máš vůbec ponětí, jak mi v těch posledních několika měsících bylo?" Odhodil přilbici na postel. "Roky jsem hledal ženu, kterou bych mohl milovat. Statečnou a čestnou. Ženu, která by se mě nebála, která by nešla jenom po mých penězích a pozemcích. Ženu, která by mě donutila přemýšlet."

Začal si rozepínat kožené přezky, kterými drželo jeho brnění pohromadě, a kus po kuse ho začal odhazovat na postel k přilbici. "Nejdřív ses přede mnou natřásala v těch úzkých nohavicích tak, že jsem málem přišel

o rozum, a koukalas na mne tak lačnýmá očima, že jsem se skoro začal bát."

Jediným mávnutím odhrnul kusy zbroje ke straně, po-sadil se na postel a začal sundávat ty kusy plechu, které mu kryly nohy. Alyx přiklekla, aby mu pomohla. Raine se opřel o lokty a žaloval dál.

"Když jsem pak zjistil, že jsi žena, měl jsem sice ho-rečku a nevěděl jsem s určitostí, jestli se mi to jenom ne-zdá, přesto jsem však oné noci zažil tolik rozkoše jako ještě nikdy předtím. Nebyla jsi falešně upejpavá, nedě-lalas žádné koketní ciráty, prostě jsi štědře dávala a ochotně přijímala. Později jsem se sice kvůli tomu hloupému podvůdku na tebe zlobil, ale stejně jsem ti na-konec odpustil."

Poslední větu pronesl tak, jako by byl tím nejušlechtilejším člověkem na světě. Zdvihl nohu, aby mu Alyx mohla odepnout další plát brnění, a jejímu nesouhlasnému pohledu nevěnoval se-bemenší pozornost.

Raineův projev přerušilo zaklepání na dveře. Několik sloužících, oděných tak přepychově, jak sama Alyx v ži-votě oblečena nebyla, přineslo dovnitř velikou dubovou kád a několik věder kouřící horké vody.

"Postavte to tady," nařídil Raine roztržitě.

Alyx se postavila a s nevěřícným úžasem sledovala, co se kolem ní děje. Plná kád horké vody, kterou před ně sloužící donesli jako před krále! Co byla živa, ještě se ni-kdy nemohla ponořit do horké lázně celá. V Moretonu jí musel stačit džber a v lese byl jenom ten ledový potok.

"Co se stalo, Alyx?" zeptal se Raine, když zase osa-měli. "Tváříš se, jako bys viděla strašidlo."

Mlčky ukázala na kouřící kád.

"Chtěla by ses vykoupat jako první? Tak jen do toho!"

Opatrně si ke kádi klekla, ponořila si do ní obě ruce a usmála se na Raina, který se právě začal zbavovat ko-žených vycpávek, jež ho chránily pod brněním.

"Jen se moc nelísej!" varoval ji až příliš sladce. "Ještě pořád uvažuji o tom, že ti zmaluju zadek. Víš, jak mi bylo, když jsem tě nachytl s Jocelinem?"

172

Vzpomněla si na jeho ublížený pohled a raději sklopi-la oči.

"Najít tě mi trvalo celé roky a ty sis mi nakonec dovo-lila říct, že hudba pro tebe znamená víc než já! Zavři tu pusu! Vážně to tak vyznělo. Tak abys věděla, Alyx, do-cela se mi zamlouvá, že nemůžeš mluvit. Můj bratr stej-ně odmítl uvěřit, že takový mrňous, jako jsi ty, může překřiknout padesát dospělých mužů. Nabídl jsem mu sázku, ale on ji ani nepřijal.

Alyx," napomenul ji, "přestaň se tvářit tak uraženě. Slyšíš? To já jsem v posledních měsících musel prožít pravé peklo! Neměl jsem ani ponětí, kde se potuluješ as kolika muži ses už vyspala."

Alyx k němu vyslala výhrůžný pohled.

"Vždyť ty sama jsi mne přesvědčila o tom, že se ti ne-dostává cti - a to ještě používám velice mírného výra-zu! Lidi v táboře jsem doháněl k šílenství. Někteří z nich se dokonce vzbouřili a ke cvičišti se odmítali tře-ba jen přiblížit."

Zamračeně ráčil vzít na vědomí, že na něho Alyx tá-zavě ukazuje prstem. "Já sám jsem tam byl skoro pořád, jestli se ptáš na tohle. Snažil jsem se unavit se co nejví-ce, abych nemusel pořád myslet na tebe a Jocelina."

Alyx se na něho významně podívala a rukama nazna-čila na vlastní hrudi mohutné poprsí.

"Aha, Blanche," přikývl. Porozuměl jí tak rychle, až Alyx na něj vztekle zasyčela. "Patřilo by ti, kdybych si ji vzal do postele, ale po tobě jsem jinou ženu už ne-chtěl. K čertu s tebou, Alyx! Přestaň se tvářit tak samoli-bě! Bylo mi bez tebe skutečně hrozně."

Ukázala na sebe a v očích se jí zračila všechna její lás-ka. Raine odvrátil zrak a chraptivě pokračoval. "Když za mnou přišel Joss, málem jsem ho zabil. Odmítl jsem se s ním setkat a hlídky měly přikázáno nepouštět ho do tábora. Jenže on se v tom lese vyznal až moc dobře. Jed-nou v noci jsem trochu přebral vína, a když jsem se ráno probudil, seděl u mého lůžka Joss. I tak ale chvíli trvalo, než jsem se přinutil poslouchat, co mi říká."

Z jeho slov však Alyx dobře vycítila, že takhle jedno-duše to asi neproběhlo. Zakoulela očima, ale Raine si je-jího výrazu záměrně nevšímal.

"Umíš si jistě představit, jak mi v mém trápení asi by-lo, když jsem se dozvěděl o tvém zajetí i o té pasti, co na mne ten mizera nastražil!"

Alyx uchopila Rainovu ruku do dlaní. Už měl na sobě jenom bederní pás. Vždyť on kvůli ní riskoval vlastní krk!

"Alyx," pronesl Raine něžně a klekl si vedle ní. "Váž-ně ti ještě nedošlo, že tě miluju? Bylo samozřejmé, že si pro tebe přijdu."

Rukama i mimikou se mu snažila ukázat, jak velký měla strach z Pagnellových úkladů.

"Cože?" zdvihl se Raine. "Tys myslela, že jsem o té pasti nevěděl?" Zřetelně se urazil. "Tak podle tebe tako-vý hmyz, jako je Pagnell, dokáže vyžrát na Montgome-ryho?"

Bleskově ze sebe strhl bederní pás a vstoupil do kádě. "Cožpak takový ošlapek - Alyx, snad jsi doopravdy ne-věřila, že by Pagnell -?"

Zdvihla ruce nad hlavu a škádlivě se před ním ukloni-la s předstíranou pokorou. "No ale, možná že ti odpus-tím. Ty toho člověka vlastně neznáš. Třebas ti všichni šlechtici připadají stejní."

Teď zas byla ona na řadě, aby se cítila uraženě.

Házela ji do jednoho pytle se všemi lidmi z její spole-čenské vrstvy, s těmi nevzdělanci, kteří věřili na čaro-dějnice a v královu dobrotu, kteří považovali všechna soudní přelíčení za čestná a spravedlivá, a vůbec věřili spoustě hloupostí. Udeřila pěstí do vody, až Rainovi po-cákala obličej.

Přidržel ji za zápěstí. "To mělo znamenat co? Já ti ta-dy odpustil, že jsi ode mne odešla, zachránil jsem tě před upálením, oženil jsem se s tebou, a ty nejsi schopna sebemenšího vděku!"

Ach, jak zoufale Alyx toužila po svém hlase! Sdělila by Rainovi tak hlasitě, až by mu ušní bubínky praskaly, že ho opustila pouze proto, aby zůstal před královým

174

hněvem v bezpečném úkrytu, a že ji upálení čekalo pře-devším z toho důvodu, že nosí jeho dítě! A pokud jde o to, že se s ní oženil, to je jistě jen ten jeho hloupý smy-sl pro čest.

"Ty tvoje myšlenky se mi ale vůbec nezamlouvají!" prohlásil Raine a přitáhl si ji blíž. "Když jsem se před Gavinem zmínil o tom, že bys mi měla být vděčná, je-nom se mi vysmál. Tvrdil mi, že ženy se nikdy nezacho-vají podle očekávání, tedy logicky. Tak copak jsem vlastně provedl?"

Začala pěstičku a hrozila mu s ní u nosu.

"Alyx, ty ale vážně pokoušíš moji trpělivost! To ke mně doopravdy necítíš trochu něhy? Mám za sebou pár ošklivých dní. Musel jsem v noci vylézt na věž, zabít jednoho strážce na střeše a navléknout se do jeho brnění, a to všechno natolik potichu, aby mě ostatní strážci ne-zaslechli."

Svíral jí obě zápěstí. Alyx cítila, jak jí srdce jhne. Vždyť je nakonec jedno, že jí upálení hrozilo jeho vi-nou; on také nesmírně riskoval, aby jí zachránil život.

"Ty ze mne doopravdy nemáš žádnou radost!" zašep-tal s ústy na jejích rtech.

"Tebe ani trochu netěší, žes mojí ženou?"

Alyx cítila, jak se mu poddává, jak její tělo podléhá té jeho silné vůli. Ani si neuvědomila, že ji vtáhl do kádě. S mohutným šplouchnutím si ji posadil na klín. Voda cr-čela přes okraje.

"A mám tě!" rozesmál se, když se snažila něčeho za-chytit. "A teď tě za ten tvůj nevděk potrestám!" Jejím pokusům o krákové protesty se jenom smál, ale když ji začal líbat, úplně zapoměla, co chtěla vlastně říci.

15. KAPITOLA

lyx objala Raina kolem krku a všechnen hněv byl rá-zem zapomenut. Vždyť už ho neviděla tak strašně dlouho. Touha po něm ji zcela překonala. Dychtivě ho k sobě přitáhla, rty se přimkla k jeho ústům a zaútočila do nich jazykem, pronikajícím co nejhlouběji.

"Alyx," šeptl jí do vlasů a hlas měl rozechvělý slzami. "Já jsem tě viděl, když jsem šplhal nahoru po věži, jak tam sedíš, samotinká, a tiše pláčeš, taková malá a tak ne-smírně smutná. Toužil jsem naráz pobít všechny tvoje strážce, ale pak jsem si uvědomil, že se v tomhle nemo-hu spolehnout na pomoc svých lidí z lesa. Kdyby byli se mnou moji bratři, tak bych se o to pokusil, ale takhle jsem nechtěl riskovat, že by se ti něco stalo."

Při zmínce o bratrech zvedla prudce hlavu. Elizabeth!

"Co je, Alyx? Stalo se něco?"

Pokoušela se vyslovit 'Elizabeth', ale nebylo jí rozu-mět. Po několika dalších pokusech však ze sebe vyrazila alespoň Milesovo jméno.

"Ty ses s mým bratříčkem setkala? Ne, to asi těžko. Byl přece na ostrově Wight. Když Mary... zemřela. Mi-les se málem pominul a Gavin ho přesvědčil, aby jel navštívit strýce Simona. Z ostrova odjel teprve před pár dny."

Alyx zuřivě vrtěla hlavou a Raine byl z toho celý po-pletený. "Miles," naznačovala pořád ústy.

"Stalo se Milesovi něco? Hrozí mu nebezpečí?"

Alyx přikývla, že ano, a než stačila kývnout podruhé,

176

už byl Raine venku z kádě a táhl Alyx za paži ven. Bles-kově ji postavil na obě nohy, přehodil přes ni plášť a sám vklouzl do bederního pásu. "Poběžíme za Gavi-nem a ty mu napíšeš, co všechno víš."

Vyběhli z místnosti a Alyx v mžiku zčervenala jako rak. Pod kabátem měla jen ten promočený šat, a Raine ji za sebou těmi klášterními prostory vlekl skoro nahý. Gavina našli ve stáji.

"Snad se nechystáš odjet tak brzy, milý bratře?" po-škádlil Raina. "Měl by ses trochu věnovat nevěstě."

Raine si té kousavé poznámky nevšímal. "Alyx tvrdí, že Miles je ohrožen. Napíše ti, co se vlastně stalo."

Gavin zvažněl. "Pojďte do klášterní knihovny!"

Spěchal před nimi tak dlouhými kroky, že Alyx by jis-tě zůstávala pozadu, kdyby ji Raine za sebou nepřestával vléci. V duchu si říkala, ať si tedy tu dobu, po kterou ona nemůže mluvit, pořádně užije.

Mnich v knihovně měl sice proti ženské přítomnosti námitky, ale oba muži je nebrali na vědomí.

"Tady máš!" vyzval ji Gavin a hodil před Alyx papír, pero a kalamář.

Trvalo několik minut, než jim vylíčila, jak Pagnell Elizabeth spoutal a rozhodl se poslat ji k Milesovi.

Raine s Gavinem se jí nakláněli přes rameno a Alyx psala, až se jí potily dlaně.

"Elizabeth Chatworthová," zamyslel se Gavin. "Do-mníval jsem se, že je ještě dítě."

Alyx rázně zavrtěla hlavou.

"Jak vypadá?" zajímal se Raine vážně.

Alyxin výraz jim to řekl dostatečně výmluvně.

"Tohle se králi vůbec nebude zamlouvat!" prohlásil Gavin. "Uložil Chatworthovým značnou pokutu a Roge-ra vykázal ze všech pozemků rodu Montgomeryů."

"Pozemky!" zařval Raine. "Na nic jiného myslet ne-umíš? Chatworth unesl Bronwyn a zabil Mary! Co ještě potřebuješ, aby ses konečně začal starat víc o lidi než o pozemky?" "O bratry mám mnohem větší starost než o jakoukoliv půdu! Co se stane, jestliže Miles tu Chatworthovou zná-silní? Bude to vypadat jako záměrná neposlušnost vůči králi, a kdo za to všechno bude trpět? Ty! V životě tě neomilostní a ty budeš muset strávit celý svůj život v le-se s těmi hrdlořezy! A jak asi král potrestá Milese? Taky ho postaví mimo zákon? Teď abych se kvůli Pagnello-vým podlostem bál, že přijdu rovnou o dva bratry!"

Raine bratra udiveně pozoroval, zatímco Alyx ke Ga-vinovi pocítila úctu.

"Uběhla už spousta dní," ozval se konečně Raine. "Vsadil bych vlastní život, že to děvče už dávno není panna, a zrovna tak tvrdím, že Miles ji neznásilnil.

Mož-ná ji propustil, sotva se dozvěděl, o koho jde, a nám teď nezbyvá než se modlit, aby s ním nečekala dítě."

Gavinovo odfrknutí vyjádřilo víc než dlouhé povídání. "Seberu teď polovinu svých lidí a pokusím se Milese vyhledat. Třeba se mi podaří přivést ho k rozumu. To děvče se do něj taky mohlo zamilovat a nebude bažit po jeho hlavě."

Alyx stiskla Gavinovi paži a zuřivě zavrtěla hlavou. Elizabeth Chatworthová se během necelých čtrnácti dní do Montgomeryho zamiluje jen stěží.

"Je to ďábel, to chceš říct?" zeptal se Gavin, ale po-tom si Alyxinu ruku přitiskl k ústům. "Raine tě odveze domů a tam se seznámíš s mojí Juditou. Lituji, že tvůj sňatek byl tak uspěchaný. Až se všechno zase vrátí do starých kolejí, uspořádáme na tvoji počest turnaj."

Aniž by pustil její ruku, otočil se na bratra. "Prozatím budete v našem hradu bezpeční. Odvez ji tam, ať si tro-chu odpočine. Stejně jsi ještě neviděl mého syna. A kup jí nějaké slušné oblečení!"

Alyx nepochybovala, že Raine se po této Gavinově promluvě urazí, ale ten se začal usmívat. "Jsem rád, že jsem tě opět viděl, bratře," řekl s rozevřenou náručí. Oba bratři se dlouho a pevně objímali.

"Vyříd Milesovi moje pozdravy a pokus se zabránit mu v nepředloženostech," usmál se Raine. "Až se vrátí, seznámí se s mojí ženou."

178

Gavin se po nich s úsměvem podíval a zmizel.

Raine se otočil k Alyx. Pláště se jí rozevřel a mokrý šat se jí přilepil na tělo. "Pokud si dobře vzpomínám, potíže mého bratříčka nás vyrušily z velice zajímavé činnosti!"

Alyx ucouvla a snažila se ho gesty upamatovat, kde se to vlastně nalézají.

Raine ji se smíchem popadl do náruče a pronesl ji ná-dvořím zpátky do jejich pokoje. Bez ohledu na části zbroje navršené při kraji lůžka, hodil ji doprostřed a na-ráz ležel na ní.

"Neubližím dítěti?" zamumlal, když jí okusoval ušní lalůček. Zavrtěla hlavou tak vášnivě, až se Raine lásky-plně a svůdnicky rozesmál. Rukou sklouzl níž a zatáhl za plátěnou košili. Chatrný a ledabyly sestehovaný šat jí z těla spadl jediným trhnutím.

Alyx se svým tělem nikdy obzvláště nepyšnila, odjak-živa toužila po ženštějších tvarech, ale teď, když byla navíc celá nadmutá tím pokročilým těhotenstvím, si už vůbec nepřála ukázat se před Rainem nahá a při denním světle. Snažila se zakrývat rukama, ale Raine ty pokusy snadno zmařil.

Svezl se z ní, políbil ji na břicho a něžně jí ho pohla-dil. "Takovou tě přece dělá moje dítě a já ho mám rád stejně jako jeho maminku."

"Dcera?" podařilo se jí vypravit skrze rozedřené hrdlo.

"Já se modlím jenom za to, abys to přečkala ve zdraví a aby se děcko narodilo živé. Ale dcerušku bych měl moc rád. S takovou matkou, jako jsi ty, a s Juditou a Bronwyn v roli tetiček by jistě byla taková, že bych jí svoje panství mohl zanechat bez obav. Určitě by ho spravovala líp než já."

Alyx se opět pokusila promluvit, ale zarazil ji, když začal líbat její šíji. Potom ucítila, že si shodil bederní pás a pochopila, že leží těsně vedle ní úplně nahý, a pus-tila starosti ohledně svého vzhledu z hlavy nadobro.

Sama ani netušila, jak velice ho postrádala tělesně, jak moc se jí stýskalo po jeho laskavých dlaních. Hladil ji úplně po celém těle, mozolnatými konečky prstů jí pře-jížděl od hlavy až k patě, a Alyx si mazlení a něhu slast-ně vychutnávala.

Přestože cítila, jak silně po ní Raine touží, nijak ne-spěchal, laskal ji a hýčkal.

Alyx ležela na zádech a s očima zavřenýma objímala Raina kolem krku, zatímco on jí rukama bloudil po ce-lém těle. Když se dotkl vnitřní strany jejích stehů, po-dívala se mu do očí a z jejich hluboké a pronikavé mod-ře ji až zamrazilo. Tento mohutný muž, který držel na uzdě veškerou svou sílu a touhu, jen aby ji mohl laskat, Alyx nepředstavitelně vzrušoval.

Vzepjala se k němu, aby se mohla přitisknout na jeho tělo, a lačně ho začala líbat. Raine se zachechtal, překu-lil se na záda a vytáhl ji na sebe. Kolem jejich těl řinčely kusy zbroje a několik jich spadlo na zem.

Alyx přejela vyceněnými zuby po Rainově šíji a prsty se zaryla do mohutného svalů na jeho rameni. Ach bože! pomyslela si. Tenhle nádherný a úžasný muž teď patří jenom jí!

Smích, který se jí vydral ze sežehnutého hrdla, nebyl sice nijak melodický, ale jeho hluboký a drsný tón působil vyzývavě. Přejela Rainovi prsty po žebrech tak tvrdě, že jí při hledání jejích úst ruku odstrkoval. Alyx ho však pošťouchla druhým palcem, a když se Raine lechtivě zakroutil, dusila se smíchy.

"Ty jedna čertice!" zašeptal, přidržel jí hlavu za vlasy a zakousl se jí do bříška.

Alyx sotva lapala po dechu. Zdvihla nohy a snažila se Rainovi vyklouznout, ale on ji chytil za levé chodidlo a začal jí něžně okusovat palec na noze, což v ní vyvolalo tak mohutnou odezvu, že strnula úplně bez pohybu.

Ležela na Rainově těle s nohama u jeho tváře a s vlastní tváří u jeho chodidel. Však ta hra může být pro dva, řekla si Alyx a zuby mu pročísala měkké polštářky na palcích u nohou. S radostí vzala na vědomí, že sebou trhl tak prudce, až na zem slétly další kusy zbroje.

180

Rainovy paže, o tolik delší než ty její, jí sjely ke stehnům a teď ji hnětly a hladily tak provokativně, že za okamžik dokázala vnímat jen pohyb jeho rukou po svém těle.

Začala se chvět, potom docela třást a pokožka ji pálila úplně stejně, jako když jí záda olizoval oheň.

Raine ji uchopil za boky, jako by byla peříčko, a posadil ji zprudka na své mužství s takovou přesností, že Alyx jen chraptivě vyjekla.

"Při hře s mečem se cíle nikdy neminu," rozesmál se Raine.

Alyx se předklonila a svými svalnatými stehny zvolila takový rytmus, až Rainovi přešla na další povídání chutí. Ležel bez hnutí a ve tváři měl výraz téměř bolestný, jak se snažil ovládnout a současně všemi smysly vychutnat rozkoš, kterou mu Alyx působila.

Když už nedokázal déle vydržet, přitiskl Alyx k sobě, převálil ji na záda a dvakrát do ní vnikl hluboce a zběsile, takže oba společně vyvrcholili. Celí roztřesení a rozzechvělí se k sobě přimkli, jako kdyby se mohli k tomu druhému dostat ještě o něco blíž.

Po chvíli zdvihl Raine hlavu a jeho úsměv řekl Alyx víc než všechny lichotky světa. Se spokojeným zavrčením se z ní skulil a přitáhl ji k sobě. Kůže se jim navzájem spekla horkým potem. A takto v objetí oba usnuli.

Probudili se brzy ráno a Raine odtrhl koleno přilepené k Alyxinu zadečku, až to hlasitě mlasklo. "Jak je možné, že takový mrňous je pro mne tak nebezpečný?" smál se rozespalé Alyx.

Pleskl ji rázně po hýždích, odtáhl se a vestoje se protahoval. "Vstávat!" rozkázal. "Už takhle tu jsme neúměrně dlouho! Cesta domů nám zabere nejméně dva dny!"

Alyx z vyhlídky na další jízdu na koni dvakrát nadšeně nebyla a také se jí to dalo vyčíst z tváře. Mnohem raději by ještě několik dní zůstala v posteli – i s Rainem.

"Alyx, nepokoušej mě! Okamžitě vstaň, nebo se vrátím do lesa a na panství Montgomeryů tě doprovodí některý z Gavinových lidí!"

Tahle výhrůžka ji přiměla ihned vyskočit z postele. Za vteřinku si už navlékala svůj zamazaný a potrhaný šat.

"Takový odporný hadr!" prohodil Raine, když ohmatal látku. "Judita ti obstará oděv vhodný pro členku našeho rodu. Docela se těším, až tě uvidím v pořádném oblečení. Ale tenhle účes se mi zamlouvá." Prohrábl jí kučery úplně stejným způsobem, jako když jí ještě považoval za panoše.

Beze všeho dalšího ji vystrkal ze dveří a vyhodil ji do sedla. Kromě poslušných zajiždějících do lesa Alyx ještě nikdy neviděla takové rytíře, kteří patřili ke Gavinově družině. Raine rozkaz ještě ani nedomluvil, a už horlivě vyskakovali, aby uposlechli. Bleskově a do posledního kousku odstranili rozebrané brnění, které Raine sebral Pagnellovu zbrojnoši, zatímco Raine si oblékl oděv z tmavě zelené

vlny, ve kterém chodíval v lese. Jeden z rytířů se na něj podíval tak překvapeně, že se Raine až rozesmál.

"Už jsou na odjezd také celí žhaví," poznamenal. "Jsi připravena, Alyx?" Než však stačila jakkoliv odpovědět, rozjeli se rytíři tím nejrychlejším možným tryskem, kterému musela přivyknout i ona. Už ji ani neudivovalo, že Raine v cestě pokračoval málem až do půlnoci. Úžasem bez sebe však byla ze způsobu, jakým se k ní chovali Gavinovi muži. Vyptávali se na její zdraví, starali se, jestli snad není unavena. Kdykoliv zastavili, aby se najedli a ne-chali odpočinout koně, někteří z rytířů ji podarovali květinami. Jeden muž rozprostřel na zemi svůj plášť, aby se mohla posadit, a všem zřejmě ušlo, že plášť lemovaný kožešinou byl nesrovnatelně dražší nežli ten pytel, který Alyx sloužil za šaty. Vrhala na Raina udivené a nevěřící pohledy, ale ten v chování Gavinových rytířů zřejmě neviděl nic neobvyklého. Jeden rytíř požádal o dovolení, aby jí mohl zahrát na loutnu, a trojice mužů jí k tomu zpíva-

182

la. Raine jen významně povytáhl obočí, protože zpěváci nebyli nijak vynikající, ale Alyx se od něho od-vrátila. Ti laskaví a přezdvořilí rytíři jí připadali jako dokonalost sama.

Když ji Raine vysadil zpátky na koně, usmál se. "To oni se na tobě procvičují v rytířskosti. Nevadí ti to, doufám?"

Jak by mi to mohlo vadit! pomyslela si, když se znova rozjížděli. Měla pocit, že právě nakoukla do ráje a ne-měla sebemenší námitky.

Na noc se ubytovali v hostinci a Alyx byla ze svého vzezření značně na rozpacích. Ovšem mohla být docela klidná. Hostinskému stačil jediný pohled na Raina a na dvacet mužů oděných do přepychových zelenozlatých šatů, a doslova jim ze sebe udělal rohožku. Na stolech se objevilo jídlo, s jakým se Alyx v životě nesetkala, a na-víc v takovém množství, až jí to vyrazilo dech.

"Mohli by si k tobě přisednout?" zeptal se Raine.

Teprve za chvíli Alyx pochopila, že žádá její svolení, zda se ti úžasní muži mohou posadit k jejich dlou-hému dubovému stolu. Se širokým úsměvem jim uká-zala na židle.

Rytíři se u stolu chovali tak vybraně, že Alyx až pře-hnaně hlídala i svoje způsoby. V průběhu stolování jí neustále nabízeli ty nejlepší kousky masa i ovoce. Jeden z mužů oloupal jablko, položil ho na stříbrný talířek a poprosil ji, aby ochutnala.

Vyjadřovali svou lítost nad jejím ztraceným hlasem, čemuž se Raine zachechtal a pravil, že přicházejí o víc, než sami tuší. Zdvořile lorda Raina požádali o vysvětlení, ale ten prohlásil, že by mu stejně nevěřili, a Alyx ce-lá zrudla. V jejich pokoji stála obrovská měkoučká postel, která jen zářila čistotou. Alyx v mžiku vklouzla pod přikrýv-ky a za vteřinku se k ní připojil i Raine. Přitiskl ji k so-bě, pohladil po břišku a usmál se, když děcko koplo.

"Bude silné," zašeptal v polospánku. "Pěkné, silné dítě!"

Ráno zaklepal majitel hostince a donesl jim čerstvě pečený chléb s horkým vínem a dvacet růží od Gavino-vých rytířů.

"Tohle má na svědomí Judita," poznamenal Raine při oblékání. "Všichni jsou do ní napůl zbláznění, a jak to vypadá, dobylas jejich srdce i ty."

Alyx však zavrtěla hlavou a naznačila, že jejich péče je daná pouze její správností s Rainem.

Políbil ji na nos. "Třeba je to tak, že do žen, které ztratily hlas, se musí zamilovat všichni muži z okolí."

Alyx popadla polštář a mrštila jej po Rainovi. Zasáhla ho do zátylku.

"Cožpak takhle se chová dáma?" škádlil ji.

Přes veškerou nevážnost této poznámky si Alyx kvůli ní celý den lámala hlavu. Skutečně není dáma a ani neví, jak by měla správně vystupovat. A jak se může Juditě, která je dokonalost sama, postavit tváří v tvář v tomto začouzeném a beztvarem pytli?

"Alyx, stalo se něco? Doopravdy vidím slzičky?" sta-ral se Raine, který jel vzadu.

Přinutila se k úsměvu a ukázala, že jí jen padlo něco do oka a že to za chvíli bude dobré.

Po této příhodě se snažila lépe ovládat, když se však přiblížili hradu Montgomeryů na dohled, nejraději by zahanbeně utekla.

Mohutná, mnoho set let stará pevnost vypadala ještě zlověstněji, než si Alyx představovala. Jak se k ní přiblížovali, věkovité kamenné zdi jako by ji chtěly rozdrtit.

Raine ji zavedl k zadní bráně, aby o jejich příjezdu vědělo co nejméně lidí.

Průjezd k bráně byl lemován dvěma vysokými kamennými zdmi, ze kterých plno lidí pokřikovalo na Raina své pozdravy. Alyx se zdálo, že Raine sem patří tak neodmyslitelně, až jí začalo připadat, že ten důvěrně známý člověk zůstal kdesi v lesích. Muži, kteří ho poslouchali na slovo, rozlehlé hradní prostory, to všechno mu bylo bližší než ten lesní tábor.

Vjeli na nádvoří, a k Alyxinu překvapení tu mezi hradbami stály pohodlně vyhlížejí budovy se spoustou

184

oken. Na těch několika hradech, kde zpívala s Jocelinem, lidé ještě pořád bydleli ve věžích, jež byly tak nevyhovující a nepohodlné; většina hradů byla opuštěna.

Ještě ani nezastavili, když z malé obezděné zahrady vyběhla žena v šatech z ohnivě rudého atlasu. Byla oslnivě krásná.

"Raine!" volala a letěla k němu s rozevřenou náručí.

Neumí zpívat, poznala okamžitě Alyx a sledovala, jak její manžel seskakuje z koně a řítí se ženě naproti.

"Judito!" vykřikl, popadl ji a zatočil s ní ve vzduchu, načež jí na ústa vlepil – podle Alyx až přehnaně nadšený

– polibek. "Má paní," ozval se kdosi vedle Alyx, "mohu vám pomoci sesednout?"

Aniž by od Raina a přenádherné Judity odtrhla zrak, nechala se Alyx postavit na zem.

"Tak kde jsi máš, Raine?" vyptávala se Judita. "Ta tvoje zpráva byla tak popletená, že jsme jí porozuměli jen zčásti. A stejně zřejmě došlo k nějakému omylu, protože posel nás chtěl přesvědčit o tom, že se tvoji ženu chystá-jí upálit u kůlu."

"To je pravda. Zachránil jsem ji skutečně na poslední chvíli." Raine to pronášel hlasem plným hrdosti. Objímaje Juditu stále kolem ramen, došel až k Alyx, kterou nedbale objal druhou rukou. "Tak tohle je Alyx a tento přelud je žena mého nehodného bratra."

Alyx jen přikývla a hltala Juditu očima. Ještě nikdy nespatriila ženu, která by se jí podobala: nazlátlé rudé vlasy z větší části zakryté čepcem vyšíváním perlami, drobná smyslná postava.

Judita se od Raina poodtáhla. "Ty musíš být ale una-vená! Pojď se mnou, nechám ti připravit koupel." Po-padla Alyx za ruku a zamířila s ní do budovy.

"A Judito!" volal za nimi Raine. "Alyx v tom kouři ztratila hlas!"

Alyx cítila, jak Judita vedle ní celá ztuhla. Určitě pro-to, že se Raine opovážil oženit se s takovou chudinkou. Rychle zamžikala, aby zaplašila slzy.

"Vyčerpaná, vid'?" řekla Judita soucitně, ale z hlasu jí zaznívalo napětí.

Judita ji vedla do patra tak rychle, že Alyx si ani ne-stačila ten dům pořádně prohlédnout. Vstoupily do roz-lehlého sálu s dřevěným ostěním. Alyxin moretonský domeček by se tam vešel nejméně čtyřikrát.

Judita zaslechla po schodech těžké kroky a otočila se. Na prahu se zubil Raine.

"Vid', že je moc hezká?" ujišťoval se láskyplně a díval se na Alyx. "Velká škoda že přišla o hlas, ale to se časem určitě spraví."

"Rozhodně ne tvojí zásluhou!" ucedila Judita a odváděla Alyx k židli.

"Jak to myslíš?" zeptal se Raine nechápavě. "Přece jsem ji zachránil!"

Judita se k němu prudce obrátila. "Odkud? Z Pagnellovy pasti? Vždyť on ji stejně použil jenom jako návnadu na tebe! Víš, Raine," pokusila se o klidnější tón, "měl bys teď raději odejít. Ta tvoje nežná ženuška by asi moc nerada slyšela, co všechno se ti chystám vyřikat!"

"Cha, něžná!" odfrkl si Raine. "Můžeš mi vysvětlit, co jsem provedl tak zlého?" tvářil se uraženě.

"Nepokoušej moji trpělivost, Raine," varovala ho Judita. "Alyx, máš hlad, vid?"

"Podívej, Judito, jestli mi chceš něco říct, tak sem stím!"

"Dobře, ale půjdeme spolu ven. Tvoje žena si potře-buje odpočinout."

Alyx začínalo pomalu svítat. Už věděla, co má Judita na srdci. Stiskla své švagrové ruku a pohledem naléhala, ať jen pokračuje. Sama měla plnou hlavu věcí, které by Rainovi moc ráda vypověděla.

Judita na ni chápavě mrkla a opět se vrhla na Raina. "Dobrá, tak já ti to tedy povím! Vy muži bez rozdílu, a tedy i vy čtyři bratři, nevidíte nic výjimečného v tom, když s sebou vláčíte ženu přes celou Anglii a nevěnujete sebemenší ohledy jejímu pohodlí a bezpečí!"

Raine vzdorně vysunul bradu. "Náhodou, včera jsme přespali ve velice útulném hostinci!"

186

"Cože! Ty sis dovolil uvést svou manželku mezi lidi v tomhle oblečení? Jak ses mohl opovážit, Raine? S žád-nou ženou si nemůžeš dovolit takovéto zacházení!"

"A co jsem měl asi podle tebe udělat? Nakoupit jí ša-ty? Možná jsem měl zajet rovnou do Londýna ke králi a poprosit o kus hedvábí, ne?"

"Přestaň žadonit o soucit jenom proto, žeš byl pro-hlášen za zrádce! Všechny potíže sis zavinil sám tou svojí proklatou horkokrevností, ty jeden zbrklý Mont-gomery!"

Po tomto prohlášení Alyx pochvalně zatleskala rukama.

Judita se na ni spiklenecky pousmála, zatímco Raine jen trucovitě přihlížel.

"Jak vidím, jsem tu úplně zbytečný," postěžoval si.

"Kdepak, z toho se nevyvlíkneš," zadržela ho ještě Ju-dita. "Seběhneš teď dolů, vytáhneš Joan, ať už se válí v kterémkoliv koutě nebo v kterékoliv posteli, a přiká-žeš, aby sem donesli koupel. Ach Raine, jak jen jsi to té holčičce mohl udělat? Matce svého dítěte? Od toho ohně už uběhlo hezkých pár dní a ona je pořád ještě celá od sazí! A jak rychle ses s ní asi musel hnát! A teď běž, umyj se a pořádně se převlékni!"

S čelistí zatatou a s uraženým mlčením vypochoďoval Raine z pokoje a práskl za sebou dveřmi.

Judita s povzdechem pohlédla na Alyx. "Musíš se umět za sebe brát, nebo tě muži začnou zneužívat. Je ti dobře? Neuškodil ti Raine tím spěchem?"

Alyx jen zavrtěla hlavou. Upírala na Juditu oči plné obdivu a klíčící lásky.

"Ještě dobře, že jsme všechny tři tak neústupné a cíle-vědomé, protože jinak by nás ti muži uštvali k smrti."

Alyx zdvihla tři prsty a tázavě pokrčila nosík.

"Ta třetí je Bronwyn, Stevenova manželka. A s tou se musíš určitě seznámit. Je nádherná, jedním slovem k pomilování, ale Steven ji pořád někam tahá a nutí ji spát jen tak v příkrývce na holé zemi. Je to něco příšer-ného!"

Juditino vyprávění přerušilo zatukání na dveře. Za pár vteřin už sloužící přinášeli kád a vědra horké vody. "Musím využívat Raina častěji," poznamenala Judita. "Zařídil to skutečně velice rychle."

Alyx se zahihňala a Judita jí věnovala přátelský úsměv.

"Jsou to báječní muži. Já bych Gavina nevyměnila za nikoho na světě, ale člověk se občas musí umět ozvat. Jednou svou úctu a bázeň před manželem také překonáš a zjistíš, že mu odmlouváš, a navíc pěkně hlasitě. Teď ti to tak třeba nepřipadá, ale však ono na to dojde."

Alyx se pouze pousmála a nechala se odvést ke kádi.

188

16. KAPITOLA

Ž po krk ponořený do kádě s horkou vodou upřel Raine stále ještě nahněvaný pohled na otevírající se dveře. Dovnitř vtrhl Gavin. "Miles odvezl to Chatworthovo děvče do Skotska a podle toho, co se mi podařilo zjistit, museli ji

tam odvlékat násilím, zatímco ona ho prý hlasitě proklínala. K čertu s ním!" vybuchl Gavin vztekle. "Proč jen musím mít se svými mladšími bratry tolik trápení? Jediný Steven –"

"Radši s tím přestaň," varoval ho Raine. "Jsem zrovna tak zralý prohnat někomu břicho mečem."

"Copak se zase přihodilo?" vyptával se Gavin unave-ně a posadil se poblíž Raina.

"Už takhle mám starostí nad hlavu. Že by ti ta tvoje žena vynadala?"

"Ta moje to nebyla." Raine se odmlčel. "Jak chceš ten Milesův případ vyřešit? Myslíš, že s ní zamířil ke Steve-novi?"

"To doufám. Jede s ním sir Guy, tak snad proboha vtluče do té Milesovy palice něco rozumného."

"Nemáš tušení, proč si Miles to děvče chce u sebe nechat? Tedy kromě toho, že mu slouží pro potěšení? Ne-dokážu si totiž našeho bratříčka představit, jak jakouko-liv ženu do něčeho nutí, a zrovna tak je nemyslitelné, že by ho některá odmítla. Ještě jsem nezažil, že by měl se ženami sebemenší potíže."

"Hned poté co byla k Milesovi dopravena lady Eliza-beth, jeden z jeho mužů si zlomil ruku, a proto s nimi do Skotska neodjel. Podařilo se mi na něj cestou narazit."

"A co ti vyprávěl za děsivé věci? Přece to nemůže být tak hrozné, jak se tváříš!"

"Když se to stalo, v Milesově stanu byli právě čtyři muži. Pagnellův posel požádal o vstup a všichni muži na něho napřáhli meče. V náručí nesl dlouhý koberec. Za-stavil se hned u vchodu, hodil balík na podlahu, strčil do něho nohou a rozvinul jej."

"No a?" naléhal Raine.

"Koberec se tedy rozbil pod ním rovnou pod nosem a odhalil Elizabeth Chatworthovou, oděnou pouze do několika stop dlouhých zlatých kadeřích."

"A jak se ten náš bratříček zachoval?" zeptal se Raine, který při představě vyličené scény nevěděl, jestli se má smát, nebo plakat.

"Podle toho muže všichni jen stáli a bez hnutí na ni koukali, až nakonec lady Elizabeth vyskočila, z lůžka strhla přikrývku, z rohu sekeru a vrhla se na Milese."

"Ublížila mu nějak?"

"Milesovi se jejím ranám podařilo uhnout, načež po-slal ostatní muže ven. Když ta dáma začala chrlit tak strašlivé kletby, jaké si jen možno představit, sir Guy odvedl muže od stanu tak daleko, aby nic neslyšeli."

"A následujícího rána předla kočička blahem, nemám pravdu?" usmál se Raine. "Náš bratříček to přece se že-nami umí!"

"Nemám ponětí, jak se to všechno vyvíjelo dál. O ho-dinu později si ten muž zlomil ruku a byl poslán nazpá-tek do Milesova sídla."

"Jak ses tedy o jeho odjezdu do Skotska dozvěděl?" nechápal Raine.

"Zajel jsem na místo, kde Miles tábořil, ale tam ne-byla ani noha. Poptal jsem se tedy v okolí několika kupců. Miles se svými muži odjel už více než před týdnem a několik lidí zaslechlo, že se chystají do Skotska."

"Nějaké vysvětlení, proč zrovna tam?"

"Kdopak ví, co se to Milesovi honí v hlavě? Jsem si jistý pouze tím, že tomu děvčeti by v žádném případě

190

neublížil. Bohužel ji zřejmě hodlá zadržovat, aby tak potrestal Chatwortha."

"Miles je ochoten postavit se proti muži, proti mnoha mužům, ale nemstil by se na pouhé ženě. Tohle by do-kázal jenom Chatworth!" prohlásil Raine zachmuřeně.

"Vůbec nepochybuji o tom, že k svému činu musel mít nějaký závažný důvod. Co teď hodláš podniknout?"

Gavin se chvíli mlčky rozmýšlel. "Asi ho přenechám Stevenovi. Uvidíme, co s Milesem svede on. A Bron-wyn je velice rozvázná. Třeba zrovna ona bude mít v je-ho případě úspěch."

Raine se v kádi postavil. "Obávám se, že pokud jde

o ženy, není Miles rozumnému slovu přístupný. Jestli se to děvče do Milese nezamilovalo během prvních deseti minut, pak se něco takového přihodilo jistě poprvé. Tře-ba to Miles chápe jako výzvu."

Gavin si odfrkl. "Ať už jsou jeho důvody jakékoliv, zahrává si s královým hněvem! Po smrti svého nejstarší-ho syna se král Jindřich velice změnil."

Raine se otřel a vystoupil z kádě. Odkopl hromádku oblečení naházenou na podlaze. "To jsem rád, že se těch hadrů na chvíli zbavím!"

"Jak dlouho se tu chceš zdržet?"

"Tři, nejvýše čtyři dny. Musím se vrátit zpátky do tá-bora."

"To jsou ti tví psanci tak důležití?"

Raine se zamyslel. "Nejsou to samí psanci. Možná že kdybys byl v jejich kůži ty, měl bys k pojetí dobra a zla jiný přístup."

"Krádež je zločin v každém případě," stál Gavin ne-ústupně na svém."

"A ty bys snad nehnul prstem, kdyby Judita a tvůj no-vorozený synek umírali hlady a kolem tebe by projížděl člověk s vozem vrchovatě naloženým chlebem?"

Zůstal bys zastáncem vysokých morálních hodnot a nechal ho minout jen tak, beze všeho?"

"Já se teď s tebou nechci dohadovat. Alyx ví, že se chystáš k odjezdu?"

"Ne, zatím ne. A možná jí to ani neřeknu a prostě se odtud vytratím. Určitě by chtěla odjet se mnou. Já bych byl raději, kdyby tu zůstala s tebou a Juditou. Přál bych si, aby mohla vést život, k jakému nikdy neměla příležitost."

Shrábl své špinavé šaty, odhodil je do kouta a sáhl po stříbrem vyšívaném oděvu ze sametu zeleného až do černa, který ležel připravený na posteli.

"A co je tohle?" zeptal se Gavin a šel cosi zvednout z hromádky Rainových zabláčených šatů. Ukázal zlatý pás.

"To je Alyxin lví pás, tak mu alespoň říká ona, ale já na něm za živého boha nemohu rozeznat nic, co by lva třeba jen připomínalo. Sebral jí ho při soudu jeden z těch strážců a já se pekelně zapotil, než jsem jej od něho do-stal zpátky."

Gavin odnesl pás blíž k oknu a zamračeně ho zkoumal ve sluneční záři. "Vypadá to, že je pořádně starý, ne-mám pravdu?"

"Řekl bych, že ano. Alyx mi vyprávěla, že se v jejich rodině dědil z matky na dceru, co jenom paměť sahá."

"Lvi, hm," mumlal si Gavin. "Ten pás mi něco připo-míná. Pojď se mnou dolů, do zimního salonu."

Raine se dooblékl a následoval bratra do sálu s dřevě-ným ostěním. Na jedné stěně tam visel starý a vyrudlý gobelín. Zůstával na stejném místě už celé věky a pro Raina představoval věc tak důvěrně známou, že už ho ani nevnímal.

"Vyprávěl ti otec o tomto gobelínu?" zeptal se Gavin. Raine zavrtěl hlavou a Gavin tedy pokračoval. "Byl utkán za vlády Edwarda Prvního a je na něm zobrazena slavnost na počest nejslavnějšího z rytířů onoho století, což byl muž nazývaný Černý lev. Pohleď, to je on, sedí na koni a tato krásná dáma je jeho manželka. Vidíš, co má kolem pasu?"

Raine poslechl, ale ničeho zvláštního si nevšiml. Ga-vinova přednáška o historii jejich rodiny ho trochu nudi-la. Odjakživa se zajímal pouze o přítomnost a události vzdálené celá staletí ho nezajímaly.

192

Gavin na bratra vrhl rozhořčený pohled. "To já si toho zobrazeného pásu všiml už dávno." Ukázal na gobelín. "Jméno manželky Černého lva mělo něco společného se lvy, proto její manžel jako svatební dar nechal vyrobit právě pás se lvem i s lvicí."

"Snad nechceš naznačit, že to je ten Alyxin pás? Mu-sel by být starý pěkných pár stovek let."

"Jen se koukni, jak je ta věc odřená a obnošená," vy-zval ho Gavin a přidržel pás na světle. "Jednotlivé člán-ky jsou pospojovány železným drátkem a rytina je má-lem vyhlazená, ale podle mne jsou na té sponě lvi."

"Jak by však Alyx k tomu pásu přišla?"

Gavinovi nebylo třeba původ jeho nové švagrové ni-jak připomínat. "Černý lev byl pohádkově bohatý muž. Měl jednoho syna a osm dcer. Všechny ty dcery vybavil

štedrým věnem a ta nejstarší zdělila lví pás a sama ho předala své nejstarší dceři."

"To chceš říct, že Alyx -" začal Raine.

"Syn tohoto Černého lva se jmenoval Montgomery, a právě on se stal zakladatelem našeho rodu. Ty si nepa-matuješ, jak otec prohlašoval, že vypadáš jako Černý lev? My čtyři jsme byli vysocí, štíhlí a světlovlasí, za-tímco tys byl odjakživa podsaditý a pomenší."

Raine si připomněl, jak ho v dětství kvůli vzhledu sourozenci škádlivali tak, že někdy pochyboval, jestli je jejich vlastní bratr. Když otec zemřel, bylo mu teprve dvanáct, a tak si spoustu věcí jednoduše nepamatoval.

"Podle otce jako bys mu z oka vypadl," ukázal Gavin na gobelín, kde na hřebetě vzpínajícího se hřebce seděl mohutný černovlasý muž.

"Takže ty považuješ za možné, že tento Alyxin pás náležel manželce Černého lva?" divil se Raine. Vzal si od bratra zmíněný pás. "Alyx ho hýčká jako oko v hla-vě. Bylo mi jasné, že při soudním přelíčení jí ho sebe-rou. Sice mi to nepřiznala, ale včera v noci vykřikovala ze spaní něco právě o tomto kousku zlata."

"Jestlipak víš, že Černý lev se oženil s ženou mnohem nižšího postavení, než měl on sám? Ne sice ze stejné vrstvy jako pochází Alyx, ale ve srovnání s ním jsou Montgomeryové chudí jak chalupníci."

Raine promnul obnošený pás mezi prsty. "Je to trochu přitažené za vlasy, než aby se dalo všemu věřit. Občas mám ale pocit, jako bych Alyx znal mnohem déle než jenom několik měsíců. Znával jsem ženy mnohem krás-nější, než je ona, a ženy, které se ke mně chovaly roz-hodně mnohem uctivěji. Když jsem se však na ni poprvé podíval -" Zarazil se a vybuchl smíchy. "Když jsem ji uviděl poprvé, považoval jsem ji za hochu a říkal jsem si, že kdybych měl syna, podobal by se právě Alyx. Mě-la v sobě něco... nevím, jak bych to nejlíp vysvětlil. Mezi tebou a Juditou to bylo také tak?"

"Ne," přiznal Gavin tiše a odvrátil zrak. Nesnášel žád-né připomínky ohledně svého chování k Juditě těsně po svatbě.

"Když už přišla řeč na tvoji manželku," připomněl si Raine, "dneska jsem to od ní parádně schytl!"

Tohle Gavina pobavilo. "A copak jsi provedl? Jestli mě paměť neklame, rozplývala se nad tebou odjakživa nadšením!"

"Prohlásila, že špatně zacházím se svojí ženou, a to jenom proto, že jsem ji přivezl sem."

"Myslíš kvůli králi?" zeptal se Gavin. "Ale to jsme už spolu probrali a shodli jsme se v tom, že pár dní tu snad budeš v bezpečí. Než by tě někdo poznal a udal králi, tak to chvíli potrvá."

"Kdepak, v tom to nebylo." Raine se zatvářil nechá-pavě. "Nezdálo se jí, že jsem Alyx nenakoupil hromadu oblečení. Zřejmě jsem to měl všechno přivázat k sedlu!"

"S povděkem zjišťuji, že jsem dorazila právě včas, abych se mohla hájit!" ozvala se ode dveří usmívající se Judita. Poté zamířila ihned k manželovi, aby ho políbila na přivítanou. "Jsi v pořádku? Nestalo se ti nic?"

"Líp už na tom být nemůžu," usmál se Gavin a pevně ji k sobě přitiskl. "Ale co slyším, žes vynadala mému bratru? Doufám, že jsi mu neublížila. Nemá tu odolnost co já."

194

"Křehoučký, co?" zaryla si Judita s přesládlým úsmě-vem. "Vy všichni bratři jste choulostiví jak jarní kvít-ka!" Pohlédla něžně na Raina. Vedle mohutných postav obou mužů vyhlížela jako děvčátko. "Pouze jsem si do-volila upozornit, že Raine neměl svou ženu vláčet přes celou Anglii, když je těhotná a nemocná z toho kouře, a navíc ještě oblečená hůř než žebračka."

Judita by bývala pokračovala, ale zarazila se, když se ve dveřích objevila Alyx, ovšem Alyx do té doby všem neznámá. Byla oblečená do tmavě vínových sameto-vých šatů s hlubokým čtvercovým výstřihem, v němž jí spočíval těžký stříbrný řetěz s rudým ametystem. Část vlasů byla zakryta kuklou ze stříbřité látky, po jejímž le-mu běžel pruh rudě vyšitých květů. Alyxiny fialkové oči se jen třpytily. Raine k ní přistoupil a přitiskl si její dlaň ke rtům. "Jsem tou krásou celý překonán!" povzdychl upřímně.

"Tys také jiný," zašeptala Alyx.

"A dokonce už mluvíš! Zpívání ti už jde také?"

"Nespěchej na ni tolik, Raine," vložila se do toho Ju-dita. "Svařila jsem jí sice bylinky s medem, ale myslím, že se jí krk uzdraví rychleji, když nebude hlas vůbec používat. Večeře je přichystaná. Má tu někdo hlad?"

Alyx byla ráda, že nemůže mluvit, protože by ztratila hlas tak jako tak. Raine vždycky značně nad své okolí vynikal, i když byl oblečen pouze ve svém lesním úbo-ru, ale teď, celý černý a stříbrný, budil doslova bázeň. Do tohoto přepychového domu zapadal tak dokonale, že Alyx najednou připadalo přirozené i to, že se mu klaní taková spousta lidí.

Když ji Raine vedl ke stolům prostřeným v hlavním sále, měla co dělat, aby úžasem neotevřela ústa dokořán. V hostinci jí předložené jídlo připomínalo slavnost, ale pokrmy vystavené zde by nasýtily celou vesnici.

"Kdo jsou ti lidé?" šeptla Rainovi. U stolů s nimi se-děla dobře stovka dalších lidí.

Raine zdvihl hlavu. "To je Gavinova družina, pár mých lidí, někteří patří zase ke Stevenovi. A tohle jsou také Montgomeryové, myslím, že bratrance. Na přesný příbuzenský vztah se budu muset vyptat Gavina." Uká-zal na dolní konec jejich stolu. "A tam sedí poddaní bydlící přímo na hradě. To ví líp Judita, ta ti ráda řekne, kdo je kdo."

"U tebe je také tolik lidí?" zachraptěla.

"Kdepak," zazubil se. "Ve srovnání s Gavinovým je moje panství nepatrné. Judita je nesmírně bohatá. Když se k nám přivdala, přinesla s sebou velké jmění. Musí uživit spoustu lidí. Pořád jen něco nakupuje a prodává a počítá v sýpkách zásoby."

"Já?" podařilo se Alyx vyslovit bolavým hlasem.

Rainovi chvíli trvalo, než jí porozuměl. "Myslíš, jestli budeš muset řídit moje panství? Nevidím žádný důvod proti. Umíš číst a počítat, v tomhle se ti rovnat nemohu." Otočil se k bratranci, který ho oslovil.

Alyx jen s obtížemi snědla kousek jídla a pak tiše při-hlížela, jak sloužící přinášejí do sálu další a další chody. Většinu pokrmů nikdy v životě ani neviděla a nové ná-zvy i vůně jí začaly splývat a plést se navzájem.

Po chvíli Raine povstal a představil svou novou ženu. Všichni přítomní ji bouřlivě přivítali.

Judita se Alyx zeptala, zda si nechce odpočinout. Spo-lečně zamířily do Alyxiny komnaty.

"Jde ti z toho trochu hlava kolem, vid'?"

Alyx přikývla.

"Zítra bude ve vsi trh. Dohlédnu na to, aby tě tam Raine vyvedl. Trochu se pobavíš a nebudeš muset s to-lika cizími lidmi jednat sama. Ale nechceš si teď na chvíli lehnout? Gavin s Rainem společně sestavují zprávu pro Milese a ty můžeš pěkných pár hodin odpo-čívát, protože se spolu budou dohadovat určitě pořádně dlouho."

Alyx shodila šaty a vklouzla pod přikrývky. Judita ji vzala za ruku. "Z nikoho tady nemusíš mít strach. Od nynějška jsme i tvojí rodinou a všechny tvé činy se setkají s naším souhlasem. Já dobře vím, že všechno tohle -" mávla na přepychově zřízenou komnatu, "je pro

196

tebe něčím novým, ale zvykneš si rychle a my ti v tom pomůžeme."

"Děkuji," zašeptala Alyx a usnula dřív, než Judita vů-bec došla ke dveřím.

Trh, probíhající na pastvinách rodu Montgomeryů, pře-konal všechno Alyxino očekávání. Když se probudila po dlouhém a tvrdém spánku, zjistila, že hlas se jí opět vrá-til. Byla celá šťastná, i když do melodičnosti měl zatím daleko.

"Myslíš, že budu ještě někdy slušně zpívat?"

Raine se jejímu strachování jenom vysmál a pomohl jí zapnout ty vínové sametové šaty, které Judita upravila na Alyxinu postavu. "Jsem si jist, že za pár dní budou do komnaty lítat ptáci, aby si tě poslechli."

Rozesmátá se zatočila, až jí zvonová sukně vířila ko-lem kotníků. "Není to nádhra? Jsou to ty nejkrásnější šaty na světě!"

"Kdepak!" zasmál se Raine a popadl ji do náruče. "To jenom díky tobě vypadají tak překrásně. A teď se uklidni, nebo se mému děcku bude točit hlava. Jsi připravena vyrazit na ten trh?"

Tržiště připomínalo městečko obydlené lidmi ze všech konců světa. Byly tu ohrady s dobyt看, anglické kovové zboží, láhve se španělským vínem, zboží z Německa, látky z Itálie, stánky s hračkami, zápasníci, různé testy dovednosti, řezníci, prodavači s rybami.

"Kde začneme?" zářila Alyx přitisknutá k Rainově paži. Kolem nich stálo šest Gavinových rytířů.

"Necítí má paní hlad?" staral se jeden.

"Nebo žízeň?"

"Nechtěla by má paní zhlédnout kejkláře či akrobaty?"

"Doslechl jsem se, že tudy se dostaneme k trubadúrovi."

"K trubadúrovi," rozhodla se Alyx okamžitě a Raine se rozesmál.

"Chceš se podívat na konkurenci?" dobíral si ji.

Alyx se na něho pouze usmála. Byla příliš šťastná, než aby si jeho škádlení brala nějak k srdci. Po krátké zastávce u trubadúra, jehož výkon podle Alyxina názoru za moc nestál, došli ke stánku s perníkem a Raine tam pro Alyx koupil čerstvě upečenou panenku.

Uzobávala z ní a dívala se hned sem, hned zase tam, takže jí docela ušlo, že Raine se zastavil u boudy s italskými látkami.

"Co říkáš na tohle?" zeptal se Raine a zdvihl štůček fialového hedvábí.

"Hezké," souhlasila roztržitě. "Jé, Raine, tamhle je medvěd, co předvádí různé kousky!"

"Jestli okamžitě nezačneš dávat pozor, tak ti ten medvěd, co ses za něho provdala, taky něco předvede!" Alyx se na Raina podívala a on pokračoval. "Už mám toho Ju-ditina hubování až po krk. Vyber si, jaké barvy se ti líbí, a ty ti nechám poslat na hrad."

"Mám si vybrat?" opakovala nechápavě a hleděla na to nepřeborné množství látek před sebou.

"Dejte nám tady ode všeho, co máte ve vínové barvě," řekl spěšně Raine. "A všechny odstíny zelené! To ti bude moc slušet, Alyx." Znovu oslovil kupce. "Z každé té látky odstříhnete tolik, aby to stačilo na šaty, a nechte všechno poslat do hradu. Dostanete tam od správce za-placeno." Poté Alyx popadl a vlekl ji zas dál.

S pusou plnou perníku se Alyx ohlížela jako malá holčička. V každém druhu látky tam byly nejméně tři odstíny vínové a čtyři zelené, a že těch látek ale bylo! Hedvábí, atlas, samet, brokáty a plno dalších, které Alyx ani neznala. Raine ji odvedl k ochočenému medvědovi, ale když zjistil, že Alyx si ho nevšímá, odvedl ji k dalšímu stánku, kde byly vystaveny kožešiny.

Tentokrát ani nečekal, jestli si něco sama vybere, a objednal plášť podšitý jehněčinou a k tomu další, s kožešinou asijského leoparda. Požádal kožešníka, aby zašel ke kupci s látkami a přidal k nakoupenému zboží kousky kožešin, aby bylo na lemování.

Alyx se zatím stačila trochu vzpamatovat. Tady se jí pořizovalo oblečení bez sebemenšího zřetele k jejím přáním a představám. Kdyby měla sebemenší ponětí, co

si vlastně vybrat, určitě by se vůči Rainovu nadřazenému chování vzbouřila.

"Pro sebe si šaty vybíráš stejným způsobem?" odváží-la se nakonec. "Také necháváš výběr na samotných kupcích?"

Raine jen pokrčil rameny. "Já chodívám obvykle v černém, to ušetří spoustu času. Ale Miles se v látkách vyzná skutečně dobře."

"A jak je to se Stevenem? V čem se vyzná zase on?"

"Snaží se, abychom si s Gavinem nevjížděli pořád do vlasů, a jinak chodí ve skotském kroji, to znamená vlastně polonahý."

"To nezní špatně," zamumlala Alyx a Raine po ní střílil pronikavým pohledem.

"Chovej se slušně. Podívej sem! Už jsi něco takového viděla?"

Alyx spatřila ženu, která na malém baculatém polštářku hbitě pracovala pomocí stovek dřevěných cívek. "Co je to?" Výsledek připomínal bělostnou hedvábnou pavučinu.

"To je krajka, má paní," odpověděla žena a podala Alyx límeček k bližšímu prozkoumání.

Alyx se krajky dotýkala jen špičkami prstů, protože měla strach, aby se ta krása nerozpadla.

"Hleďte," pravil Raine a zpoza kabátce vytáhl měšec zlatáků. "Dejte mi tři ty límečky. Alyx, vyber si, který se ti líbí, jeden pak dostane Judita a třetí pošleme Bron-wyn."

"To bude hezké!" zaradovala se nad vyhlídkou, že Judita od nich dostane dárek. Krajkové límečky byly pečlivě uloženy do ploché dřevěné krabičky a jeden z rytířů ji dostal do opatrování.

Několik následujících hodin bylo těch nejšťastnějších, jaké kdy Alyx v životě poznala. S potěšením sledovala Raina v prostředí jemu vlastním, kde se mu po zásluze dostávalo úcty. A přesto tento člověk, ve zdejších nej-vyšších kruzích tolik vážený, dokázal přisednout k tomu nejbědnějšímu žebrákovi a vyslechnout jeho potíže.

"Sleduješ mě velice zvláštním pohledem," poznamenal Raine.

"V duchu přemítám o štěstí a požehnání, které mě díky tobě potkalo." Pohlédla před sebe. "Co tam ti lidé mají?"

"Tak se pojď podívat."

Dav před nimi se rozestoupil, aby mohlo projít sedm urostlých mužů a jedna drobná žena. Uprostřed zástupu spatřila čtyři ženy. Všechny měly odhalená plochá břicha, pod sukněmi z průhledného hedvábí jim prosvítala stehna. Přehnaně se kroutily do rytmu jakési cizokrajné melodie. Když se Alyx z počátečního šoku trochu vzpa-matovala, zdvihla oči k manželovi, ale zjistila, že jeho pozornost je těmi ženami beze zbytku upoutána a jejich rytířský doprovod že je na tom podobně. A to si ještě před okamžikem říkala, že Raina lze postavit na roveň andělům z ráje!

Se znechuceným výkřikem, jehož si Raine ani nepovšiml, si Alyx začala razit cestu z davu ven a muže tam zanechala jejich posedlosti touhle zábavou.

"Má paní," ozval se kdosi po jejím boku, "dovolte, abych vás z této tlačenice vyvedl. Jste tak křehká, až se obávám o vaši bezpečnost."

Alyx vzhlédla k tmavým očím velice pohledného muže. Světlé vlasy měl vyrudlé sluncem, nad pevnými ústy se vypínal orlí nos. U levého obočí mu běžela zakřivená jizva. Pod očima měl temné kruhy. "Já nevím -" začala Alyx. "Můj manžel..."

"Dovolte, abych se představil. Jsem hrabě z Bayhamu a moje rodina se s vaší dobře zná. Urazil jsem velký kus cesty, abych si mohl pohovořit s Gavinem, když jsem však spatřil tento trh, napadlo mě, že tu třeba potkám někoho z rodiny." Podsaditý muž, který musel vypít přes míru, se na ně vrávoravě obořil, a hrabě chránil Alyx napřaženou paží.

"Cítím jako svou povinnost, že vás musím ochránit před tímhle davem. Dovolte, abych vás odvedl někam stranou."

200

Přijala nabízené rámě. Měl v sobě cosi laskavého i posmutnělého. Naprosto instinktivně mu začala důvěřovat.

"Jak jste se doslechl o mém sňatku?" divila se. "Ode-hrál se přece tak nedávno, a navíc ani nepocházím ze stejné společenské vrstvy jako můj manžel."

"Já totiž se zvláštním zájmem sleduji veškeré dění v rodině Montgomeryů."

Vedl ji od vřavy tržiště dále, až k lavičce ukryté v malém hájku. "Jistě jste velice unavena, vždyť jste se za celé dopoledne ani na chvíli neposadila. To děcko musí být nepříjemné břemeno."

Alyx si s povděkem sedla a položila si ruce na břicho. "To jste nás musel sledovat skutečně pozorně! A teď mi prozradte, co se mnou potřebujete projednat tak důleži-tého, že jste mě musel od mého manžela odlákat?"

Hrabě se pousmál. "Montgomeryové si svoje manžel-ky vybírají dobře, záleží jim na moudrosti stejně jako na kráse. Možná bych se měl znovu představit. Jsem Roger Chatworth."

17. KAPITOLA

lyxinu samolibost vyvolanou vědomím, jak dobře odhadla, že ten muž chce využít jejího vlivu na manžela, najednou vystřídalo zděšení. S tváří prozrazující její strach se snažila neohrabaně vyskočit na nohy.

"Prosím vás," uklidňoval ji tiše. "Já vám nechci ublížit. Potřebuji si s vámi jenom promluvit." Posadil se na druhý konec lavičky, odvrátil se, sklopil hlavu a propletl si prsty. "Tak tedy odejděte. Zdržovat vás nebudu."

Alyx ho už minula, ale pak se přece jen otočila. "Jest-li vás uvidí můj muž, tak vás zabije."

Roger však neodpověděl a Alyx se vrátila zpátky, ač-koliv si přitom spílala do bláznů. "Víte, že svým příjezdem riskujete život?"

"Riskoval bych mnohem víc, jen abych našel svoji sestru."

"Myslíte Elizabeth?"

Zřejmě to jméno vyslovila zvláštním tónem, protože Roger Chatworth prudce zvedl hlavu. "Vy ji znáte? Co

o ní vlastně víte?" začal pěstí. "Pagnell, syn hraběte z Waldenhamu -" "Toho plazu já dobře znám!" Alyx mu rychle vypověděla, jak se jí Elizabeth snažila pomoci a stihlo ji za to potrestání od Pagnella.

"Miles!" vykřikl Roger a postavil se. Na sobě měl přepychový oděv z tmavě zeleného sametu, brokátový kabátek a na silných, svalnatých nohou tmavé, těsně při-

202

léhající nohavice. Takhle si Alyx úhlavního nepřítel ro-du Montgomeryů opravdu nepředstavovala.

"A co Miles té mojí nevinné sestřičce provedl?" naléhal na ni s očima planoucíma.

"Rozhodně ne to, co jste vy provedl lady Mary!" od-sekla mu Alyx.

"Smrt té ženy skutečně tíží moji duši a za svůj hřích jsem zaplatil ztrátou milovaného bratra. Nechtěl bych přijít také o sestřičku."

Alyx neměla sebemenší ponětí, o čem to hovoří. Co má Rogerův bratr společného s Maryinou smrtí? "Opravdu nevím, kde teď Miles a Elizabeth jsou. Nějakou dobu mi nebylo dobře. Možná že Raine něco o Milesovi zjistil, zatímco jsem se zotavovala, ale já sama nic nevím."

"A co lady Judita? Myslím, že té neujde téměř nic. Nepověděla vám přece něco?"

"Vůbec nic. Proč vlastně jste vy na svobodě a můj manžel se musí ukrývat, když jste to byl vy, kdo zabil Mary?"

"Já ji přece nezabil!" vybuchl Roger zuřivě. "Já jsem

- ne! Nechci teď otom mluvit!" A pokud jde o moji svobodu, král mi zabavil všechny moje příjmy na dobu následujících tří let. Většina mé družiny ode mne odešla, protože nemám, čím bych zaplatil. Mé rodině teď zbylo jenom sídlo na malém panství, a v něm žije moje ďáblem posedlá švagrová. Můj bratříček mne nenávidí a moje krásná něžná sestřička zmizela naprosto beze stopy v zajetí mládence, který je proslulý jako prznitel čistých panen! A tomu vy neříkáte trest? Váš manžel je dosud držitelem svého panství a spravují ho za něj jeho vlastní správci, zatímco na tom mém vládne král. Víte, co mi po těch třech letech zůstane? Váš muž měl dokonce dost času, aby se zamiloval a oženil, má rozsáhlou rodinu, zatímco já jsem zůstal úplně sám - jednoho bratra zavražděného, druhý se stal mým nepřitelem, moje sestra je kdesi v zajetí. A vy mi budete tvrdit, že nejsem po-trestaný? Že jsem svobodný?"

Roger Chatworth zmlkl a nevidoucíma očima se za-hleděl kamsi do dále.

"Opravdu nemám ponětí, co se s Elizabeth přihodilo. Gavin se za Milesem sice vydal, ale vzápětí se vrátil. Ještě jsem s ním o tom vůbec nemluvila."

"Zabiju ho, jestli jí jakkoliv ublíží!"

"A co tím získáte?" rozkřikla se Alyx, až si odřela svůj rozbolavělý krk, nicméně přiměla Chatwortha, aby zpo-zorněl. "To si žádný z vás nedáte pokoj, dokud se nevy-bijete všichni navzájem? Miles přece Elizabeth neunesl; dovezli mu ji až k němu. Ten za nic nemůže. Všechn váš hněv by měl padnout na Pagnellovu hlavu. Jenže vy už jste si příliš navykl nenávidět pouze Montgomerye a vinit je ze všech svých potíží!"

"Co ale mohu od nějakého Montgomeryho vlastně če-kat?" zeptal se jí zoufale.

"Vždyť vy mi tvrdíte, že to jsou samí andělé!"

"Vy jeden hlupáku!" vybuchla Alyx. "Já si pouze pře-ji, aby ten váš svár už konečně dospěl ke konci! Raine musí žít v lese, obklopený samými zločinci a kriminál-níky, a za to všechno můžete jenom vy!"

"To začal Gavin, když si zahrával s mojí švagrovou! Jedna žena mu byla málo, chtěl mít navrch i Alici!"

Alyx přitiskla ruce k čelu. "O tom já nevím ani to nej-menší. A teď už běžte. Raine mě bude hledat."

"Vy mě snad zamýšlíte chránit?"

"Zamýšlím ochránit svého muže před soubojem a se-be před jeho hněvem."

"Já ale nemohu odejít, dokud se nedozvím o Eliza-beth!"

Alyx zaskřípala zuby. "Nemám zdání, kde teď Eliza-beth je!"

"Ale zjistíte to a povíte mi to?"

"To v žádném případě!" Žasla nad jeho drzostí. "Je s ní Miles, a já neučiním nic, co by ho mohlo ohrozit!"

Roger sevřel rty do úzké čárky. "Udělal jste chybu, že jste se mnou šla až sem. Mohu vás zajmout a výmě-nou za vás žádat propuštění Elizabeth."

204

Alyx polkla. Věděla, že se nesmí nechat zastrašit. "Nemáte s sebou žádné stráže. Dokázal byste udeřit tě-hotnou ženu? Jak daleko byste mě asi sám odvedl?"

Elizabeth ve vás stále ještě vidí dobrého člověka. Ne-změní názor, až zajmete dalšího člena rodu Montgo-meryů?" Podle Rogerova výrazu Alyx poznala, že ude-řila hřebík na hlavičku. "Jak jste jí vlastně vysvětlil Maryinu smrt?"

Na chvíli zmlkla a pozorně se na něho zadívala. "A teď už vážně musíte jít."

Nežli však mohl někdo z nich povstat, háječkem se k nim přičinil Raine a jeho ozbrojený doprovod. Na hrdlo Rogera Chatwortha mířily v mžiku čtyři meče najednou.

Raine jednou paží objal Alyx a v druhé svíral vytase-ný meč. "Udělal ti ten parchant něco?" zavrčel. "Zabte ho!" poručil vzápětí.

"Ne!" vykřikla Alyx z plných plic a skutečně se jí po-dařilo rytíře zarazit. Rychle skočila před Raina. "Nijak mi neublížil. Chce pouze vědět, kde je jeho sestra!"

"V hrobě vedle té mojí!" prohlásil Raine s očima zú-ženými.

"Vždyť ona žije!" křikla Alyx. "Prosím tě, Raine, ukončete to nepřátelství!"

Přísahej, že se postaráš, aby Elizabeth byla Rogerovi navrácena!"

"Rogerovi, říkáš?" procedil Raine mezi zuby a upřel na ni takový pohled, že Alyx ucouvla blíže k Chatwor-thovi. "Jakpak ho znáš dlouho, co?"

"Jak -?" opakovala zmateně. "Raine, prosím tě, měj rozum. Ten člověk je tady úplně sám a já nechci být svědkem jeho smrti. Chce pouze svoji sestru. Co ty o ní víš?"

"Tak ty mě žádáš, abych kvůli takovému špinavci zra-dil vlastního bratra?"

Jestlipak ti vyprávěl o posledních okamžicích Maryina života?" Se rty hněvem zkřivený-mi se obrátil k Rogerovi. "Jak sis vychutnal tu chvíli, když se její kosti lámaly dole o dláždění?"

Alyx nad představou, kterou v ní tímto vyličením Rai-ne navodil, pocítila náhlou nevolnost.

Skoro si přála, aby se Roger dal vyprovokovat k úto-ku. Jenomže tím by králi poskytl další důvod, aby Rai-novi zabavil pozemky. Raine by se v životě nedočkal omilostnění, kdyby jeho rukou zahynul hrabě.

"Budeš ho muset pustit," prohlásila Alyx tiše. "Přece nemůžeš spáchat chladnokrevnou vraždu. Pojďte, Roge-re. Doprovodím vás k vašemu koni."

Roger Chatworth s ní beze slova odkrácel dozadu na tržiště, kde čekal jeho kůň. Raine ani jeho rytíři je nenásledovali.

"V životě vám to neodpustí," pravil Roger.

"Však já jsem to neudělala kvůli vám! Kdyby vás Raine zabil, král by mu nikdy neudělil milost. A teď jděte a pamatujte si, že člen rodu Montgomeryů se k vám zachoval dobře, ačkoliv jste si to vůbec nezasloužil. Ne-přeji si, aby se Milesovi či Elizabeth přihodilo cokoliv špatného. Udělám, co bude v mých silách, aby se k vám sestra vrátila."

S tváří, na níž se zračil nevěřící úžas, úcta a vděk, obrátil Roger koně a zamířil pryč z panství Montgomeryů.

Alyx okamžik postála.

Při představě, že musí předstoupit před Raina, se jí srdce rozbušilo. Určitě se na ni bude hněvat, ale až mu vysvětlí, proč vlastně jeho nepříteli pomohla, jistě po-chopí. S nohama svázanýma strachem z nadcházející hádky zamířila Alyx zpátky k háječku, kde postávali Rainovi rytíři.

Ihned si všimla, že Raine mezi nimi není. "Kam šel?" zeptala se. Nepochybovala, že zamířil do ústraní, aby se mohli dohadovat v soukromí.

"Má paní," ozval se jeden z rytířů, "lord Raine se zase vrátil do lesa."

"To já vím," přikývla. "Abychom mohli být o samotě. Kterým směrem se vydal?"

Alyx chvíli hleděla na rytíře a pomalu jí začínalo svítat. "Do lesa? Vy myslíte do tábora psanců?"

"Ano, má paní."

"Přiveďte koně! Pojedu za ním! Musím ho dohonit!"

206

"Ne, má paní. Máme nařízeno odvést vás k lordu Gavinovi. Za lordem Rainem prý jet nesmíte."

"Já ale musím," vzhledla prosebně Alyx k rytířům. "Cožpak nechápete, že jsem Rainovi v zavraždění Rogera Chatwortha zabránit musela? Král by ho za zabití hraběte dostal na šibenici! Potřebuji to svému muži vysvětlit. Okamžitě mě za ním odvezte!"

"Opravdu nemůžeme." Rytíř vzdorně začal čelisti, aby zakryl svůj soucitný pohled. "Nám rozkazuje pouze lord Raine."

"Možná by si má paní měla promluvit s lordem Gavinem," navrhoval další z rytířů.

"Ano!" souhlasila dychtivě. "Vraťme se tedy zpátky na hrad. Gavin si bude vědět rady."

Sotva se ocitla v sedle, pobídla Alyx koně do takové-ho trysku, že rytíři jí sotva stačili. Podkovy se ještě ani nedotkly vydlážděného nádvoří a Alyx už byla dole ad obytné budovy přímo vletěla.

Vtrhla do prázdné místnosti a honem utíkala do další. Pak se zastavila a zařvala: "Gavine!"

V okamžiku už Gavin sbíhal ze schodů a na tváři mu seděl nevěřící výraz. V patách mu běžela Judita.

"Tos mě volala ty?" žasl Gavin. "Raine sice tvrdil, že máš silný hlas, ale i tak -"

Alyx mu skočila do řeči. "Raine se vrátil do tábora psanců! Musím jet za ním! Strašně se na mne rozzlobil. Vůbec nepochopil, proč jsem to udělala. Musím mu všechno vysvětlit."

"Počkej, ne tak rychle," zarazil ji Gavin. "Měla bys mi vypovědět všechno od začátku."

Alyx se pokusila o klid. "Roger Chatworth -"

Už samo tohle jméno zapůsobilo na Gavina jako nálož dynamitu. "Chatworth! Ublížil ti nějak? Raine jel po jeho stopách? Sežeňte všechny muže!" poručil jednomu ze strážců stojících za Alyx.

"Plnou zbroj!"

"Ach ne!" vykřikla Alyx a zakryla si tvář rukama. Teď už pláč doopravdy neovládla.

Judita ji objala kolem ramen. "Gavine, ty běž za svými lidmi a já si zatím promluví s Alyx." Odvedla švag-rovou k vypolstrovanému sedátku v okenním výklenku a uchopila její ruce do svých. "A teď mi pověz, co se vlastně stalo." Vědomí, jak je celá ta záležitost naléhavá, společně se slzami učinily Alyxino sdělení značně nesrozumitelným, nicméně pomocí trpělivého vyptávání se Juditě podařilo slepit celý příběh dohromady.

"Vůbec jsem tomu nerozuměla," vzlykala Alyx. "Ro-ger pořád mluvil o věcech, o kterých nic nevím. Kdo je to Alice? A kdo je jeho bratr? Co má společného s Ma-ryinou smrtí? Raine zuřil přímo strašlivě! Poručil, aby Rogera zabili, a já mu v tom musela zabránit. Musela!"

"Udělal jsi dobře. A teď tu klidně chvíli seď a já po-běžím hledat Gavina. Všechno mu vypovím a on už Rai-na přivede k rozumu."

Judita našla manžela na nádvoří ve společnosti asi dvaceti rytířů. Všichni vyhlíželi, jako když se chystají do války. "Gavine! Co to děláš?"

"Chystáme se pronásledovat Chatwortha."

"Chatwortha? Ale co bude s Rainem? On si myslí, že Alyx se spřáhla s Chatworthem! Musíš mu to vysvětlit! Alyx chránila Rainovo, a ne Chatworthovo bezpečí!"

"Judito, já teď nemám čas, abych řešil nějaké milenecké hádky. Především musím najít Milese a varovat ho před Chatworthem, nebo musím dohonit Chatwortha a postarat se, aby neměl příležitost sebrat vojsko a vytáhnout na mého bratra."

"Přinut Milese, ať Elizabeth propustí. Nic jiného ten Chatworth nechce," radila Judita. "Vraťte mu jeho sestru."

"Jako on vrátil moji? Přehozenou přes koně a tváří dolů?"

"Prosím tě, Gavine," žadonila Judita.

Gavin se zastavil a vzal ji do náruče. "Raine je bezpečnější v lese.

Nepochybuj, že Chatworth oznámí Rainovy výhrůžky králi, a ten že vůči Rainovi vzplane novým hněvem. A Alyx tu stejně měla zůstat, takže prozatím je

208

všechno v pořádku. To mám větší strach o Milese. Nevě-řím sice, že by tomu děvčeti nějak ublížil, ale chtěl bych mít před Chatworthem náskok. Rád bych bratra varoval av případě potřeby mu poskytl i ochranu."

"Ale co Alyx? Raine věří, že ho zradila."

"Nemám zdání," uzavřel Gavin tento případ. "Napiš mu dopis a odešli posla. Raine je však v bezpečí – možná rozrušený, ale hněv mu tolik neublíží. Ale teď už musím vyrazit. Dohlédni v mé nepřítomnosti na Alyx a pečuj o našeho synka!"

Judita se na něho usmála a Gavin ji dlouze políbil. "Buď opatrný!" zavolala, když se svým doprovodem vyjížděl z nádvoří.

Juditin úsměv však zmizel v okamžiku, kdy znovu vstoupila do domu a našla Alyx osaměle schoulenou na okenním sedátku.

"Gavin odjel za Rainem?" zeptala se Alyx s nadějí v hlase.

"Zatím ne, možná později. Teď musí honem varovat Milese, že Chatworth ví o Elizabeth v jeho zajetí."

Alyx se opřela o kamennou římsu. "Jak jen mohl Rai-ne uvěřit, že jsem ho zradila? Chatworth mne požádal, abych zjistila, kde se Elizabeth nalézá, ale já odmítla. A Rainovi jsem chtěla jenom pomoci, i celé jeho rodině. A vlastně jsem všechno udělala ještě horší."

"Alyx," pravila Judita a uchopila prostydlé dlaně své švagrové. "Ty plno věcí ještě nevíš, věcí, jež se odehrály před tvým příchodem do naší rodiny."

"Já vím o Maryině smrti. Byla jsem s Rainem, když se to dozvěděl."

"Předtím se toho událo –"

"Má to snad něco společného s tou Alicí, o které se zmiňoval Roger, a s jeho bratrem?"

"Ano. A za všechno může právě Alice Chatworthová."

Alyx překvapeně sledovala, jak Juditiny oči ztvrdly

a její krásné rysy dostaly nový výraz. "Kdo je Alice?" zašeptala Alyx.

"Gavin byl kdysi do Alice Valenceové zamilovaný," vysvětlila jí Judita přiškrceným hlasem. "Ona se však za něho provdat nechtěla. Místo toho ulovila bohatého hra-běte Edmunda Chatwortha."

"Edmunda Chatwortha," opakovala Alyx. Toho muže zabil Jocelin.

"Edmunda jedné noci zavraždil nějaký zpěvák, které-ho nikdy nechytili," pokračovala Judita, která netušila, co je o tom Alyx známo.

"Odjakživa jsem věřila, že o té události ví Alice více, nežli přiznala. Po ovdovění usoudila, že si už může do-volit provdat se za Gavina. Ten mne však odmítl zapudit a Alici oznámil, že se s ní neožení. Alice se s tou pro-hrou jen tak nesmířila," vyprávěla Judita a znělo to dost jedovatě. "Uvěznila mě a vyhrožovala, že mi do tváře vlije vřící olej. Došlo k šarvátce a olej zjizvil Alici."

"Roger se zmínil, že v jeho domácnosti žije ďáblem posedlá švagrová. Neublížil on Mary právě kvůli Alici-nu znetvoření?"

"Kdepak, o něco později byl Roger ve Skotsku a se-tkal se tam se ženou, kterou král Jindřich slíbil Steveno-vi za manželku. Bronwyn je bohatá a za nějakou náma-hu stojí. Roger si na ni začal dělat nároky a mezi ním a Stevenem došlo k souboji. Roger je hrdý a věhlasný rytíř, ale Steven ho překonal. V záchvatu vzteku ho pak Roger napadl zezadu."

"Ale Stevenovi se snad nic nestalo?"

"Ne, jenomže Rogerova pověst se ocitla v troskách. Sklidil výsměch po celé Anglii a lidé mu začali říkat ‚Chatworth – bojovník za zády‘!"

"Takže Roger se pomstil uvězněním Mary. Zřejmě vi-dí rod Montgomeryů jako jedinou příčinu svého poniže-ní," pochopila Alyx.

"Máš pravdu. Na kolbišti prosil Stevena o smrt, ten mu však nevyhověl a Roger to pochopil jako další uráž-ku. Proto také držel Mary a Bronwyn v zajetí. A nebýt Briana, věřím, že by Mary nikdy neublížil."

"A kdo je Brian?"

210

"Rogerův mladší bratr, zmrzačený a plachý hoch, kte-rý se do Mary zamiloval. Když Rogerovi oznámil, že hodlá s Mary uzavřít sňatek, Roger se opil a Mary zná-silnil. Sama víš, co pak Mary udělala. Brian k nám při-vezl její tělo."

"A Miles teď zase vězní Elizabeth," dopověděla Alyx. "Raine se dostal mimo zákon. Roger ztratil rodinu i jmě-ní a Milesův život je zřejmě v nebezpečí. Cožpak vážně neexistuje způsob, jak učinit této nenávisti přítrž? Co když Roger Milese zabije? Co se stane pak? Kdo přijde na řadu jako další? Bude z nás vůbec někdo v bezpečí? To budou naše děti vyrůstat v nenávisti k rodu Chatwor-thů? Bude mé děcko bojovat s Rogerovým potomkem?"

"Uklidni se, Alyx," konejšila ji Judita něžně a uchopi-la svou švagrovou do náruče. "Gavin jel Milese varovat, ten bude v bezpečí. A navíc je tam s těmi muži i Bron-wyn. I kdyby Chatworth nějaké vojsko dohromady dal, v boji proti MacArranům nemá naději."

"Doufám, že máš pravdu. A Raine bude v lese v bez-pečí."

"Teď běž a napiš Rainovi dopis. Ještě dnes večer s ním vyšleme posla."

"Ano," vstala Alyx a otřela si slzy. "Jakmile se Raine dozví plnou pravdu, určitě mi odpustí."

18. KAPITOLA

lyxiny dopisy vracel Raine neotevřené. Ačkoliv si nechal přečíst Juditino vyjádření ohledně celé udá-losti, v ústních vzkazech, které posílal zpátky, nepadla o této záležitosti ani zmínka. Neměl žádného panoše, proto musela Judita vybírat pouze takové posly, kteří uměli číst.

Zdálo se, že Alyx to všechno snáší stoicky. Každé rá-no však přicházela s červenýma očima a neměla sebe-menší chuť k jídlu.

Po návratu ze Skotska se Gavin při pohledu na Alyx, která teď byla jen kost a kůže, pokud se nepočítá vy-stouplé břicho, doslova vyděsil.

"Tak jaké přinášíš zprávy?" zeptala se ho Judita, než se o Alyxině vzhledu stačil vůbec zmínit.

"Dohonili jsme Chatwortha a nějaký čas jsme ho do-konce drželi v zajetí, ale podařilo se mu utéci."

"Ublížili jste mu nějak?" starala se Judita.

"Nezkřivili jsme mu ani vlasek!" vybuchl Gavin. "Jakmile zmizel, zamířili jsme do Skotska, ale on se tam ani neukázal. Hádal bych, že Chatworth odjel za králem Jindřichem."

"A Milese jsi viděl?"

Gavin nešťastně přikývl. "Odkakživa býval tvrdohla-vý, ale teď už zachází příliš daleko. Odmítá Elizabeth propustit a všechno moje přesvědčování ho nijak ne-zviklalo."

"A co samotná Elizabeth?"

212

"Hádá se s ním od rána do večera. Neshodnou se ani v tom, že jedna a jedna jsou dvě, ale občas se na něho zadívá i jinak než jenom nenávistně. A teď mi pověz, co je s Alyx?"

"Raine vrací její dopisy nepřečtené a v odpovědi na moje listy se o ní vůbec nezmiňuje, ačkoliv ho neustále prosím, aby ji vyslechl. Posel říká, že zprávy o Alyx ho Raine nutí při čtení úplně vynechat."

Gavin se zachmuřil. "Můj bratr by odpustil i trojná-sobnému vrahovi, ale jakmile usoudí, že utrpěla jeho čest, chová se nelítostně. O Alyxině stavu mu napíšu sám. Kdy se má děcko narodit?"

"Za několik týdnů."

Raine však neodpověděl ani na Gavinovy dopisy.

V listopadu Alyx přivedla na svět silnou zdravou hol-čičku, která se usmívala už pár vteřin po narození a předváděla ve tvářích Rainovy dolíčky. "Catherine," zašeptala Alyx a tvrdě usnula.

V následujících týdnech však děcko tak šťastně nevy-padalo. Catherine plakala ve dne v noci.

"To pláče pro svého tatínka," bědovala Alyx zoufale a Judita měla co dělat, aby se ovládla.

"Pokud se v tom jen trochu vyznám," prohlásila, "tak to dítě pláče hladu."

Juditina slova se ukázala být prorocká, protože Catherine se utišila, sotva jí našli kojnou.

"K čemu jsem vlastně dobrá?" naříkala Alyx.

Tentokrát už s ní Judita vážně zalomcovala. "Teď mě poslouchej! Musíš myslet na dítě! Kojit sice nemůžeš, ale pořád ještě zbývá spousta věcí, které pro ni můžeš udělat! A jestli ti je péče o dítě málo, můžu ti najít spous-tu jiné práce!"

Alyx jen bezduše přikývla, ale než se stačila vzpama-tovat, Judita ji zavalila tolika povinnostmi, že nevěděla, kam dřív skočit. Kontrolovala účetní knihy, sčítala dlou-hé sloupce položek a pytle obilí, pročítala různé zázna-my.

Dohlížela na úklid skladů, přípravu jídel. Se stovka-mi lidí nebylo jednoduché pořízení.

Alyx dostala na dva týdny na starost hradní nemocnici a zjistila, že má úspěch, pokud jde o rozptýlení pacientů. Judita sice nad Alyxinou dovedností projevila uznání, nicméně neviděla důvod, proč by měla Alyx trávit čas v nemocnici pouze zpěvem a hraním. Alyx tedy skládala nové písně při vyměňování obvazů nebo při cestách do vesnice pod hradem.

Alyx s překvapením zjistila, že Judita ani Gavin ne-jsou z jejího talentu celí pryč, jak čekala. Oni měli nadá-ní zase k něčemu jinému, ale netvářili se, že jim to vy-stačí jako jediná životní náplň.

Ani sama netušila, kdy si začala uvědomovat, jak sobec-ký způsob života vlastně vedla. Její talent vytvořil mezi ní a obyvateli městečka přehradu. Všichni se k ní chovali s obrovským odstupem, jako kdyby byla vyvolená bo-hem. Sebevědomě usoudila, že kvůli zločinu jednoho člověka má právo nenávidět všechnu šlechtu, ve skuteč-nosti ale žárlila. Vždycky si připadala s ostatními rovna, ale když se to vezme kolem a kolem, co kdy komu po-skytla? Svoji hudbu? Nebyla její hudba určena náhodou jenom pro ni samotnou?

Uvědomila si, že Gavinova družina a rytíři na ni byli tak laskaví především kvůli jejímu vztahu k Rainovi, ale ona sama zatoužila poskytnout druhým něco, co by ji stálo také nějakou obět.

Založila školu pro hojnost dětí obyvatel hradu a začala je učit číst a psát. Mnohokrát to pak chtěla vzdát, ale vytrvala a odměnou jí byla radost dětí, které se naučily číst zase další nové slovo.

Odpoledne pracovala u nemocných a zraněných. Jed-nomu muži vinný sud rozdrtil nohu tak strašně, že mu ji museli uříznout. Alyx celou tu dobu držela mužovu hla-vu v dlaních a snažila se využít všeho svého hudebního vzdělání i soucitu, aby ho svým hlasem upokojila a uspala. Po této příhodě proplakala dlouhé hodiny. "Jakmile se člověk začne o někoho zajímat, přinese mu to jenom trápení," stěžovala si Juditě. "Včera spadlo

214

jedno z mých dětí, takový roztomilý drobeček, dolů z hradeb a zemřelo mi v náručí. Nechci milovat lidi. Hudba je pro člověka mnohem bezpečnější."

Judita ji objímala a konejšila a dlouze si s ní o tom po-vídala. Ráno se Alyx zase vrátila do školy. Později se po ní začal shánět ten muž, co přišel o nohu, a s vděčným pláčem děkoval Alyx za pomoc.

Za Alyx pak přišla Judita. "Tak co myslíš, dal ti bůh dar zpěvu, abys pomáhala trpícím, nebo abys jej šetřila pro vyšňožené návštěvníky chrámu?"

Na Vánoce přijela na návštěvu Juditina matka. Helena Bassettová rozhodně na matku dospělé dcery nevypadala. Po boku jí stál manžel John, který se tvářil jako ten nej-spokojenější člověk na světě. Oba s úsměvem sledovali svoji jedenáctiměsíční dcerku, která se právě učila chodit.

Juditin synek byl pětíměsíční a Alyxině dceři byly dva měsíce. Každičký se snažil, aby svátky proběhly co nejveseleji, a nikdo se raději ani nezmiňoval, kolik čle-nů rodiny na hradě vlastně schází.

"Loni jsme tu seděli úplně všichni," zamumlal pouze Gavin nad svou číší.

Raine nevzkázal ani slovo.

Av lednu se semlelo plno věcí najednou. Roger Chat-worth se skutečně vypravil ke králi Jindřichovi – ale ne sám. Ať už to byla náhoda nebo záměr, ve stejnou dobu se u dvora objevil i Pagnell.

Roger prohlásil, že Miles vězní jeho sestru ve Skot-sku, a Pagnell zase tvrdil, že tentokrát má důkaz, a ne už jen pouhé dohady jako dřív, že Raine se snaží vycvičit chátru k rytířskému způsobu boje a že se pokouší sesta-vit vojsko k povstání proti králi.

Král Jindřich řekl, že toho nepřátelství mezi rody Montgomeryů a Chatworthů má už plné zuby a že si přeje, aby se lady Elizabeth dostala okamžitě na svobo-du. Pokud tak Miles neučiní, bude prohlášen za zrádce a bude mu zabavena veškerá půda. A co se Raina týče, bude-li pokračovat ve vyzbrojování těch psanců, nechá král spálit les a všechny, kdo se v něm ukrývají.

Gavin odeslal do Skotska vzkaz, v němž Stevena prosil, aby Milese přiměl k uposlechnutí králova rozkazu. Nežli však mohla dojít jakákoliv odpověď, doslechli se, že Pag-nell byl nalezen mrtev a že se šušká cosi o zodpovědnosti Montgomeryů. Král jim tento zločin připsal k tíži.

"Chce nám sebrat majetek, který držíme už po stale-tí!" vybuchl Gavin. "Předtím to zkoušeli už jiní králové a neuspěli! Tenhle dopadne stejně." Strhl ze stěny kyj. "Jestli Milese nedokáže přivést k rozumu ani Steven, tak se do toho budu muset vložit já!"

Za hodinku už ujížděl přímo do Skotska.

"A co bude s Rainem?" otázala se tiše Alyx, která tu stála s Catherine v náručí.

"Kdo pojedou varovat jeho, čím že mu vyhrožuje král?"

"Však on král Jindřich ten les nespálí!" tvrdila prak-tická Judita. "Už mu jich totiž tak moc nezbývá. Raine snad nechce s těmi svými hrdlořezy vytáhnout na krále, nebo snad ano?"

"To doufám. Jakmile však uvidí nějakou nespravedl-nost, odváží se úplně všeho. Pokud usoudí, že se jeho bratr ocitl v nebezpečí, těžko říci, čeho by byl vlastně schopen."

"Miles však tentokrát Gavina určitě poslechne. Ales-poň myslím," odpověděla Judita. "Roger dostane svou sestru nazpátek a všechno se zase urovná." Zůstaly na sebe dlouhou dobu hledět. Ani jedna Judi-tinu tvrzení neuvěřila. "Pojeďu za Rainem!" prohlásila Alyx a sama nad tím rozhodnutím užasla. "Pustí tě ale do lesa? Ach Alyx, nevím, jestli bys to měla podstoupit. Montgomeryové se dokážou hněvat přímo strašlivě!" "Zabránil ti snad někdy Gavinův hněv v uskutečnění toho, co jsi považovala za svoji povinnost? Kdyby byl v nebezpečí tvůj Gavin, váhala bys mu pomoci veškerý-mi možnými způsoby?" Judita chvíli mlčela. "Jednou jsem velela celé družině, když byl Gavin držen jistým člověkem v zajetí."

216

"A já pouze pojeďu do lesa. Postaráš se mi o Catheri-ne? Je příliš maličká, než aby mohla cestovat spolu se mnou. A bude tam zima." "Jsi tedy pevně rozhodnutá, Alyx?" "Třeba Raina přivedu na jiné myšlenky. Určitě ty události ještě pořád nepustil z hlavy a vymýšlí vůči Ro-gerovi Chatworthovi ty nejhorší úskoky. Občas ho přece jen dokážu překřiknout, a tak ho přimět, aby mě vysle-chl. Nejspíš ani netuší, že Gavin použije veškeré pro-středky, aby Milese přinutil k Elizabethinu propuštění." Pevně k sobě přitiskla holčičku. "Musím se jít při-chystat. Budu potřebovat stan, protože Raine mi v tom svém nabídne přístřeší jen stěží." "Třeba ti odpustí, sotva tě zahlédne," poznamenala Judita a v očích jí jen hrálo. "Ten a odpustit!" rozhněvala se Alyx, ale potom žert pochopila. "Však bude litovat, že mě obvinil ze zrady! A taky budu potřebovat léky. Těm psancům pod Raino-vým vedením totiž něco dlužím. Kdysi mi pomohli a já pro ně neudělala nic. Chtěla bych tu svoji lhostejnost a zpupnost nějak odčinit." "A kdy se chystáš k odjezdu?" zeptala se Judita. "Ještě před Gavinovým návratem, aby z toho nebyly nějaké potíže. Jak dlouho nám potrvá, než přichystáme všechny věci?" "Když si pospíšíme, tak den." "Judito!" vykřikla Alyx. "Ty jsi anděl!" "Třeba jen toužím vidět svou rodinu v bezpečí. A teď poběž, máme práce nad hlavu." Alyx v duchu zasténala. Raine kdysi tvrdil, že Judita denně dokáže dvakrát tolik práce než kdokoliv jiný. Alyx však měla podezření, že jde spíše o trojnásobek. Spěšně podala miminko chůvě a utíkala za svou švagrovou.

19. KAPITOLA

oc se mi to tady nezamlouvá," stěžovala si Joan, která jela na koni vedle Alyx. "Je tu hrozná tma. Víte to určitě, že lord Raine žije právě zde?" Alyx se vůbec neobtěžovala odpovídat. Judita tvrdila, že Joan může být při tomto dobrodružství velice užiteč-ná, že se dokáže postarat o Alyxin vzhled natolik dobře, aby tato upoutala Rainův zájem, a navíc určitě vyčeni-chá, kde se co šustne. Judita však současně Alyx varo-vala, že Joan se někdy chová příliš důvěrně a dovoleně, takže je neustále potřeba jí připomínat, kde je její místo.

"Hej!" křikla Alyx do koruny stromu. Joan se na ni zadívala, jako kdyby Alyx přišla o ro-zum. "Že by tu stromy odpovídaly na pozdrav?" Honem však dodala "Má paní," protože Alyx se po ní přísně otočila. Z vysokých větví se na zem spustila postava muže, který Joan připadal krásný až nezemsky. "Jossi!" radovala se Alyx, a ještě než stačila sesednout, chytil ji Jocelin kolem pasu a přitáhl si ji do náruče.

Chvilku se jen tak se smíchem objímali, ale pak se Alyx odtáhla a pozorně si ho prohlédla. "Změnil ses," řekla mu tiše. "Najednou ti na tvářích vykvetly růže." Joan se hlasitě rozřehtala. "Třeba má milostpán růže raději jinde než na vlastních lících!"

"Joan!" okřikla ji vážně Alyx. "Jestli se okamžitě ne-začneš chovat slušně, nechám tě přes noc tady v lese!"

"Dopřavdy slyším tvůj hlas vydávat rozkazy?" žasl

218

Joss a podržel si ji na délku paže před sebou. "Tak to ses musela ale pořádně změnit! V životě jsem ještě neviděl tak krásnou dámu. Pojď se mnou kus cesty pěšky, ať si pohovoříme."

Jakmile se vzdálili od Joan i od koní, Joss se zeptal: "A co děcko?"

"Mám dcerušku. Po Rainovi má důlky ve tvářích a po mně zase oči. Je roztomilá a naprosto dokonalá. A jak se vede jemu?"

Jocelin dobře věděl, o kom je řeč. "Moc dobře ne. Ale neplaš se! Tělesně je na tom výborně, jenže je smutný, celý čas se ani neusměje, a pokaždé když od jeho bratra dorazí posel, je pak dlouhé dny vzteky bez sebe." Odmlčel se. "Co se to po svatbě vlastně přihodilo?"

Alyx mu stručně vypověděla příhodu s Rogerem Chatworthem.

"A tys tedy opustila svoje dítě a vypravila ses za Rai-nem."

"Je mi jasné, že na mne čeká s rozevřenou náručí." Ušklíbla se. "Pro svůj návrat jsem však měla důvodů hned několik. Ještě pořád jsem dlužnicí všech těchto li-dí, vždyť mne zachránili před upálením! Kolik jich... zahynulo?"

"Tři a čtvrtý o něco později."

Sevřela Jossovu paži o něco silněji. "Králův hněv vůči Montgomeryům a Chatworthům vzrůstá každým dnem. Gavin odjel do Skotska, aby přesvědčil jednoho bratra, no a Raine vybyl na mne."

"Jestlipak víš, že žádnému poslu nedovolí přechíst o tobě sebemenší zmínku?"

"To jsem už uhodla. Aby ho čert vzal i s tou jeho ctí! Kdyby si vypočlechl aspoň deset vět, hned by věděl, že nejsem žádný zrádce. Teď mohu doufat jenom v to, že upoutám na nějaký čas jeho pozornost já. Obávám se, že jinak by se mohl za Rogerem Chatworthem vydat na vlastní pěst, protože při představě, že jeho nejmladší-mu bratru hrozí nebezpečí, by na nic lepšího nepřišel. Kdyby ten jeho ,povedený' bratříček nebyl takový svůdce žen, třeba by k ničemu takovému nedošlo. Ale bratři Montgomeryové drží zkrátka při sobě, ať se děje, co se děje."

"Upoutat pozornost, říkáš?" usmíval se Joss. "Mys-lím, že se ti to povede. Víš ty vůbec, jak ti to sluší? V těch fialových šatech ti oči září jako drahokamy."

"To že mluvíme o těch svůdcích," smála se a prohlížela si ho od hlavy k patě.

"Původně jsem chtěla nějaké prosté oblečení, které by se víc hodilo do lesa, ale o mém šatníku rozhodla Judita, že prý v nádherných ša-tech budu pro Raina k nepřehlédnutí. Změnila jsem se opravdu?"

"Ano, máš plnější postavu. A copak je to za vyzývavé děvče, které jsi s sebou přivezla?"

Alyx se na Josse zadívala. Za celou tu dobu, co ho znala, nikdy ho neviděla tak veselého a dováděvého. "Jak se daří Rosamundě?" zeptala se opatrně.

Joss zaklonil hlavu a vybuchl smíchy. "Ty jsi nějak moc chytrá! Rosamunda je úžasná a je to s ní čím dál tím lepší! A teď už pojďme do tábora. Raine bude mít radost, že tě vidí, ať už vykládá cokoli."

Alyx se sice domnívala, že je na první setkání s Rai-nem připravena, ale skutečnost byla jiná. Byl vyhublý a napjaté svaly mu vystupovaly pod kůží. Stál u táboro-vého ohně a naslouchal dvěma mužům, kteří mu cosi vykládali.

Chvilí jen tiše postála a hleděla na svého muže, vzpo-mínala si na každou píď jeho těla, toužila se k němu rozle-tět a vrhnout se mu do náručí, nechat se od něho přivítat.

Když se však k ní otočil tvář, vyděsila se až k smrti. S nenávistí si poradit dokázala, ale v Rainových očích žádný nenávistný oheň nehořel. Namísto toho se v

nich rozprostírala ledová pustina, tak ostře modrá, až ji z to-ho po celém těle zamrazilo. V Rainově pohledu nesvitlo ani světýlko poznání, natož přivítání. Celá strnulá sledovala Alyx, jak se k ní Raine otáčí zády a odchází směrem ke cvičišti. "Krapet zuří, co?" ozvala se Joan. "Tihle Montgome-

220

ryové mají ale prudkou náтуру! Už jsem vám vyprávěla o té hladomorně, kam vlezla lady Judita, aby zachránila lorda Gavina. Samozřejmě, každá jen trochu příčetná ženská by to pro takového chlapa, jako je lord Gavin, rá-da udělala. A pro Milese taky. S lordem Rainem jsem ale v posteli nikdy nebyla. Jestlipak umí potěšit?"

"To snad zacházíš trochu daleko!" okřikla ji Alyx.

Joan se zatvářila jako kočka. "Alespoň jsem vás vy-burcovala z té vaší sebelítosti. A teď mi povězte, kde máme postavit ten stan? Skočím pro nějaké pomocníky a vy se zatím rozhodněte."

Po těchto slovech odběhla a bleskově se vmísila do pozvolna se scházejícího zástupu, který přišel okukovat Alyx a čtyři plně naložené koně.

"Koukáme, žes ani moc nehořela," poznamenal je-den z obyvatel tábora a přidržle si Alyx měřil.

"Opravdovou čarodějnici upálit nemůžeš," tvrdila ně-jaká žena.

"Šatičky jedna báseň," ozval se další hlas. "S kýmpak ses vyspala, že ti je dal?"

Alyx vzdorně vysunula bradu. "Chtěla jsem vám všem poděkovat, že jste mě přišli zachránit, když mi by-lo nejhůř. Nejspíš jsem si to nezasloužila, ale přesto vám děkuji."

Tohle prohlášení zřejmě lidi zarazilo.

"My jsme nepomáhali tobě!" odsekl jí potom muž se zjizvenou tváří. "Pro lorda Raina jsme to udělali, to kvů-li němu jsme tam šli! Ale podle toho, jak se teď tváří, byl by asi raději, kdyby tě upálili."

Všichni kolem něho se rozeřvali smíchy a s mnohým plácáním po zádech a pokyvováním se zástup opět vrátil do tábora.

Alyx osaměla.

"Snad byste neplakala?" houkla jí Joan přímo do ucha. "Takovou radost jim přece neuděláte! Heleďte, podívejte, co jsem našla!"

Alyx se s popotahováním odvrátila od tábora. Cožpak ale mohla čekat, že se ti lidé zčistajasna změní? Pohléd-la na Joan, která tu stála obklopena čtyřmi urostlými a pohlednými mladíky.

"Ti nám pomohou postavit stan!" sdělila jí Joan a vza-la dva nejbližší mládence pod paží.

Alyx se musela na Joan usmát. Té stačí ke štěstí sku-tečně málo. Judita jí prozradila, že Joan jde doslova z postele do postele. Alyx teď s úžasem sledovala, jak Joan začala mladíkům vydávat příkazy doprovázené ob-časným polaskáním. Jednou se na ni Joan podívala a mrkla. Nestydatá holka! pomyslela si Alyx a otočila se, aby skryla úsměv.

Začala odvažovat z koňských hřbetů náklad, který na-chystala společně s Juditou.

"Nechcete pomoci?" ozval se za ní jeden z Joaniných mláďenců a vzal jí balík z ruky.

"Děkuji," usmála se na něho. "Tys tady v táboře no-vý?"

Muž se rozesmál a hnědé oči mu zajiskřily. "Já tu byl dřív než samotný Raine a byl jsem tady, když jste byla ještě hoch. Trochu jste se změnila," zadíval se na ni škádlivě.

"Já nikdy...", začala a honem sklopila zrak.

"Nejspíš jste se na nás nikdy pořádně nepodívala. Mě-la jste oči jenom pro něho." Ukázal hlavou k Rainovu stanu. "Ani vám to vlastně nemůžu mít za zlé, vždyť on je takový bohatý šlechtic a vy jste - vy jste byla...", v rozpacích se odmlčel.

Tak takhle to lidem připadalo? řekla si Alyx pro sebe.

"No, ono se hodně vysvětlilo, když nás lord Raine vy-zval, abychom vás pomohli zachránit."

"Vysvětlil vám to tedy?" zeptala se. "To si umím představit, jak nadšeně lidé přivítali vyhlídku zrovna méj záchrany."

Mladík si odkašlal a zdvihl zavazadla. "Odnesu vám to do tábora."

"Počkej!" křikla na něho. "Jak se jmenuješ?"

"Thomas Carter," odpověděl jí s úsměvem.

Alyx dokončila skládání nákladu, ponořená do myšle-

222

nek. Žila v tomto táboře celé měsíce a mohla by přísahat, že Thomase Cartera si nikdy ani nevšimla. Přesto tu celou dobu byl, a dokonce pro její záchranu nasadil krk.

Zachmuřeně se vrátila do tábora, ale Thomas Carter se na ni usmál, čímž se jí okamžitě zlepšila nálada.

Joan a mladíci postavili stan skutečně za chvíličku a nanosili všechen náklad dovnitř. Venku plápolal hřeji-vý oheň.

"Vyšvihla ses tam ve světě, co?" ozvala se náhle něja-ká žena a nemohla z Alyx spustit zrak. Na krku měla ob-rovské vole, které ji nutilo stáčet hlavu ke straně.

"Nechceš tu s námi něco pojíst?" zeptala se Alyx a přísně se podívala na Joan, jež nesouhlasně vyjekla.

Žena jen udiveně zavrtěla hlavou a odešla.

"Přece byste k nám nepustila takovou prašivou žeb-račku!" zasyčela Joan. "Vy byste snad chtěla mít na kr-ku stejnou hrůzu? Stačí, aby se vedle nás posadila, a -"

"Ticho!" křikla Alyx, která náhle v Joan poznala své bývalé já. "Nedovolím, abys nad těmi lidmi takhle ohr-novala nos! Zachránili mi život a přes všechnu svou špi-nu a nemoce si zaslouží mnohem víc, než jím kdy doká-žu splatit. A pokud jde o tebe, budeš se k nim chovat hezky - ale ne jenom k mužům, rozumíš?"

Joan jen stiskla rty a huhlala něco o tom, že Alyx zra-zuje svůj původ, že se každým dnem stále víc podobá la-dy Juditě. Vstala a nehlučně zmizela ve tmě.

Jako lady Judita, říkala si Alyx a uvědomovala si, že ještě nikdy se jí nedostalo tak veliké poklony. S úsmě-vem se zdvihla a zašla do stanu. Na úzkém lůžku si při-pomněla noci strávené s Rainem. Teď je mu alespoň na-blízku a poprvé po dlouhých měsících dokázala klidně spát. Její poslední myšlenka před usnutím patřila malé Catherine.

Ráno se Alyx probudila osvěžená a v dobré náladě. Čistý a chladný lesní vzduch jí byl příjemný a vlastně navodil i určitou představu domova. Joan nebyla nikde v dohledu, proto se Alyx sama oblékla do smaragdově zelených šatů zdobených zlatým lemováním. Malá čap-ka ani v nejmenším nezakrývala kudrny vlnící se jí po-dél obličeje. Vlasy teď měla o něco delší a dávno se pře-stala trápit nad tou jejich neobvyklou barvou, podle níž jako by každý pramen patřil někomu jinému.

Před stanem ji pozdravila naprosto zničeně vyhlízející Joan, která seděla vyčerpaně na pařezu sloužícím za sto-ličku. Vlasy měla rozpuštěné a na rameni roztrhané šaty. Na krku se jí modrala podlitina. Upírala na Alyx horečna-tý zrak, pod očima se jí rýsovaly temné kruhy. "Ti chlap-ci jsou ale nějak náruživí," postěžovala si znaveně a sou-časně tak šťastně, že Alyx jen násilím potlačovala smích.

"Běž si odpočinout!" poručila služce přísně. "A až se probudíš, tak si o tom tvém nestoudném chování pořád-ně promluvíme!"

Joan se ztěžka vyhrabala na nohy a zamířila do stanu.

Alyx svou komornou chytila za paži. "Se všemi čtyř-mi?" zeptala se zvědavě.

Joan přikývla. Klopýtala do stanu a oči se jí přitom samy zavíraly.

Alyx zrovna uvažovala nad tou novinou - čtyři muži za jedinou noc? - když se před ní náhle objevil Raine. Oči mu hořely vztekem. Dvakrát polkla. "Dobré ráno," vypravila ze sebe s námahou.

"S tím svým dobrým ránem táhni k čertu!" zavrčel s nepřátelským pohledem. "Ta děvka, cos ji s sebou při-vezla, vyřídila čtyři z mých nejlepších mužů! Neudrží ani meč! Nevím sice, proč jsi sem vlastně přišla, ale je nejvyšší čas, abys odtud vypadla!"

Věnovala mu něžný úsměv. "To je ale okouzlující při-vítání, můj choti! Za svoji služku se omlouvám, ale vy si jistě pamatujete, že v zacházení s níže postavenými ne-mám prazádnou zkušenost. Každý se zkrátka nemohl narodit jako šlechtic. A pokud se mého příchodu týče, mám tady nesplacený dluh."

"Mně nejsi dlužná vůbec nic!"

"Tobě!" utrhla se Alyx, ale hned se zas přinutíla k úsměvu. "Možná ti skutečně něco dlužím, ale víc toho musím splatit těmto lidem."

224

"Odkdypak si zrovna ty s tímhle děláš těžkou hlavu?" popíchl a pozoroval ji přivřenýma očima.

"Od té doby, co kvůli mně nasadili vlastní životy," odpo-věděla mu klidně.

"Nechtěl by ses ke mně připojit při men-ší spěšné snídani? Mohu ti nabídnout zapečené maso."

Raine jí na to chtěl zřejmě něco říci, ale nakonec se jen rychle otočil a nechal ji tam stát.

Ačkoliv jí srdce bušilo až v krku, sledovala Alyx Rai-nův odchod stále s úsměvem.

"Že bys dosáhla nějakého úspěchu?" ozval se za ní Jocelin.

Alyx se hlasitě rozesmála. "To je na mně to potěšení tolik vidět? Ten Raine Montgomery je ale domýšlivý, viď? Myslí si, že jsem přijela jenom kvůli němu."

"A není to snad pravda?" divil se Joss.

"Ten ze mne bude šílet," těšila se Alyx. "Nedáš si se mnou něco k jídlu? Máš čas chvíli posedět a odpovědět mi na pár otázek?"

Alyx se vyptávala na obyvatele tábora, kladla otázky, na něž odpovědi měla znát už dávno, vždyť mezi těmi lidmi žila celé měsíce. Připadala si však jako vetřelec.

"Získat je nebude nijak snadné," varoval ji Jocelin. "Jsi jim doslova trnem v oku. Blanche na tebe svedla spoustu věcí."

"Tak Blanche!" vykřikla Alyx a napřímila se. Jednotli-vé střípky mozaiky začaly skládat jasný obraz. "To právě Blanche zavinila Konstancinu smrt. Jak by se jinak mo-hla dozvědět o Edmundu Chatworthovi? Ty ji ale musíš strašně nenávidět!"

"S nenávistí jsem už skoncoval," zdvihl se Jocelin. "Co kdybys zašla za Rosamundou? Pokud chceš pomá-hat lidem, mohla by ti poradit, odkud vlastně začít."

Alyx zaskočilo, jak velice se Rosamunda změnila. Při pohledu na Jocelina se jí oči třpytily tak jasně, že se zna-mení na její tváři zdálo úplně vybledlé.

Jossův pohled neplál o nic méně.

"Alyx by ti ráda pomáhala," řekl něžně a uchopil Ro-samundu za ruku.

Ta se na Alyx usmála tak shovívavě, že ji přinutíla až zatnout zuby. V duchu Alyx děkovala za Juditin výcvik.

"Určitě pro vás nějakou vhodnou práci najdeme," slí-bila Rosamunda svým sladkým hlasem.

Alyx trvalo celý týden, než Rosamundu přesvědčila, že to s pomocí myslí vážně. Celé dny pracovala od rána až do pozdního večera a nevyhýbala se sebevíc ponižu-jícímu úkolu. Omývala a převazovala zhnisané boláky. Přivedla na svět děcko ženy nemocné neštovicemi, a když slepé miminko zemřelo, sama je pochovala; ni-kdo jiný se toho chudáčka nechtěl ani dotknout. Zpívala jedné stařeně, která nesouvisle ječela ze strachu před přízraky, které viděla jen ona.

"Lady se chová k nám nejubožejším velice laskavě," řekl jí jeden z mužů, když se ve tmě potácela do stanu. "Umazat si ručičky, to se dřív bála, a najednou jí žádná špína není dost. Ale že by se před ní Raine plazil, to teda nevidím."

Ve stanu si Alyx stiskla dlaněmi spánky. Hlava se jí od hluku a zápachu mohla rozskočit. Nemocní jí sice dovolili, aby se jich dotýkala, ale zdraví si jí buď nevší-mali nebo ji nanejdvýš popichovali. A pokud jde o Raina, toho téměř nezahlédla.

"Přišla jste sem usmířit si Raina, nebo tu prašivou chátu?" hněvala se Joan kolikrát.

"Ach Raine," zašeptala Alyx a promnula si spánky. Stan byl prázdný, Joan zřejmě trávila noc jinde. Alyx nebyla na služebnictvo zvyklá a v případě Joan prostě selhala. Zjistila, že vědra na vodu jsou prázdná, popadla je tedy a pustila se rychle k potoku.

Poklekla na břehu a zadívala se na jiskřící hladinu, po níž se v měsíčním světle rozsypala třísť diamantů. Zaslechla kroky, a když se otočila, srdce se jí málem rozskočilo, neboť spatřila Raina, jak svým mohutným tělem, které ona tak důvěrně znala, zastíňuje měsíc.

"Tak jakpak se ti to tvoje předsevzetí daří?" zeptal se tiše a hlas měl hladký a studený jako ocel. "Snad si ne-myslíš, že sotva zavážeš jednu zhnisanou nohu, že se li-

226

dé budou před tebou samým vděkem klanět? Kdepak, tihle se vyznají líp než já!"

"Vysvětlil bys mi, prosím, cos tím chtěl naznačit?" požádala ho užasle.

"Jsi vynikající herečka. Kdysi jsem uvěřil, že jsi... čestná, ale pak jsem tvrdě narazil. Doufám jen, že ti lidé nedopadnou stejně!"

Alyx vyskočila a podepřela si ruce v bok. "Té sebelí-tosti mě, prosím, ušetři!"

procedila mezi zuby. "Chudák lord Raine se ponížil natolik, že svoji lásku věnoval ne-urozené dívce, a když se ze všech sil snažila uchránit ho před královým hněvem, v mžiku jí dal najevo, že pře-kročila povolenou mez!"

Teď už málem křičela. "Něco ti ale povím, Raine Montgomery! Na tom, jestli mě ti lidé nenávidí, zase to-lik nesejde! Zasloužím si to vrchovatě. A pokud jde o je-jich vděčné poklony, tak tohle od nich nečekám! Ale jsou alespoň upřímní, zatímco ty se chováš jako mučed-ník a odmítáš jakékoliv vysvětlení! Raději se místo toho vyžíváš v pocitu ukřivdění a hýčkáš si svoji představu, že smysl pro čest máš ty jediný!"

"A copak asi jako ženská o cti vlastně víš?" ušklíbl se.

"Hodně málo. Ve skutečnosti se kromě hudby nevy-znám téměř v ničem. Jsem však alespoň ochotná uznat, že jsem udělala chybu. Těm lidem tady jsem ublížila a teď se to snažím napravit. Jenže vy, vaše lordstvo, jste ublížil mně - a dokonce i své dceři, která vám nestála za jedinou otázku!"

"Já se o ní doslechl," prohlásil Raine stroze.

Alyx se zasmála tak řezavě, že Raine měl pocit, jako by mu po zádech přejel pilník. "No to je od tebe oprav-du ušlechtilé!" uplivla pohrdavě. "Náš mocný a urozený Raine, pán lesa a král všech psanců a kriminálníků, se ráčil doslechnout o své vlastní dceři!"

Trochu se uklidnila. "Přišla jsem sice s úmyslem zís-kat tě zpátky, ale teď už si nejsem jistá, jestli o tebe ještě stojím. Klidně se dál drž stranou! Můžeš si tu svou neci-telnou čest brát do postele místo mne!"

"Na spaní se mi nabídne ženských!" prohlásil a vrhl po ní mrazivý pohled.

"Tak to je lituju!" nedala se Alyx. "Já osobně dávám přednost úplně jiným mužům, takovým, kteří nejsou to-lik chladní a odtažití, kteří umějí žít!"

Ani si nevšimla, kdy jeho rukavystřelila směrem k ní. Vždycky byl rychlejší a silnější, než si uvědomovala. Sevřel jí prsty kolem pasu, a když se její oči střetly s je-ho pohledem, pobaveně se pousmál a přitáhl ji k sobě.

Naklonil se ústy těsně nad její rty. "Takže já jsem podle tebe chladný?" zeptal se hlasem, z něhož jí naska-kovala husí kůže.

Někde vzadu v Alyxině mozku ještě pořád zbýval kousíček rozumu. Tak on by mě chtěl vytrestat, je to tak? pomyslela si, když se vytahovala na špičky a poklá-dala mu paže kolem krku.

Když se jejich rty setkaly, oba dva křečovitě zalapali po dechu a odtáhli se od sebe, nicméně fialkový pohled se z modrých očí neodtrhl. Alyx jen jednou dvakrát za-mžikala a vtom už se Rainovy rty vrhly na její se zoufal-stvím umírajícího.

Napřímil se, objal ji tak pevně, až jí nohy vylétly do vzduchu a on jí podepřel šíji svojí sil-nou rukou. Jazykem jí prudce zaútočil na ústa a polib-kem jí rozjiskřil celé tělo do takového žáru, že jí tělo málem chytlo plamenem.

Zemdeně se o Raina opřela a dovolila mu, aby ji doslova choval v náručí.

Začal si pohrávat s jejími rty, tiskl ji na sebe a dlaní jí hladil a hnětl zátylek a prsty potom sklouzl k její šíji.

Ve své touze přitisknout se co nejtěsněji zesílila Alyx sevření svých paží a nohama se vyhoupla nahoru, takže ho stehny objala kolem pasu. Stočila hlavu a tentokrát to byl její jazyk, který zaútočil na jeho ústa tak tvrdě, až mu zuby zraňovala rty.

Náhle Rainovy ostrážité smysly zachytily hluk blíží-cích se jezdců na silných koních. Pomalu a neochotně se vynořil z té rudé mlhy a hrubě a pohněvaně odtrhl Alyx ze svého těla.

Na chvilíčku se zatvářil něžně, ale okamžitě zase ce-

228

lý ztuhl. "Snad jsi nedoufala, že mě k sobě zase přivá-bíš?" zašeptal. "Použila jsi stejnou vábničku i na Chat-wortha?"

Alyx chvilku trvalo, než pochopila, jak to myslí. "Tys ale, vážně hlupák, Raine Montgomery," pravila něžně. "Jestlipak ta tvoje nenávisť potlačí tu tvou lásku?" Po těchto slovech si podebrala sukně a rozběhla se nazpá-tek do tábora. Na vědra u potoka dočista zapomněla. Za sebou slyšela hovořit Raina s těmi jezdci a jeho hlas zněl zbytečně nahněvaně.

20. KAPITOLA

něčemu je to všechno přece jenom dobré," pozna-menala Joan, když pročesávala Alyxiny kučery. "Lidé se už na vás tolik nehněvají." Nijak blahopřejně to ale nevyznělo. "Kdypak už přestanete takhle plýtvat ča-sem a zajdete konečně za lordem Rainem? Už jsme tady celé dva týdny a on na vás akorát kouká. Měla byste shodit šaty a hupnout mu do postele!"

"Jenže to by byl potom příliš na koni!" řekla Alyx a zapínala si rukáv nachových vlněných šatů. "Přece mu nedopřeji až tak snadné vítězství. Obvinil mě ze spousty ošklivých věcí."

To Joan pouze rozesmálo. "Cožpak záleží na tom, co muži říkají? Nemají v hlavě jinou myšlenku, než jak by se navzájem povraždili. Dejte muži do ruky meč a on už víc ke štěstí nepotřebuje. Teprve žena ho musí naučit, že existuje ještě něco jiného než jenom války!"

"Možná že máš pravdu. Raine si dělá větší starosti s mojí předpokládanou zradou nežli s tím, jak se vede jeho děcku bez matky. Asi bych se měla vrátit zpátky ke Catherine a nechat tu Raina tomu jeho morousení."

"Ani se nemůžete divit, že je morous," tvrdila Joan. "Jestlipak víte, že od návratu z panství lorda Gavina se nevyspal ani s jednou ženou?"

Alyx se nejdřív jen pousmála, ale za chvíli se už usmívala od ucha k uchu.

"On vás miluje, paní," řekla Joan potichoučku.

"Tak proč to nedá nějak najevo! Proč se na mne je-

230

nom ušklibá a nevychází ze záchvatů vzteku! Až dneska zajdu za Rosamundou, vím, že postačí, abych zvedla hlavu, a zase ho uvidím, jak na mne vrhá ty ledové a po-hrdavé pohledy. A zas mi bude, jako kdybych dostala studenou sprchu."

Joan se potěšeně zachichotala. "Tak přece nějaký zá-jem ukazuje! Co od něj vlastně čekáte – snad ne omlu-vu?" Joan se při té představě rozesmála. "Bůh proto stvořil ženu tak silnou, aby se dokázala vypořádat s mužskou slabostí. Vy jste přiznala svou chybu v tom, že jste těm lidem z lesa křivdila, a teď se svůj omyl sna-žíte napravit. Myslíte, že by jakýkoliv muž dokázal být tak silný?"

"Když ale Raine mě označil za zrádce!" opakovala Alyx neoblomně.

"Král Raina také prohlásil za zrádce. Král se mylí, ale přizná to někdy? Asi tak jako k vám přijde váš manžel, aby se vám za totéž omluvil."

"Ale stejně se mi to moc nezamlouvá," trucovala Alyx s vystrčeným spodním rtíkem. "Vždyť já Rainovi nic neprovedla! Roger Chatworth –"

"Ale k čertu s Chatworthem!" mávla rukou Joan. "Vy jste prostě zranila Rainovu pýchu. Postavila jste se na stranu jiného muže proti vlastnímu manželovi. Slepě od-danosti si muži cení nade vše."

"Já ale oddaná jsem, to jenom –"

Zarazila se, protože do stanu vpadl bez dovolení uštvaný a vyděšený Jocelin.

"Honem poběž!" vydechl na adresu Alyx. "Snad se ti podaří zabránit něčí smrti!"

"A čí?" vyskočila Alyx a rozběhla se za ním, ještě dřív než jí stačil odpovědět. "Do tábora si právě vyprosil přístup Brian Chatworth. Raine se kvůli němu navléká do zbroje."
"Ale Judita přece říkala, že Brian miloval Mary, že jim přivezl její mrtvé tělo!"
"Ono asi stačí samotné jméno Chatworth, aby se Rai-ne dostal do varu."

Jocelin hodil Alyx na koně, sedl za ni a rychle vyrazil. Mrštně uhýbal větvím. Když konečně zastavil, zůstala Alyx překvapeně zírat před sebe. Na malé pasece ozářené ranním sluncem postával mladík. Měl nevysokou a téměř křehkou postavu, rysy tváře však zřetelně upomínaly na Rogera Chatwortha. Kdyby ho Alyx potkala kdekoli jinde, usoudila by, že tento chlapecký zjev je zřejmě Rogerův syn. Seskočila z koně ještě dřív než Jocelin. "Mohu vás přivítat?" řekla a zamířila k chlapci. "Já jsem Alyxand-ria Montgomeryová, manželka lorda Raina. Setkala jsem se s vaším bratrem."

Brian se vytáhl v celé své výšce. "Já nemám bratra," prohlásil překvapivě mužným hlasem. "Přišel jsem se připojit k lordu Rainovi, abych mu pomohl pomstít smrt jeho sestry."

"Ach bože," vydechla Alyx překvapeně. "A já mysle-la, že chcete navrhnout nějaké řešení, jak ukončit toto nepřátelství!"

"To bychom si přáli všichni," ozval se jí kdosi vysoko nad hlavou.

Pohlédla nahoru, ale nikoho neviděla. "Kdo jste? Vy přece k Rainově družině nepatříte!"

"Ale patřím! A vy jste vážně Rainova manželka?"

Alyx sice věděla, že ten hlas v životě neslyšela, připadal jí však podivně povědomý. V každém případě však zněl velice pobaveně. Otočila se k Brianovi a Jocelino-

vi. Brianova tvář byla nehybná a tak mladičkého ho-cha až příliš zatvrzelá. Joss pouze pokrčil rameny.

Najednou její pozornost upoutal Raine, přijíždějící na těžkém válečném oři v brnění, pokrytý ocelí od hlavy až k patě.

Sesedl a zamířil přímo k Brianu Chatworthovi, ale mladý muž se nezalekl. Stačil by přitom jediný úder, aby ho Raine poslal k zemi. "Hodláte se snad skrývat mojí manželce za sukni?" zeptal se Raine výhrůžně. "Ona je ochranou Chatworthů proslavená!"

Alyx se mezi ně postavila. "A ty snad zase válčíš

232

s dětmi?" křikla na Raina. "Ty ho ani nepustíš ke slovu? To jsi tak tvrdohlavý, že tomu chlapci neposkytneš ani příležitost?"

Raine však nestačil odpovědět Alyx ani slovo, proto-že nad hlavami se jim ozval smích.

S ústy otevřenými úžasem sledovala Alyx, jak se na zem spouští zvláštní muž. Na sobě měl to nejpodivnější oblečení, jaké kdy viděla: košili s nabranými rukávy, zbarvenou jako jemná smetana, zakrývala modrá přikrývka s tartanovým vzorem, která mu v pase vytvářela sukni přidržovanou mohutným opaskem a nahoře byla přehozená přes jedno rameno, kolena měl holá, ale lýtka vězela v tlustých vlněných punčochách. Na nohou měl důkladné střevíce.

"Steveně," vydechl Raine a oči mu znězněly.

"Nu ano, jsem to já," pravil nezvykle oděný muž. Byl urostlý a štíhlý a tmavě plavé vlasy mu velice slušely. "Toho hochu jsem ti přivedl já. Přeje si sdílet tvoje vyhnání a něco se od tebe naučit."

"Vždyť je to Chatworth," ucedil Raine a oči mu opět ztvrdly.

"No ano, je to Chatworth!" vybuchla Alyx. "A ty mu to v životě nepromineš, víd? A tohoto muže asi pěkně nenávidíš, protože se opovážil ho sem přivést. Radši jděte," obrátila se ke Stevenovi. "Dohadovat se s Rai-nem stejně nemá cenu. Má v hlavě piliny!"

K jejímu překvapení vypukl však Steven v smích, v srdečný, hlasitý a radostný smích.

"Ach Raine!" vykřikl a plácl Raina do opancéřované-ho ramene, až ocel zařinčela.

"Na tohle jsme s Gavinem čekali jak na smilování boží! Takže i ty ses až po uši

za-miloval do ženské, která má v jednom kuse vystrčené drápky? A to nám Gavin v dopisech tvrdil, že naše nová švagrová je milé, pokorné a obětavé stvoření!" Otočil se k Alyx. "Judita mi sice vyprávěla, že máš mimořádně silný hlas, ale před chvílí jsi mě tím houknutím málem srazila ze stromu!" "Tak ty jsi Steven Montgomery!" žasla Alyx. Pravda, byl Gavinovi trochu podobný, ale vedle nezvyklého ob-lečení měl i značně zvláštní přízvuk.

"MacArran," opravil ji Steven s úsměvem. "Oženil jsem se se zemankou MacArranovou a přijal jsem její jméno. Ale teď pověz, dáš mi políbení, nebo se raději budeš hádat s mým bratrem?"

"No přece políbení!" vyhrkla Alyx tak nadšeně, že se Steven opět rozesmál a teprve potom ji popadl do náru-čí. Jeho polibek moc bratrsky nevypadal. "Pomoz mi přivést Raina trochu k rozumu!" pošeptala mu. "Je těmi Chatworthy úplně posedlý."

Steven na ni zamrkal a pak ji pustil z objetí. Opět oslovil Raina. "Mám za sebou dlouhou cestu, bratříčku. Nabídneš mi nějaké pohoštění?"

"A co s ním?" ukázal Raine na Briana.

"Ten přece může jít s námi!" smál se Steven. "Aspoň mi pomůže svléknout z tebe to brnění. A co ty, Alyx, ty se k nám nepřipojíš?"

"To by mě musel někdo pozvat," odpověděla s pohle-dem upřeným na Raina.

"Zvu tě já!" prohlásil Steven, vzal Alyx kolem ramen a zamířil k táboru. "Pojď za námi, Briane!" křikl přes ra-meno.

"Tos vždycky tolik statečný?" vzhledla k němu Alyx.

Steven se však tvářil vážně. "Jak dlouho už vypadá takhle?"

"Já ti asi moc nerozumím."

"Takový zamračený a rozhněvaný a na každého vzteklý! To se Rainovi vůbec nepodobá."

Chvíli nad odpovědí uvažovala. "Zřejmě je takový od Maryiny smrti."

Steven krátce přikývl. "Raine to asi moc špatně snáší. Také proto jsem přivedl Briana. V leccěms se sobě po-dobají. Briana šírá nenávisť k vlastnímu bratrovi. A co ty? Tebe to Rainovo chmurné rozpoložení neděsí?"

"Když on si myslí, že jsem ho zradila!"

"Já vím, Gavin s Juditou mi o tom vyprávěli."

Alyx rozhořčením zvýšila hlas. "Vůbec mě nechce

234

vyslechnout! Snažila jsem se mu všechno vysvětlit, ale dopisy mi vracel neotevřené. A nedal ani na Gavina."

Steven jí stiskl rameno. "Gavin vždycky jednal s Rai-nem a Milesem jako s dětmi. Raine s Gavinem nevydrží ani dvě minuty bez hádky. Drž se mě, třeba se mi poda-ří, aby taky chvíli poslouchal!"

Alyx se na něho usmála tak rozzářeně, že se Steven smíchy neudržel. "Bronwyn ti vyrvé srdce z těla, jestli po mně nepřestaneš vrhat tyhle pohledy. A umíš vážně zpívat tak překrásně, jak tvrdí Judita?"

"Mnohem líp!" prohlásila Alyx s takovou sebejistotou, že se Steven musel znovu usmát.

Zastavili se před Rainovým stanem a Steven zamum-lal cosi o zbůhdarma vyhozených penězích, čemuž Alyx příliš nerozuměla. Raine ji následoval jako trucovité dí-tě. Nepřátelsky pohlédl na Alyx a obrátil se ke Steveno-vi.

"Copak tě přimělo vydat se tak hluboko na jih? Že by tě ti Skotové vyhodili?"

"Přišel jsem navštívit svoji novou švagrovou, jak jinak."

"Měla by tě raději, kdybys byl Chatworth."

Steven s Rainovou přilbicí v dlaních na okamžik zne-hybněl. "Takové řeči přede mnou nepovedeš!" pronesl výhrůžně. "Nechtěj vyvolat mezi námi spor! Nebo se mne snad hodláš zřící za to, že jsem ti přivedl Chatwor-tha až do tábora?"

"Ty jsi můj bratr!" prohlásil Raine důrazně.

"To znamená, že mi důvěřuješ?" Stevenův hlas zněl pobaveně. "Pověz mi, bratříčku, co tě žere víc, že tvoje žena hovořila s Chatworthem, nebo že se opovážila ztra-tit slovo s pohledným mužem?"

"Ten Chatworth mi vadí!" téměř křikl Raine a pohlédl na Alyx, která si soustředěně prohlížela nehty.

"Už jsem vám vyprávěl o tom podrazu, co na mne na-chystal Hugo Lasco?" vyptával se Steven a začal Raino-vi odepínat ochranné pláty ze stehén.

Pustil se do vyprávění jakéhosi košatého a poněkud neuvěřitelného příběhu, zatímco Alyx pozorovala Rai-na. Po chvílce pochopila, co Steven vlastně sleduje. Vy-kládal jim, jak své manželce přisoudil ty nejnečestnější a nejpodlejší úmysly, načež ji následkem své nedůvěry málem ztratil.

"Alyx," obrátil se na ni náhle Steven. "Miluješ Roge-ra Chatwortha? Uvažuješ o tom, že bys kvůli němu opustila Raina?"

Ta představa byla natolik směšná, že se Alyx hlasitě rozesmála – ale zarazila se, když si všimla, jak Rainovi doutná v očích hněv. "Za to, co provedl Mary, si Roger Chatworth zaslouží smrt – ale ne z rukou mého manžela. Nestojí za to, aby kvůli němu Raine skončil na šibenici."

Na okamžik se Alyx zdálo, že ji snad Raine poslou-chá, ale pak se usadil na lůžku a začal si odstraňovat ba-vlněné vycpávky chránící tělo pod ocelovými pláty, ja-ko kdyby vůbec nic neřekla. "Žena má jazyk kluzký jako had," zamumlal pro sebe.

Steven se podíval na Alyx a všiml si, jak se jí oči roz-hořely. "Uděluji ti svolení přetáhnout Raina po hlavě se-kyrou," usmál se na ni přátelsky. "Alyx, nemohla bys mi sehnat něco k jídlu? Doslova umírám hladu."

Jakmile osaměli, otočil se Raine k bratrovi. "Proč jsi sem vlastně přišel? Jistě sleduješ i něco jiného než se pořád vměšovat mezi mne a mou ženu."

"Někdo to dělat musí!" utrhl se Steven. "Láska jí pří-mo kouká z očí. Cožpak jí nedokážeš odpustit? Ona se v našich způsobech nevyzná, a pokud jde o čest, mají dceru o ní ty nejpodivnější představy. A jak jsem slyšel, ani jsi neviděl svou dceru. Je ti moc podobná."

Ovšem Raine se zviklat nenechal. "Proč jsi vlastně přivedl toho Chatwortha?"

"Jak už jsem řekl – chtěl by se cvičit pod tvým vede-ním. Králi se však moc zamlouvat nebude, že přípravu-ješ šlechtice k boji proti druhému. A co jsem to slyšel za pověsti, že ze svých psanců sestavuješ armádu, abys vy-táhl dokonce proti samotnému králi?"

Raine při té představě vyprskl smíchy. "Který lhář ti to napovídal?"

236

"Tvrdil to před králem Pagnell z Waldenhamu. To se ti ještě nedoneslo? Myslel jsem, že tě Alyx varovala. Král je o rodu Montgomeryů zahrnut celou snůškou lží."

"Alyx zřejmě nepovažovala za vhodné se s nějakým varováním vůbec obtěžovat."

"Však já si dovedu představit, že ses s ní v klidu posa-dil a starostlivě ses jí vyptal, proč že opustila své dítě a pohodlí Gavinova domu a odebrala se do tohoto pro-mrzlého lesa!"

"Já si nepřeji, abys mi nějak zasahoval do života!"

Steven jen pokrčil rameny. "Já si jen vzpomínám na vlastní omyly, kterých jsem se při nedorozumění s Bronwyn sám dopustil."

"A teď žijete jako dvě rozněžnělé hrdličky, co?" po-píchl ho Raine s jedním obočím povytaženým.

Steven si odkašlal. "Pravda, tu a tam... se trochu ne-shodneme, ale vcelku lze o Bronwyn říci, že pochopila, kde je její místo."

"Moc by mě zajímalo, jaký má na tohle názor sama Bronwyn," poznamenal Raine, načež změnil téma. "Vi-děl jsi Milese?"

Před odpovědí Stevena zachránil příchod Alyx, ne-soucí podnos s jídlem. Za ní se objevila s druhým pod-nosem Joan. Steven totiž nikterak netoužil Rainovi při-znat, že jeho osobní problémy se ženami nejsou ve srovnání s těmi Milesovými vůbec ničím.

Jakmile Alyx pochopila, že se Joan hodlá před Stevenem předvádět, okamžitě ji poslala pryč. Jídlo byla trapná záležitost, protože od Alyxina příjezdu do lesa s ní Raine seděl u stolu vůbec poprvé. Veškerý ho-vor obstarával Steven, který je bavil historkami ze Skotska.

"A měli byste vidět mého synka!" chvástal se Steven. "Ještě ani neumí sám sedět a už ho berou do sedla na projížďku! My dva jsme se na koně dostali, až když jsme se naučili chodit. A jaká je tvoje dcerka, Alyx?" Poprvé po čtrnácti dnech si Alyx mohla dovolit oddat se vzpomínkám na dcerušku. "Je to silné děcko," prones-la zasněně, "silné a zdravé a umí plakat tak naléhavě, že většinou rozpláče i Juditina syna."

"Nejspíš svou sestřenku ochraňuje," zasmál se Ste-ven. "Má oči po tobě." "Tys ji viděl?" vyskočila Alyx ze židle. "Kdy? A byla zdravá? Povyrostla?" "Myslím, že od té doby, cos ji viděla naposledy, se moc nezměnila, ale s tím hlasem budeš mít pravdu." Obrátil se k Rainovi. "Má stejné dolíčky, jako jsi zdědil po matčině rodu."

"Musím dohlédnout na tábor," vylítl Raine tak pře-kotně, že málem shodil jídlo, které Alyx donesla. Bles-kově vyběhl ze stanu.

"Však on se vrátí!" utěšoval Steven usazenou Alyx se-bejistě.

Alyx se myšlenky na Rainův neutuchající hněv snažila vypustit co nejrychleji z hlavy, proto svou pozornost za-měřila na Briana Chatwortha. Mladík byl přímo k poli-tování. V očích mu plála černá stravující nenávist a ni-kdy se neusmál ani nezatvářil potěšeně. Alyx ho žádným způsobem nemohla přimět, aby se jí s čímkoliv svěřil. Když se ho vyptávala, kde trávil ty dlouhé měsíce po Maryině smrti, setkávala se pouze se zatvrzelým ml-čením.

Alyx to tedy po nějaké době vzdala a odvedla Briana mezi muže na cvičiště. Pokud jde o Raina, ten chlapci nevěnoval jediný pohled ani jediné slovo a většinu času trávil ve Stevenově společnosti.

Steven byl v táboře třetí den, když za Alyx přiběhla Joan. "Myslím, že spolu zápasí!" volala vzrušeně.

"Kdo? Snad ne Raine s Brianem Chatworthem?"

Joan však netrpělivě vykřikla. "Samozřejmě že ne! Ale lord Raine s lordem Stevenem teď zašli hlouběji do lesa a jeden ze strážců hlásil, že odtamtud slyší hlučný křik. Všichni se tam chtějí jít podívat."

"Nepůjdeš nikam!" přikázala Alyx a prosmykla se ko-lem své komorné do venkovního chladu. "Joceline!"

238

zvolala, když zahlédla svého přítele. "Zastav je! Ať ne-chají lorda Raina o samotě! A ty," obrátila se k Joan, "snaž se zadržet muže v táboře, slyšíš, za každou cenu! Ale nic neslušného!" křikla už v běhu přes rameno.

Jocelin zapojil do akce několik vojenských vysloužil-ců. Alyx zas pomáhali ranění, nu a Joan, ta měla svoje metody, jak přimět muže k poslušnosti. Společnými si-lami se jim podařilo zamezit obyvatelům tábora v pří-stupu na místo, kde se "domlouvali" Raine se Stevenem.

"Právě se do sebe pustili!" oznámil strážce, kterého zrovna vystřídali.

Alyx zaměřila pryč, aby nemusela poslouchat další podrobnosti. Raine byl o tolik těžší než jeho starší bratr a naprosto jednoznačně byl tím silnějším. Steven nemo-hl mít sebemenší naději na vítězství, a Alyx se v duchu modlila, aby Raine svoji sílu udržel na uzdě a svému útlejšímu bratrovi vážně neublížil.

Při západu slunce popadla Alyx vědra a zašla k říčce. Zatoužila vzdálit se alespoň na chvíli z doslechu roz-jařeného táborového halasu. Všichni obyvatelé tábora se sesedli kolem ohně a dychtivě naslouchali líčení obou strážců.

Chvilí nehybně postála na břehu, celá šťastná, že ko-lem ní je ticho, když tu zaslechla zvuk, který ji přiměl se otočit. Ztěžka a unaveně k ní mířil Raine. Možná že kdyby si vyposlechla, co si lidé vyprávějí, tak by se nyní při prvním pohledu na jeho tvář tolik nezhrozila. Levou stranu obličeje měl nateklou a otok se začínal zbarvovat donachova. Na čelistech měl zhmožděninu a jedno oko mu hrálo pestrou škálou všemožných barev.

"Raine," zašeptala. Vzhlédl k ní, ale hned zase pohled odvrátil. Klekl si na břeh. Alyx v tu ránu zapomněla, že se na sebe oba hněvají, rozběhla se a klesla vedle něho. "Ukaž, já se na to podívám," vydechla.

Poslušně se k ní otočil a ona mu na tu znetvořenou tvář přitiskla chladivé prsty. Mlčky pak zdvihla sukně, odtrhla kus plátěné spodničky, namočila ji v ledové vo-dě a přiložila na otok.

"A teď mi o tom pověz!" pronesla zpola rozkazovač-ně. "Jakou palicí tě Steven takhle přetáhl?"

Raine si dal s odpovědí pořádně načas. "Jenom pěstí."

Alyx se v omývání Rainovy tváře na okamžik zarazi-la. "Ale rytíři přece -" vyhrkla. Stokrát už slyšela Raina řvát, jak nerytířské a nemužné je užívat při zápase pěstí. Mnoho čestných mužů by raději dalo přednost smrti, než by je použili.

"V tom Skotsku se Steven naučil prazvláštním způso-bům," postěžoval si Raine. "Tvrdí, že bojovat se dá na vícero způsobů."

"A tys tam nepochybně stál jako medvěd a nechal jsi do sebe raději mlátit, než abys provedl něco tak nerytíř-ského, jako je vrácení rány rovnou do obličeje, víd'?"

"Já to vážně zkoušel!" vybuchl Raine, ale potom za-mžikal a uklidnil se. "Hopsal kolem mne jako ženská."

"Neurážej nás, ženy! Tohle by ti žádná ženská nepro-vedla!"

"Alyx!" Chytil ji za zápěstí. "Což se mnou ani trochu nesusoucíš? To vždycky budeš stranit těm ostatním, a ne mně?"

Uchopila jeho tvář něžně do dlaní a pátravě se mu za-hleděla do očí. "Milovala jsem tě od prvního okamžiku, kdy jsem tě spatřila. Dokonce i pak, když jsem byla od-hodlaná tě nenávidět, všechno mě k tobě táhlo. Snažila jsem se tu lásku potlačit, ale jako by mě ovládala podiv-ná nepřekonatelná moc a já do svých činů neměla vů-beč co mluvit. Cožpak sis neuvědomil, že já vždycky stojím na tvé straně? Kdybys tenkrát na trhu Rogera Chatwortha zabil, mohlš klidně skončit na šibenici! Předstírala jsem, že spím s Jocelinem, jen abych tě udr-žela v bezpečném lesním úkrytu! Jak víc ti mohu doká-zat svoji lásku?"

Raine se od ní odtáhl. "Řekl bych, že výhrady mám pouze vůči tvým metodám. To mi nemůžeš prozradit, co svým jednáním vlastně sleduješ? Proč mi musíš od rána do večera odporovat?"

"Protože to je jediný způsob, jak tě přinutit, abys mě

240

vůbec vyslechl!" prohlásila rozhořčeně. "Já jsem ti pře-ce říkala, když mě tady obvinili z krádeže, že ty les opustit prostě nesmíš, ale tys moje námítky nebral na vědomí. Říkala jsem ti, abys Rogera Chatwortha nezabí-jel, ale tys tam stál zatvrzelý jako býk a žíly ti vzteky vystupovaly na šíji." Ke konci už Alyx málem křičela.

"Teď vážně nevím, jestli se mnou jako s malým chlapcem jednáš víc ty nebo Steven!"

Hlas měl tak dětsky unaříkaný, tak plný sebelítosti, že Alyx měla co dělat, aby se nesmála. "A kvůli čemu jste se se Stevenem vlastně pohádali?"

Raine si opatrně ohmatal čelist. "Steven mě přesvěd-čoval, abych znovu uvážil, jestli ses záchranou mizerné-ho Chatworthova života skutečně vůči mně dopustila zrady."

Obrátil se a pozorně se na ni zadíval. "Že bych se váž-ně mýlil? Doopravdy jsem ti tak moc ukřivdil? Do-opravdy ti ještě v srdci pro mne zbývá nějaká láska?" Pohladila ho po tváři. "Já tě nikdy nepřestanu milo-vat! Někdy mi připadá, že jsem se s láskou k tobě už na-rodila."

Obličejem se mu kmitl jeden z jeho dolíčků a Alyx v očekávání, že ji Raine přivine, až zatajila dech. Na-místo toho sáhl pod kabátec a vyhrabal cosi z kapsy. "Možná si od tebe tímhle koupím jeden dva úsměvy," řekl a zahoupal jí lvím pásem před očima.

"Můj pás!" vydechla užasle. "Kdes k němu přišel? A já už myslela, že jsem jej ztratila nadobro! Ach Rai-ne!" Prudce ho objala a zasypala jeho tvář tak nadšený-mi polibky, až ho to bolelo, ale v tu chvíli mu to bylo jedno.

"Jsi ten nejlepší manžel na světě!" šeptala mu a líba-la ho na šíji. "Kdybys jen věděl, Raine, jak se mi stýs-kalo!"

Víc už říci nestačila, protože si její kadeře omotal kolem ruky a zaklonil jí hlavu, aby se mohl ústy přitisknout k jejím rtům. Alyx měla pocit, že vybuchne a bude rozmetána na úplně malé kousky. Vrhla se celou svojí vahou na Raina, který se však nepodepíral, a přepadl proto dozadu. Ještě stačil chytit rovnováhu natolik, aby změnil úhel polibku, načež se překulil na záda a strhl Alyx na sebe.

S ústy vzájemně přitisknutými k sobě se převálili do strany a potom zase opačným směrem. Dalším zhoupnutím se ocitli v ledovém proudu potoka a Alyx zůstala ve spod.

"Raine!" zaječela, když se jeho mohutné tělo převálo na její paži a drtilo ji o kámen. "Vždyť mě polámeš!" Zuby se jí rozdrkotaly.

"To by byla jen nepatrná odplata za všechno, co jsi mi provedla!" prohlásil a hověl si ve vodě jako v peřinách. "Než jsem poznal tebe, vedl jsem poklidný a mírumilovný život. A teď mě zmlátil můj vlastní bratr!"

"To ti po právu náleží!" usápla se Alyx na něho. "Jinak totiž nejsi ochotný poslouchat jakékoliv vysvětlení! A teď uхни, ať mohu vstát a jít se usušit, jinak tu promrznu až na kost!"

"To já bych věděl, jak tě zahřát," začal jí Raine ožďibovat krk.

"Ty jeden vypasený, přitroublý kanče!" křikla mu do ucha tak silně, že ucukl a začal potřepávat hlavou, aby mu přestalo zvonit v uších. "Jsem celá promrzlá a pro-močená, a jestli mě okamžitě nepustíš, svolám na pomoc celý tábor!"

"Myslíš, že přiběhnou zachránit tebe, nebo že se postaví na moji stranu?"

Alyx ho nepřestávala odstrkovat. "S tou tvojí zmalo-vanou tváří by tě ani nepoznali!"

S úsměvem sklouzl z jejího těla dolů. "Moc ti to sluší, Alyx," poznamenal a rozzářenýma očima hltal, jak se jí mokré šaty lepí na tělo.

Alyx se opřela o lokty a pokusila se vstát, jenže ten vodou nasáklý oděv ztěžkl natolik, že to bylo nad její síly. Raine se s dalším uchechtnutím zdvihl, popadl Alyx do náruče a zamířil s ní do nejtemnějšího kouta lesa.

"Do tábora se jde tudy," ukázala.

242

"Alyx, konečně by tě už měl někdo naučit, že nemusíš v jednom kuse vydávat rozkazy! Tu a tam možná míváš pravdu, ale ty bys taky měla poslouchat, co ti nařizují muži!"

"Musím se řídit tím, co je správné, a pokud je potřeba ochránit tě před sebou samým, tak to také udělám!" tvr-dila zatvrzele.

"Začínáš si koledovat o nářez, jaký jsi nikdy v životě nezažila – pokud jsi zažila vůbec nějaký, o čemž tedy pochybuji. Ten kněz, který tě vychovával, měl občas použít flétnu i na tvůj zadek a možná bys potom měla mnohem pokornější vystupování!"

"Mám v sobě pokory stejně jako ty!" odporovala a ne-spouštěla z něho zrak. "Když se ty chováš bláhově, tak mám já pouze postávat stranou a neříci ani slovo?"

"Alyx, to zacházíš trochu daleko!" napomínal ji.

"A jakpak mě za to, že mluvím pravdu, potrestáš?"

"Rozhodně ne tak, aby se ti to líbilo."

"Cože, tak ty mi budeš vyhrožovat i potom, co jsem tě zachránila před Rogerem Chatworthem? Málem mne upálili, a to kvůli tomu, že se soudcům zachtělo tvých pozemků! A dál! S Jocelinem jsem odešla proto, abys mohl zůstat v lese v bezpečí!"

Raine ji popadl a podržel ji ve vzduchu na délku paže od sebe. Na jedné polovině obličeje měl tmavě fialovou opuchlinu, zbylá část tváře mu zrudla vzteky. "Tak teď už jsi to přehnala!" procedil skrze zaťaté zuby.

Než Alyx stačila popadnout dech, Raine se posadil na pařez, položil si Alyx na kolena zadečkem nahoru a pře-hrnul jí sukně přes hlavu, načež jí na hýždě uštědřil mo-hutné a bolestivé plácnutí.

"Pagnell tě z čarodějnictví neobvinil kvůli mně!" zdů-raznil. "Ty jsi s ním měla svůj vlastní spor ještě dřív, než jsme se my dva potkali!"

Alyx však neměla příležitost jakkoliv odpovědět, pro-tože Raine ji plácl nanovo.

"Pravda, možná jsem ve vzteku neměl poručit, aby Chatwortha zabili, ale nako-nec

jsme tam byli naprosto o samotě, kdo by to tedy mo-hl donést králi? Zas takový hlupák, za jakého mě zřejmě považuješ, opravdu nejsem, protože bych určitě to tělo nechal ležet hned na samé hranici bratrova panství!"

A ruka se mu opět snesla dolů. "Nemám rád, když kdokoliv mým rozkazům protiřečí, zvláště ne před mými vlastními lidmi. Je to jasné?" podtrhl otázku další ranou. Uslzená Alyx jen přikývla.

"Výborně! A pokud jde o tebe a Jocelina, vůbec se mi nezamlouvá hrát ve vašich taškařinkách roli šaška! Vi-dět tě v náručí jiného muže byl krutý a bolestivý šok! A když jsem se později dozvěděl, že to byl jen trik se-hraný na mne, jako kdybych byl slabomyslný, měl jsem sto chutí tě zabít. Vždyť tím svým žertíkem jsi ohrozila život naší dcery!"

Tentokrát ji zasáhla obzvláště tvrdá rána. "Naše dcera mohla zahynout v ohni nebo někde na těch tvých a Joce-linových nezodpovědných toulkách celou Anglii. Už to-ho bylo dost, Alyx!" Další úder. "Rozumíš dobře? Jed-nou jsi moje žena, a tak by ses, ksakru, tak měla honem začít chovat!"

S posledním bolestivým plácnutím ji shodil z klína.

Alyx se posadila. Když se zadečkem dotkla lesní hlí-ny, bolestí až zamrkala. V očích měla tolik slz, že všech-no viděla rozmazaně.

Raine se zdvihl a chvíli ještě nad ní postál. "Až skončíš s tím trucováním," poznamenal, "přijď za mnou do stanu a já tě pomiluju tak vášnivě, že zapomeneš, jak se vlastně jmenuješ!" Po těchto slovech zamířil pryč.

Alyx chvíli zůstala sedět a jenom za ním hleděla, ale potom stiskla rty a vstala. Sebevětší trucování jí nemůže nahradit pořádné milování! Rozběhla se za Rainem tak rychle, jak jen to na těch zimou ztuhlých nohou mohla dokázat.

244

21. KAPITOLA

leže na zádech si Alyx hověla na Rainově lůžku a pohupovala nohou přehozenou přes okraj lože. Na dvou veskrze šťastných prstech u nohy se jí kýval střevisček z jemné kůže. Cítila se skrz naskrz šťastná, od pat až po kořínky vlasů. Raine svému slibu dostal sku-tečně velkolepým způsobem. Nemohl se jí vůbec nasy-tit, celou noc jí nedovolil oka zamhouřit a pohazoval si s ní jako s hadrovou panenkou. Chvíli byla nahoře, po-tom zas na zádech, případně ji Raine překulil na bok a vtáhl si ji mezi nohy. Na okamžik byl jemný a něžný, vzápětí vášnivý a útočný, načež se začal chovat téměř znuděně a zdánlivě na její přítomnost zapomínal. V ta-kových chvílích byla Alyx schopná i uličnictví, jen aby jeho pozornost upoutala zpátky k sobě. Z Rainova smy-slného smíchu však vycítila, že si s ní jen tak pohrává a že má do nudy daleko.

Když ho konečně uprosila, aby přestal, slunce už vy-cházelo. Políbil ji na špičku nosu, usmál se na ni vinou své pohmožděné tváře trochu šišatě, umyl se a oblékl, načež vyšel ze stanu. Alyx se uvelebila na lůžku, aby svému rozbolavělému a namoženému tělu dopřála něko-likahodinový spánek.

A teď, po probuzení, si tichounce pobrukovala a roz-pomínala se na minulou noc.

"Tak se mi zdá, že jste se konečně s tím svým muž-ským naučila zacházet," poznamenala Joan, vcházející do stanu. "Moc by mne zajímalo, jestli jsou všichni ti bratři tak dobří jako lord Miles. Podle toho, jak se tváří-te, bych však soudila, že ano. Jestlipak víte, že jste se ze spánku usmívala?"

"Ale mlč, ty jedna nestoudnice!" okřikla ji Alyx, ovšem natolik vlídně, že se Joan jenom rozesmála.

"Raději honem vstaňte! Lord Steven dostal nějaké zprávy ze Skotska a odjede co nevidět."

"Není to, doufám, nic nepříznivého?" starala se Alyx, když se neochotně posadila. Bolestí v zádech až zamži-kala. Raine si ji zřejmě chvílemi pletl s kusem hadříku, protože si ji kolem celého těla nebo kolem ruky či nohy doslova omotával. Za krkem jí hlasitě luplo a vzpomín-ka na to, čím jí Raine namohl právě tuto tělesnou partii, v ní vyvolala úsměv.

Joan na ni zírala s nelíčeným zájmem. "To ani ti moji čtyři mládenci mě společně nezřídili takhle, jak teď vy-padáte vy. To je lord Raine vážně takový milovník?" Alyx po ní střelila zlověstným pohledem. "Jestli se k němu jenom přiblížíš, vyrvu ti srdce z těla!"

Joan se jenom zazubila. "Zkousím to celé ty roky a úplně bez výsledku. Co si dnes oblečete?"

Alyx si pečlivě vybrala oděv v jemné levandulové bar-vě, lemovaný do sytého nachu zbarvenou králičinou.

"Ó!" užasl Steven, když ji spatřil. "Taková nádhera v samém srdci divočiny!" Uchopil její ruku a vtiskl na ni polibek.

Alyx však Stevenovu ruku podržela ve své a prohléd-la si jeho kotníky, potlučené, se sedřenou kůží a oděrka-mi, které se ještě ani nezačaly hojit.

"Jestli ještě jednou mého manžela udeříš, taky bys mohl přijít o ruku!" za-šeptala zuřivě.

Steven úžasem vyvalil oči a potom se rozesmál. "A to si mí bratři dělali starosti ohledně tvé oddanosti! Musíš přijet na návštěvu za mojí Bronwyn. Ta z tebe bude na-dšená!"

"Doslechla jsem se, že máš nějaké novinky."

Stevenova tvář se zachmuřila. "Roger Chatworth

246

nalezl Milese a Elizabeth o samotě a prohnal Milesou-vou paží meč. Lady Elizabeth se s bratrem vrátila do Anglie."

"To snad bude znamenat brzký konec tohoto nepřátel-ství. Roger má svou sestru bezpečně doma. Teď už je-nom zbývá, aby král odpustil Rainovi."

"Snad ano," souhlasil Steven. "Teď se však musím vrátit domů a pomoci svému klanu. Můj nejmladší bra-tříček je vzteky bez sebe a chystá se vytáhnout na Chat-wortha."

"Tak jed!" vyzvala ho. "Musíš mu v tom zabránit!"

Znovu jí políbil ruku. "Udělám, co je v mých silách. Nyní vím, že nechávám Raina v dobrých rukou. Je tvr-dohlavý jako býk."

Tomu se Alyx zasmála. "Když jste si včera... povída-li, nepadlo také náhodou jméno Briana Chatwortha? Když teď Roger poranil Milese, aby se Raine nemstil na Brianovi!"

"Z toho bych neměl strach. Dnes ráno měli Raine s Brianem dlouhý rozhovor a já jsem přesvědčen, že Rai-ne si chlapce zamiloval. Podle mne nebudou určitě už žádné potíže. Vlastně jsou teď spolu na cvičišti. Už mu-sím jet. Moji lidé čekají."

"Tvoji lidé?" užasla Alyx. "Já přece nikoho neviděla! Domnívala jsem se, žeš tu úplně sám!"

Tohle Stevena zřejmě potěšilo. "Je tu se mnou celkem šest MacArranů. Všichni jsou tady v lese na stráž."

"My ale máme vlastní stráž! Měli by raději přijít do tábora a dát si u ohně něco teplého k jídlu. Vždyť tam zmrznou!"

Steven se srdečně rozesmál. "Angličani jsou změkčilá cháska. Léto míváme u nás studenější než vy zimu. Ně-kdy nás musíš na Vysočině navštívit. Douglas tvrdí, že tvůj zpěv jeho bratry rozpláče."

Alyx ze sebe toužila vychrlit nepřeborné množství otázek, nevěděla však, kde vlastně začít. Její zmatek se jí jasně odrážel ve tváři.

"Musíš k nám přijet," opakoval vesele Steven, políbil ji na tvář a zmizel mezi stromy tak rychle, až mu krátký pléd zavířil kolem stehén.

Pro Alyx pak následovaly tři dny plné klidu a pohody. V Rainovi zřejmě ke chromému Brianovi vzrůstala ná-klonnost a jeho zaryté odhodlání cvičit učinilo na Raina hluboký dojem.

"Užírám se nenávistí," prozradil jednou Raine, když le-želi s Alyx v posteli.

"Myslí si, že když bude tvrdě cvi-čit, bude schopen bojovat se svým bratrem. Ale Roger je příšerný protivník. Zabil by Briana hned první ranou."

"Bratr proti bratrovi," zašeptala Alyx a celá se za-chvěla.

Litovala Briana, který spal sám, stranou všech obyva-tel tábora.

"Já mu moc nevěřím," prohlásila Joan. "Moc toho ne-namluví a člověk ho jaktěživ nevidí ve společnosti."

"Bylo mu velice ublíženo. Však on se z toho dosta-ne," hájila chlapce Alyx.

"Určitě něco chystá. Jeden čas sbíral bodlákové chmýří a včera zaplatil jednomu z mužů, aby komusi odnesl vzkaz."

"A komu?" vyzvídala Alyx. Tohle ji okamžitě zauja-lo. Že by snad Brian byl ve skutečnosti stoupencem své-ho bratra a hodlal ukázat Rogeru Chatworthovi, či hůř, královým vojákům, cestu k Rainovi?

"To já nevím, komu ten vzkaz posílal!"

"Musíme to oznámit Rainovi," rozhodla Alyx, popad-la služku za zápěstí a odvedla ji ke cvičišti.

"Já ale o tom vzkazu vím," řekl Raine, když mu Alyx všechno vypověděla. "Brian si přál zjistit, jak že se vede jeho sestře."

"A dostali jste už tu odpověď?"

Raine zabodl svůj meč do kůry stromu. "Sémě mého bratříčka se zdárně ujalo a Elizabeth nosí jeho dítě."

Alyx si vzpomněla na krásnou Elizabeth - i na její ostrý jazyk. "To se jí moc líbit nebude. Rozhodně se jí nebude zamlouvat, že se s ní muž vyspal a potom že ji opustil, ať už je to, kdo chce."

248

Raine se na ni studeně podíval. "Podle všeho házíš všechnu vinu na mého bratra. Co když je ta Elizabeth sama pěkně vrtošivá a svedla mého bratra záměrně? Co když ho opustila ona, sotvaže se do ní zamiloval? Jestli Chatworth Milese zranil, spíš to tedy vypadá, že se můj bratr snažil Elizabeth vybojovat zpátky!"

"No, možná, ale Miles -" zarazila se, když k nim z dálky doletěl hlas polnice.

"Co znamená zas tohle?"

Raine se obrátil k několika poblíž stojícím vojenským vysloužilcům. "Jděte zjistit, co se to děje."

Za pár vteřin už muži seděli na koních a vyráželi do lesa. Po několika nekonečně se vlekcoucích minutách se opět objevili. "Roger Chatworth přijímá vaši výzvu, můj pane."

"Raine!" zařvala Alyx.

Sice se na ni konejšivě podíval, ale potom se jí přestal všímat. "Žádnou výzvu jsem neposílal. Zřejmě chce Chatworth sám učinit první krok."

"Není tomu tak, můj pane. On -"

"Tu výzvu jsem poslal já!" ozval se za nimi hlas Bria-na Chatwortha a všichni se otočili. "Věděl jsem, že moji výzvu by bratr nepřijal. Poslal jsem ji tedy jménem Rai-na Montgomeryho."

"Teď ale půjdeš a přiznáš se bratrovi, cos to provedl," řekla Alyx, jako by rozmlouvala s dítětem.

Z dálky se opět ozvala polnice.

"Tak honem," vybídla ho Alyx. "Běž se přiznat!"

"Alyx," pronesl Raine tlumeně, "jdi radši do stanu. Tahle záležitost není pro ženy."

Podívala se na jeho tvář, dosud zhmožděnou od Ste-venových ran, a zděsila se výrazu, který tam spatřila.

"Raine, snad nepomýšlíš na to, že bys výzvu přijal? Vždyť jsi ji neposlal! Přece máš více rozumu, než abys -"

"Joceline!" přikázal Raine. "Odved' Alyx!"

Uvnitř stanu pak Alyx čekala na manžela celá rozru-šená, přecházela neklidně sem a tam a utrhovala se na Joan tak dlouho, až komorná odešla.

Když se Raine konečně objevil a ona mu pohlédla do očí, zhrozila se. "Raine, ne!" zažadonila a ovinula mu paže kolem pasu. "Vždyť jsi to nebyl ty, kdo poslal tu výzvu!"

Raine odtáhl Alyx od sebe a přidržel si ji za paže. "Musíš pochopit, že to je otázka cti a že se k tomu stejně už dlouho schylovalo. Až Chatworth zahyne, snad bude moje rodina moci žít opět v klidu a v pokoji. Kdybych ho teď nezabil, půjde potrestat Milese, jehož vinou Eli-zabeth otěhotněla. Chatworth se zapřisáhl, že Miles ji dobyl hrubým násilím."

"Tak ať s Chatworthem bojuje Miles!" vykřikla Alyx. "Mně na tom nesejde. Ať s ním bojují všichni tvoji bra-tři, jenom ty ne!"

"Alyx," pravil Raine něžně, "já chápu, že jsi žena, a co víc, že jsi nebyla vychována k našemu pojetí cti, ale teď tě musím požádat, abys mě už déle neurážela. Po-moz mi s oblékáním!"

"Já ti mám ještě pomáhat? Jak můžeš na mně vyžado-vat takovou strašnou věc? Co mi je po nějaké cti, když můj milovaný může zahynout? Tak dlouho a tak zoufale jsem se snažila udržet tě v bezpečí a teď máš splatit ce-nou nejvyšší za vrtoch pouhého chlapce? Ať Brian boju-je se svým bratrem sám!"

Rainovi zvolna začínala rudnout šíje. "Brian není pro Rogera Chatwortha žádný soupeř! A urážka do-padla na celý rod Montgomeryů! Což jsi zapoměla, že příčinou smrti mé sestry byl právě Chatworth? Ne-budu bojovat za Briana, ale kvůli Mary a Milesovi a budoucímu míru."

Alyx padla vedle lůžka, na kterém Raine seděl, na ko-lena. "Prosím tě, nechod! I kdybys nezahynul, budeš těžce raněn!"

"No tak, Alyx." Raine ji pohladil po vlasech téměř s úsměvem. "Ty to zřejmě nevíš, ale své panství jsem si koupil právě za peníze, které jsem vyhrál na turnajích. Takových výzev mám za sebou už stovky!"

"To ne!" vybuchla Alyx vášnivě. "Ne, nic se nepodo-balo této situaci! Ani ty, ani tví soci jste nebojovali s ta-

250

kovou záští, jaká panuje mezi tebou a Chatworthem. Raine, prosím tě!"

Ten se však zdvihl. "Už nechci nic podobného slyšet. A teď pověz, pomůžeš mi do zbroje ty, nebo musím za-volat Jocelina?"

Alyx vyskočila rovněž. "Ty na mně chceš, abych ti pomohla s přípravou na smrt? Mám ti hrát poslušnou manželku a trousit něžná slovíčka o tvé cti? Nebo mám snad hovořit o Mary a o způsobu její smrti, abych tak tvoji nenávist ještě rozmýchala? Kdyby byla Mary na-živu, jestlipak by si přála, abys šel kvůli ní bojovat? Ne-byl snad její život dokladem její touhy po míru?"

"Nechci, abychom se rozloučili v hněvu. Tohle je ně-co, co prostě musím podstoupit!"

Alyx se hněvem až třásla. "Jestliže se nyní rozloučí-me s tím, že odejdeš vzít za svoji výzvu, kterou poslal někdo jiný, pak to bude v hněvu - a navždycky!" Nekonečně dlouhou dobu si vzájemně hleděli do očí.

"Radši si promysli, co to vlastně říkáš!" varoval ji Rai-ne tiše. "Už jsme se kvůli tomu jednou pohádali."

"Raine, což nevidíš, jak tě ta nenávist ničí? Dokonce i Steven si povšiml, jak jsi se změnil. Zapomeň na Ro-gera Chatwortha! Jeď ke králi, vypros si jeho odpuštění a pojď vést normální život namísto tohoto věčného do-hadování o smrti a umírání!"

"Já jsem ale rytíř! Přísahal jsem, že zlo nenechám bez odplaty."

"Tak v tom případě udělej něco s těmi zákony o zábo-ru pudy!" vykřikla celá bez sebe. "Ty jsou skrz naskrz špatné! Ale s tím nechtutným nepřátelstvím vůči Roge-rovi Chatworthovi už přestaň! Jeho sestra porodí Mont-gomeryho! Nový život za ten Maryin! Co víc bys ještě mohl chtít?"

Zvenčí sem dolehl zvuk polnice a projel Alyx jako nůž.

"Musím se oblékat," pravil Raine. "Pomůžeš mi?"

"Ne," odvětila tiše. "Já nemohu."

"Nu dobrá," zašeptal. Naposledy se na ni podíval, na-čež se obrátil k hromádce svého brnění.

"Dneska si vybíráš mezi mnou a Rogerem Chatwor-them," řekla Alyx.

Neodpověděl. Dál se zaobíral svou zbrojí. Alyx vyšla ze stanu.

"Běž k němu, Joceline," vyzvala venku přítele. Potom oslovila Joan: "Pojď se mnou, musíme balit. Vracím se zpátky ke své dceři."

Alyx byla pevně rozhodnuta, že z lesa odjede dřív, než souboj začne. Samozřejmě že Raine může zvítězit, říkala si, ale cožpak by dokázala přihlížet, jak z něho soupeř osekává kousek po kousku? Byla si jistá, že Ro-ger Chatworth bude překypovat nenávistí stejně jako Raine.

Trvalo celé dvě hodiny, než zaslechla první nárazy oceli o ocel, které se rozléhaly po celém lese. Pomalu upustila šaty, které zrovna skládala, a vyšla ze stanu ven. Ať dělal cokoli, ať bojoval s kýmkoliv a z jakéhokoliv důvodu, pořád patřil jen jí.

Došla už málem na paseku, kde oba muži bojovali, když ji zarazila Joan.

"Nedívejte se!" zaprosila komorná. "Chatworth nezná slitování."

Alyx na Joan chvíli hleděla a potom se pustila kupředu.

"Jossi!" vykřikla Joan. "Zadrž ji!"

Jocelin chytil Alyx za paži a přinutil ji, aby se zastavi-la. "Jsou to jatky," zašeptal a pohlédl jí do očí. "Nejspíš Rogera žene nenávist a dodává mu větší sílu. Ať už je to jak chce, Raine šeredně prohrává."

Alyx se Jossovi vytrhla. "Mrtvý Raine je můj stejně jako živý! Pust mě!"

Jocelin se otočil po Joan, ale potom Alyx pustil.

Ten pohled, který ji čekal, nemohla Alyx předvídat ani ve zlém snu. Oba muži byli opěšalí a Rainovo brnění bylo už zakrváceno natolik, že zlatí leopardi rodu Montgomeryů byli krví téměř k nerozeznání. Levá ruka se Rainovi zřejmě houpala jenom na vlásku, ale v boji neustával a udatně vládl pravicí. Roger Chatworth si s oslabeným a krvácejícím sokem podle všeho jenom

252

pohrával, nutil ho neustále se otáčet a reagovat na jeho kruté žerty.

"Umírá," zašeptala Alyx. "Raine odjakživa věřil na čest, ale zemřít takhle, jako zvíře v kleci, vydaný napo-spas Chatworthovu trýznění?"

Rozběhla se, ale Joss ji stačil zarazit. "Raine!" vykřikla.

Roger Chatworth se k ní otočil a zřejmě ji zahlédl, přestože jeho tvář ukrytou v helmici vůbec neviděla. Ja-ko kdyby porozuměl její trýzni, naposledy se otočil a za-čal svou sekýru Rainovi do kříže.

Raine na okamžik zaváhal a potom se zhroutil tváří k zemi. Roger se nad ním mlčky tyčil.

V mžiku se Alyx Jossovi vytrhla a vrhla se kupředu. Pomalu klekla vedle Rainova rozedraného těla a položi-la si jeho hlavu do klína. Neuronila jedinou slzu, cítila se pouze nesmírně otupělá. Připadalo jí, že do země se vsakuje i její vlastní krev.

S nekonečnou úctou pozdvihla Rainovi hlavu a od-stranila mu helmici.

Výkřik překvapení, který jí po tomto činu unikl, při-nutil Rogera Chatwortha, aby se ohlédl. Dlouho a nevě-řícíně zíral dolů, načež zaklonil hlavu a vyrazil ze sebe příšerný skřek – výkřik ne nepodobný tomu, jímž Raine přivítal zprávu o Maryině smrti.

"Život za život," zašeptal Brian v Alyxině klíně. "Teď může Mary odpočívat v pokoji."

Chvějící se rukou pohladila Alyx Brianovu potem za-litou tvář a sledovala, jak vydechl naposledy a zůstal jí ležet mrtev v náručí.

"Nechte ho," zašeptal Roger, shýbl se a uchopil bra-trovo tělo do svých paží.

"Teď je můj."

Alyx tam zůstala mlčky stát ve svých krví promoče-ných šatech a sledovala, jak Roger odnáší Briana k hou-fu svých čekajících lidí a koní.

"Alyx," ozval se vedle ní Jocelin. "Já tomu nerozu-mím. Proč si Chatworth veze Rainovo tělo?"

Alyx se třásla tak silně, že stěží dokázala promluvit.

"Rainovu zbroj si oblékl Brian a Roger zabil svého mladšího bratra."

"Ale jak –" začal Jocelin.

Joan sebrala kousek chmýří z květů bodláku, které ztěžklo nasáklou krví. Musel se na to připravovat už dlouho. Určitě to chmýří využil jako vycpávku, aby mu brnění lorda Raina padlo.

Alyx se na ně zděšeně podívala. "A kde je Raine? Těžko by poslušně ustoupil, aby si Brian mohl vzít jeho brnění!"

Najít Raina jim chvíli trvalo. Bez brnění, jenom ve svých kožených vycpávkách, tvrdě spal v lese pod stro-mem. Joan se při pohledu na něho rozesmála, Alyx však do smíchu nebylo. Nepřirozená poloha Rainova těla ji pořádně vystrašila.

"Jed!" vykřikla a utíkala ke svému muži. Podle teploty jeho těla poznala, že žije, ale jejímu burcování věnoval asi stejnou pozornost, jako kdyby byl opravdu mrtev.

"Okamžitě sem přiveď Rosamundu!" přikázal Jocelin služce Joan.

Alyx začala Raina pleskat po tvářích, protože na její hlas vůbec nereagoval.

"Pomoz mi ho postavit!"

Alyx i Joss museli napnout všechny svoje síly, aby se jim Rainovo bezvládné tělo podařilo postavit, ale on spal dál.

Přispěchala Rosamunda, a sotva na Raina vrhla jediný pohled, vyděšeně se otočila k Jocelinovi. "Věřila jsem zprvu, že to je pouze přehlédnutí. Před dvěma dny se mi ztratilo opium a já jen doufala, že zloděj se v jeho užívání vyzná."

"Opium?" naléhala Alyx. "To je ten lék na usnutí? Při léčení ho používá i moje švagrová."

"Je poměrně rozšířený," souhlasila Rosamunda. "Lidé však většinou netuší, že když ho požijí velkou dávkou, může se spánek proměnit v smrt."

Alyx hrůzou vyvalila oči. "A ty si myslíš, že Brian Chatworth dal Rainovi hodně velkou dávkou, víš?"

"I náprstek by byl až moc. Raději předpokládejme, že

254

lord Raine toho opia vypil skutečně hodně. Tak honem, čeká nás obrovská spousta práce!"

Trvalo jim celý den, než Rainovo tělo od účinků dro-gy trochu pročistili.

Rosamunda do něho nalévala jakési odporné lektvary, po kterých neustále zvracel, a jiné, které ho přiměly vyprázdnit střeva. A muži se neustále střídali a vodili ho po táboře.

"Spát, nechte mě spát!" To bylo jediné, co Raine se zavřenýma očima a s podklesávajícími koleny dokázal zamumlat.

Alyx nedovolila, aby Raina přestali vodit třeba jen na chvíličku, a u něho samotného dávala dobrý pozor, aby se neodvracel od nápojů, které mu lili do hrdla. Po mno-ha hodinách začínal opět vládnout nohama a dokázal chodit částečně i bez opory. Střeva měl úplně prázdná, ale Rosamunda ho nutila pít celá vědra vody, aby ho po-kud možno ještě víc propláchl. Raine se už probudil natolik, aby dokázal hlasitě protestovat.

"Tys mě neopustila," oslovil jednou Alyx.

"Udělat jsem to měla, ale neudělala!" utrhla se na ně-ho. "A teď pij!"

Druhého dne v poledne Rosamunda konečně dovolila Rainovi spát a s povděkem si šla i s Jocelinem také od-počinout. Neuvěřitelně unavená Alyx obešla všechny obyvatele tábora a každému osobně poděkovala, že jí s Rainem tak pomáhali.

"Vy byste se měla jít sama vyspat!" ozval se čísi hru-bý hlas a Alyx poznala jednoho z mužů, kteří ji obvinili z krádeže. "Přece nebudeme zachraňovat jednoho, aby-chom zas přišli o druhého!"

Usmála se na něho tak vděčně, že muž celý rudý od-vrátil zrak. Pořád s úsměvem doklopýtala do Rainova stanu a po jeho boku vyčerpaně usnula.

Alyx zůstala s Rainem ještě celý další týden, až do oka-mžiku, když ji přistihl, jak v náručí houpe cizí miminko a přitom tiše pláče.

"Musíš se vrátit ke Gavinovi!" rozhodl Raine.

"Přece tě tu nenechám samotného!"

Raine jen povytáhl jedno obočí. "Sama ses přesvědči-la, že tvoje přítomnost nemohla nadcházejícím událos-tem nikterak zabránit. Chatworth teď uloží svého bratra k věčnému odpočinku, a pak se uvidí, co vlastně bude dál. Jeď domů a dohlédni na naši dceru."

"Nejvýš tak na návštěvu," souhlasila s rozzářenýma očima. "Zůstanu tam týden, nebo tak podobně a zase se vrátím k tobě."

"Myslím, že bych to bez tebe stejně moc dlouho ne-vydržel. A teď běž říci Joan, ať začne balit. Za tři dny bys už mohla naši Catherine uvidět."

Vděčná Alyx, rozradovaná vyhlídkou na brzké shledá-ní se svou dcerou, skočila Rainovi přímo do náručí a je-jich polibky je za chvíli odvedly jinam, než oni sami měli v úmyslu. Nežli si kterýkoliv z nich stačil uvědomit, co se to s nimi

vlastně děje, už se váleli na zemi na orientálním koberci a odhazovali jednotlivé kusy šatstva.

Celí blažení se pomilovali a Raine si s radostí povšiml, že oči jeho ženy přetékají štěstím. Pevně ji k sobě přitiskl. "Alyx, to, žeš tu zůstala během zápasu s Chat-worthem, pro mne hodně znamená. Ať už to uznáš nebo ne, máš vysoce vyvinutý smysl pro čest – ne pro tu, kte-rou vyznávám já sám, ale pro svoji osobitou odrůdu cti. Přesto jsi na ni z lásky ke mně zapoměla a já ti za to děkuji."

Když ucítil, jak mu slzami smáčí košili, jenom se usmál. "Uvidíš brzo naši dceru a já se nedočkám ničeho než slz?"

"Jsem snad sobec, když toužím mít úplně všechno? Chtěla bych, abys naši dceru viděl také ty, abychom by-li pohromadě všichni tři."

"Dočkáš se co nevidět. A teď se na mne usměj. Chceš snad, abych si pamatoval tvé slzy namísto tvého skřít-kovského úsměvu?"

Skutečně se usmála a Raine ji políbil. "Tak pojď, zač-neme s přípravami k tvému odjezdu!"

256

Alyx si nepřestávala opakovat, že se loučí jen na měsíc či tak podobně, ale přitom vytušila, že odloučení potrvá navěky, že lesní tábor už v životě nespatří. A obyvatelé tábora se zřejmě domnívali totéž.

"Vezměte to svému děcku," pronesl jeden muž a při-tom jí podával hračku vyřezanou z dubového dřeva. A dostala spoustu dalších dárků, všechny vyrobené po-domácku, všechny prosté a každý z nich jí vháněl nové slzy do očí.

"Vy jste se starala o mé dítě, když bylo nemocné," připomínala jedna žena.

"A to moje jste zase pohřbila," dodala jiná.

Když nastal čas k odjezdu, přistoupil Raine zezadu k Alyx a pýchou nad ní celý rozzářený jí položil ruku na rameno. "Nezůstávej pryč příliš dlouho," zašeptal a vtis-kl jí poslední polibek, načež ji vysadil na koně.

Alyx se vzdalovala, ale přitom se nepřestávala ohlížet přes rameno na celý ten zástup, který jí mával na rozlou-čenou tak dlouho, dokud je všechny nepohltil les.

22. KAPITOLA

elé dva týdny stačilo Alyx ke štěstí, že si může hrát se svým děťátkem a skládat ukolébavky pro Juditina synka. Posílala Rainovi dlouhé a plamenné výlevy o do-konalosti jejich dcerky a pro Rosamundu přikládala ba-líčky s léky. Posel donesl zprávu, že Blanche byla přisti-žena při krádeži a v důsledku toho z lesa vyhnána. Alyx však z této novinky žádnou zvláštní radost neměla. Po dvou veskrze blažených týdnech však začala Raina po-strádat. Vyšla tedy z dětského pokoje, aby vyhledala je-ho rodinu.

"Já se sice doslechl, že jsi zase mezi námi," škádlil ji Gavin, "ale jistý jsem si nebyl. Můžeš se ke mně připo-jit. Judita teď mluví se sokolníkem a já se tam za ní zrovna chystám."

"Co myslíš, Simone, bude se králi tenhle sokol líbit?" vyptávala se Judita prošedivělého starého sokolníka.

"Ba bude, má paní. V celé zemi by nenašel pěknějšího."

Judita zvedla mohutného ptáka s nasazenou čepičkou na ruce chráněné rukavicí a zachmuřeně ho zkoumala.

"Vy chystáte dar pro krále?" divila se Alyx.

"Jsem ochotna vyzkoušet cokoli!" odpověděla Judi-ta s důrazem. "Co Brian Chatworth zemřel a Elizabeth otěhotněla, chová král ke jménu Montgomery pouze pohrdání."

"A teď, od královniny smrti –" začal Gavin.

"Cože! Královna Elizabeth zemřela!" vykřikla Alyx tak hlasitě, až sokol zatřepetal obrovskými křídly a Judi-

258

ta ho musela uklidnit. "Promiňte," omlouvala se Alyx. O sokolech a sokolnictví nevěděla zhola nic. "O králov-nině smrti jsem zatím neslyšela."

"Během necelého roku ztratil král nejstaršího syna i manželku a rodina vdovy po jeho synovi teď vyhrožuje, že bude chtít její věno nazpátek. Ten člověk se teď celé dny oddává pouze chmurám. Nebýt toho, zajel bych za ním a požádal o slyšení."

"A co bys mu řekl?" ptala se Alyx s nadějí v hlase.

"Že si přeji tohle nepřátelství ukončit," prohlásil Ga-vin. "Rod Montgomeryů a Chatworthů přišel každý

o jednoho člena. Možná že kdybych to mohl králi všech-no vysvětlit, přesvědčil bych ho nakonec, aby Raina omilostnil."

"A co by bylo s Mílesem?" vzpomněla si Alyx. "Zne-užil přece Elizabeth Chatworthovou a já silně pochybuji, že mu to její bratr odpustí."

Gavin si s Juditou vyměnil pohled a tentokrát se ozvala zase Judita. "Miles nám psal. Pokud dostane královo svolení, hodlá se s Elizabeth oženit."

"Už vidím, jak Roger Chatworth vítá Montgomeryho do rodiny s otevřenou náručí," usmála se Alyx. "Takže vy se chystáte podarovat krále tímhle sokolem, aby se dal lépe přesvědčit. To má sokolnictví tak rád?"

Gavin a Judita se na sebe opět podívali. "Víš, Alyx," spustil Gavin. "My jsme si s tebou chtěli promluvit. Chápeme sice, že toužíš strávit nejvíc času se svou Cat-herine, ale nesmíme už déle otálet."

Kdovíproč ucítila Alyx záchvův strachu. Bylo to sice nesmyslné, ale po zádech jí přejela mrazivá ruka. "O čem jste si to se mnou chtěli promluvit?"

"Pojďme dovnitř!" vyzvala ji Judita a podala sokola Simonovi.

Sotva však stařec zmizel v kamenné budově ptačince, začala Alyx naléhat.

"Prozradte mi, co vlastně zamýšlíte!" dožadovala se rázně.

"Gavine!" ozvala se Judita. "Dovolíš, abych jí to řekla já? Alyx, král se v sokolnictví dvakrát nevyzná. Právě teď se nezajímá o nikoho a o nic – s jedinou výjimkou." Na okamžik se odmlčela. "A tou je hudba," dodala tiše.

Alyx zůstala překvapeně zírat. "Vy na mě chcete, abych zašla za králem celé Anglie, něco mu zazpívala a jen tak mimochodem ho poprosila, aby dal mému muži milost a ruku bohaté dědičky jejímu úhlavnímu nepříteli? Já jsem se ale za kouzelnici nikdy nevydávala!" Sa-motnou ji ta představa pobavila.

"Ty bys to vážně svedla, Alyx," dodávala jí Judita odvahy. "V celém království se ti hlasem a nadáním nikdo ne-vyrovná! Když díky tobě král tak na hodinku zapomene na to svoje trápení, nabídne ti třeba polovinu království!"

"Král?" vyprskla Alyx. "Co je mi po králi? Já bych mu klidně zahrála a zazpívala, ale starosti mi dělá Rai-ne. Celý rok se snaží do mne vtlouci svoje pojetí cti a já teď půjdu a provedu něco – já moc dobře vím, že za že-brání u krále by mi vůbec nepoděkoval!"

"Kdybys mu však vyprosila milost..., " namítla Judita.

Alyx se obrátila ke Gavinovi. "Představ si na Rainově místě sebe – ty bys snad uvítal, když šla Judita kvůli tobě ke králi, nebo bys svoji bitvu vybojoval raději sám?"

Gavin se zatvářil vážně. "Spolknout takové ponížení by jednoduché opravdu nebylo!"

"Ponížení!" vybuchla Judita. "Kdyby byl Raine vol-ný, mohl by se vrátit domů a zase bychom mohli žít jako pořádná rodina!"

"Ale ten spor by mezi námi pořád přetrvával," stál Gavin na svém. "Já Alyx naprosto rozumím. Myslím si, že by opravdu neměla jednat proti manželově vůli. Musíme si své vlastní potíže vyřešit sami a krále z toho jed-noduše vynechat." Judita zřejmě chtěla něco namítnout, ale když se na oba podívala, raději mlčela. Ke změně názoru však Alyx donutil vzrůstající Chat-worthův hněv. Gavin vyslal špehy a ti donesli zprávu, že Roger přísahal Milesovi a Rainovi smrt jako pomstu za mladšího bratra a sestřinu ztracenou čest.

260

"Raine nemá žádné lidi, se kterými by mohl proti Chatworthovi vytáhnout!" zděsila se Alyx. "A co Miles, jak ten bude odolávat takovému zocelenému válečníkovi, jako je Roger?"

"Budou za ním stát všechny bojeschopné síly rodu Montgomeryů," prohlásil Gavin nevzrušeně.

"Ale vždyť ty mluvíš o válce!" vykřikla Alyx. "O rodo-vé válce, díky níž přijdeš o všechny pozemky, a král -"

Zarazila se. Jediné východisko zřejmě vskutku před-stavoval král.

Utekla z místnosti s očima plnými slz. Což byla opravdu tím jediným člověkem, který mohl této válce zamezit? Kdysi Jocelinovi tvrdila, že by udělala coko-liv, jen aby Raina uchovala naživu, že nežli mrtvého by ho raději viděla v náručí jiné ženy. Když však jednala podle tohoto přesvědčení, Raine se strašně hněval. Ne-přál si, aby mu jakkoliv zasahovala do života, a zvláště pak do záležitostí týkajících se jeho cti.

Co kdyby tedy zůstala tentokrát stát stranou a nepoku-sila se u krále vyprosit milost, co když vypukne ta vál-ka? Bude ji snad těšit vědomí, že Raine je sice mrtev, ale že jeho čest zůstala neposkvrněna? Nebo se bude na-dosmrti proklínat, že se vůbec nesnažila těm bojům za-bránit?

S tichou důstojností se zvedla, uhladila si šaty a sešla dolů do zimního salonu, kde Judita a Gavin seděli nad partií dámy.

"Pojeďu ke králi," oznámila jim Alyx tiše. "Zazpívám mu, jak nejlépe dovedu, a budu žádat, prosit i žebrot, co-koliv bude potřeba, abych ho přiměla omilostnit Raina a dát souhlas ke sňatku mezi Milesem a Elizabeth."

Alyx stála před královou komnatou. Trásla se po celém těle tak silně, až měla strach, že z ní spadnou šaty. Co tady ona, chudá písařova dcerka, vůbec pohledává?

Vyděsila se, když k ní z komnaty dolétl křik a praskot lámaného předmětu. Po chvílce se odtamtud vyplížil útlý muž s rudou skvrnou na tváři a flétnou v ruce.

Nestydatě se na Alyx ušklíbl. "Dneska je v mizerné náladě. Doufám, že umíš víc, než na co vypadáš."

Alyx se napřímila v celé své nepatrné výšce a upřela na muže nebojácný pohled. "Možná ho špatně naladila právě ta skutečnost, že dnes ještě neslyšel pořádnou hudbu!"

Muž jenom cosi zavrčel a nechal ji o samotě.

Alyx si naposledy upravila šaty, zázrak z temně zele-ného sametu se vsadkami s tak hustým zlatým vyšívá-ním, že látka jím byla doslova vyztužena. Šaty navrho-vala Judita a na vyšívce byl zobrazen pohádkový rej kentaurů s vílami, kteří všichni hráli na rozličné hudební nástroje. "Pro štěstí," jak říkala Judita.

"Poď dál a chvíli počkej!" vyzval ji černě oděný muž, který vystrčil hlavu ze dveří. "Jeho Výsost si tě za oka-mžik poslechne."

Alyx popadla svoji loutnu, což bylo překrásné dílo z růžového dřeva vykládaného slonovinou, a muže ná-sledovala.

Králova komnata byla rozlehlá místnost s dubovým ostěním a přepychovým vybavením, ale v podstatě ne-byla o mnoho lepší než místnost v hradu Montgomeryů. To Alyx trochu překvapilo. Nejspíš čekala, že všechny královny komnaty jsou celé ze zlata.

Posadila se na místo, které jí muž vykázal, a rozhlédla se. Král seděl v červeně vypoistrovaném křesle a Alyx by ho ani za krále nepovažovala, kdyby se tu a tam před ním někdo neuklonil. Byl to urostlý, zachmuřený muž, který vyhlížel značně vyčerpaně. Když si přihnul ze stříbrného poháru, všimla si, že má málo zubů a ještě za-černalých. Právě se mračil na zpěváka, který stál před ním. Mladíkova nervozita probleskovala z každického zazpívaného slova. Vzduch byl doslova nabit napětím, s nímž se hudebníci snažili zalíbit se králi.

Alyx si v duchu říkala, že v takové místnosti, kde se každý zvuk rozléhá a všichni lidé tu jsou celí prkenní, nemůže být vlastně ani divu, že král je krajně znechu-cen. Hudba, kterou tu předváděli, nemohla jeho smu-

262

tek zaplašit ani na chvíličku. Kdyby bylo po mém, po-myslela si, dala bych všechny hudebníky dohromady a zkusila bych je vyburcovat nějakou novou melodií. Až by se začali hrou bavit, král by v jejich hudbě urči-tě našel potěšení. Alyx ještě okamžik vydržela tiše. Dnes bylo ke králi uvedeno celkem jedenáct hudebníků. Poslední dobou se zdržoval výhradně ve svých komnatách a odmítl dokon-ce i účast na královnině pohřbu. Alyx musela čekat celý týden, než dostala

tuto příležitost králi zahrát a zazpívat. Jestlipak se před ním bude také tak třást jako všichni ostatní?

Mysli na Raina, poručila si. Mysli na všechny členy rodu Montgomeryů!

Nabrala vzduch do plic a vstala. Hlavou jí prolétla modlitbička plná naděje, ale pak už nechala zaznít svůj hlas.

"Hej!" oslovila zpěváka. "Vždyť nás tu všechny dože-neš až k slzám! A my stojíme o smích, ne o pláč!"

Kdosi ji varovně uchopil za paži, ale Alyx se obrátila přímo na krále. "S vaším dovolením, Vaše Výsosti." Po-klonila se a král jí nedbale pokynul.

Srdce bušilo Alyx až někde v hrdle. Teď musí hudebníky přimět ke spolupráci.

"Umíš hrát na harpsichord?" zeptala se jednoho muže, ale ten po ní střílil nepřátel-ským pohledem.

"Počkej, až na tebe přijde řada!" zasykl.

"Já mohu ztratit víc než ty! Třeba se nám všem dohro-mady podaří něco vykouzlit." Pohodila hlavou. "Nebo na to tvůj talent nestačí?"

Muž se na ni vyzývavě podíval a zamířil k harpsichordu.

Alyx začala přítomné hudebníky směřovat sem a tam, jak to mívala ve zvyku s kůrovými zpěváčky v Moreto-nu, a usazovala je k nejrozličnějším hudebním nástrojům, jichž bylo v komnatě početně.

Když byli všichni na svých místech, začala poletovat od jednoho k druhému, tu zahrála melodii, tamhle zas udala rytmus. Asi v polovině začala zpívat a okamžitě zlákala dva hudebníky, aby se k ní připojili. S úsměvem se chytli melodie a začali Alyx doprovázet. Všechno tohle se jí zdálo nesmírně zdlouhavé a povzbudilo ji je-dině, že muž u harpsichordu začal zpívat spolu s ní. Na-konec se k melodii připojil i harfeník a předvedl, že hru na tento nebeský nástroj ovládá vskutku výtečně.

Alyx se rozhodla pro jednu starou píseň, protože dou-fala, že ji všichni hudebníci budou znát, ale možná že právě vinou jejího vlastního napětí působili všichni kře-čovitým dojmem. Muž, kterému přidělila tamburínu, se přesunul do tmavého kouta, kde se skrýval buben, a pod jeho údery se podlaha až rozechvěla. Konečně, konečně začínala píseň vypadat trochu k světu a Alyx se odvážila pohlédnout na krále. Tvář měl nehybnou a uzavřenou, ale lidé, kteří stáli za jeho zády, se tvářili užasle. Přinejmenším tedy věděla, že ne-předvádí právě každodenní podívanou.

Přezpívali a přehráli společně tři sloky písně, načež se Alyx pustila do nové melodie, tentokrát to byla chrámo-vá skladba, a když skončili, přešla k písni lidové.

Až hodinu poté, co s představením začala, utišila všechny hudebníky a nyní zpívala sama, bez doprovodu. Kdysi, už více než před čtyřmi lety, přišla do Moretonu jakási zpěvačka a sousedé tvrdili, že konečně Alyx našla důstojného soupeře. Ze strachu před ostudou zůstala Alyx celou noc vzhůru a skládala píseň, jejíž přednes byl obtížný i pro ni samotnou, píseň, v níž předvedla své hlasové možnosti a dovednosti. Následujícího dne píseň zazpívala, a návštěvnice, už starší žena, pohlédla na Alyx se slzami v očích, políbila ji na obě tváře a prohlá-sila, že za tento dar od boha by měla Alyx dennodenně vzdávat chválu. Alyx se nyní rozhodla právě pro tuto píseň. Neměla ji vlastně ráda hned od začátku, protože ji složila, aby tu zpěvačku zahanbila, zatímco ona žena zahanbila ji, Alyx. Nyní však, pokud usiluje o získání královny přízně, musí udělat všechno, co je v jejích silách.

264

Píseň dala vyniknout všem hloubkám i výškám Alyxi-na hlasu stejně jako jeho jemnosti a naopak mohutnosti. Předvedla všechn um svého hlasu v mnoha a mnoha nápěvech, a když se zdálo, že už vyčerpala všechny jeho možnosti, z plna hrdla nasadila tón a držela ho, držela – dokud jí do očí nevrhly slzy a plíce jí dočista nevy-prahly.

Když skončila, poklesla do hluboké poklony. Kolem ní bylo naprosté, absolutní ticho, v němž se Alyxin po-slední tón ještě odrážel ode zdí a kroužil kolem lidí v podobě modravých a žlutých záblesků.

"Pojd' sem, dítě," prolomil to mlčení král.

Alyx k němu přistoupila. Políbila králi ruku, ale hlavu nechávala sklopenou. Král se předklonil a zvedl jí bradu. "Tak tys ta nejno-vější z manželek bratří Montgomeryů!" Usmál se jejímu ustrašenému výrazu. "Snažím se sledovat, co se to v mém království vlastně děje, a zjišťuji, že tihle Mont-gomeryové si vybírají vskutku zábavné ženy. Tento vý-kon -" pokynul hudebníkům, rozsazeným po celé míst-nosti - "si zaslouží odměnu vpravdě královskou!"

"S radostí jsem vám poskytla rozptýlení, Vaše Výsos-ti," šeptla Alyx. Na králově tváři se objevil náznak úsměvu. "To bylo víc než jenom pouhé rozptýlení. A teď mi pověz, co ode mne žádáš na oplátku? Jenom neříkej, že bys Gavinův hrad opustila bezdůvodně."

Alyx se ze všech sil snažila sebrat odvalu. "Přála bych si konec nepřátelství mezi rodem Montgomeryů a Chatworthů. Navrhuji, aby sňatkem Milese s lady Eli-zabeth Chatworthovou bylo mezi nimi vytvořeno po-krevní pouto."

Král Jindřich se zamračil. "Podle zákona z roku 1495 je Miles zločinec. Unesl přece lady Elizabeth!"

"To on neudělal!" rozkřikla se Alyx podle svého zvy-ku. "Odpusťte, Vaše Výsosti!" Padla před králem na ko-lena. "Miles ji opravdu neunesl. Všechno to její utrpení jsem zavinila já!"

"Cože, ty! Doneste židli!" poručil král, a když se Alyx usadila, pokračoval: "A teď mi ten příběh celý vypovíš!"

Alyx tedy vyprávěla, jak ji Pagnell obvinil, že se ho po-mocí svého hlasu pokusila svést, jak se ukrývala v lese a tam se zamilovala do Raina. Z králových očí vyčetla, že ho ten příběh zaujal. Líčila, jak ji Pagnell uvěznil, a zmínila se i o únosu Elizabeth.

"Tvrdíš tedy, že se rozhodl zabalit ji do koberce a ne-chat ji odvézt k lordu Milesovi?" nevěřil král.

Alyx se předklonila. "Prosím vás, nikde to neříkejte, ale já jsem se doslechla, že k němu byla dopravena bez jediné nitky na těle a že na lorda Milese zaútočila seke-rou. Ovšem, třeba to jsou jenom řeči."

Král ze sebe vyrazil zvuk velice podobný smíchu. "Tak pokračuj ve vyprávění."

Alyx mu popsala své odsouzení za čarodějnictví i jak byla použita jako návnada k přivábění Raina.

"Říkáš, že tě zachránil na poslední chvíli?"

"Dokonce chvíličku po ní. Dým byl už tak hustý, že jsem ztratila hlas."

Král ji uchopil za ruku. "Tak to," pronesl s nesmírnou vážností, "byla skutečná tragédie. A co se přihodilo dál po té velkolepé záchraně?"

Změněným hlasem vyprávěla o svém dítěti a o tom, jak se vrátila do lesa a potkala tam Briana Chatwortha, jak se Brian převlékl do Rainova brnění a jak Raine má-lem zemřel na otravu opiem.

"Takže ty by sis přála, aby se lord Miles s lady Eliza-beth oženil?"

"A k tomu..."

"Nu?" vybídl ji král.

"Prosím vás, omilostněte Raina!" zažadonila. "Je to tak dobrý člověk! Vůbec proti vám nesbírá vojsko. Ti lidé v táboře, to jsou psanci a rolníci bez půdy. Raine ty krimi-nálníky, pravda, cvičí, ale jenom proto, aby je něčím za-bavil a zabránil jim tak propadnout trudnomyslnosti."

"Trudnomyslnost," povzdechl si král. "S touto choro-

266

bou jsem já dobře obeznámen. Ale co lady Elizabeth? Bude-li ochotna se za lorda Milese provdat?"

"Je to inteligentní dívka a význam tohoto sňatku jistě pochopí. A pokud je Miles stejný jako jeho bratři, což by ho vůbec mohla odmítnout?"

"Jednou se pokusím vypátrat to tajemství rodu Mont-gomeryů, abych se dozvěděl, čím si vlastně zaslouhují ta-kovou oddanost. Pokud bude lady Elizabeth svolná, dám k tomu sňatku souhlas, i kdyby jen z toho důvodu, aby dítě dostalo jméno."

"A Raine?"

"To tě bude stát trochu námahy. Co povíš na můj ná-vrh, že bys tu se mnou strávila týden a zpívala mi ve dne v noci?"

"Jsem ochotná kvůli vašemu potěšení strávit tu třeba celý život, pokud to mého manžela zachrání!" zvolala Alyx vášnivě.

"Ach ne, nepokoušej mě, dítě, mám dost svých vlast-ních starostí! A teď zpívej a já dám zatím sepsat listiny." Pokynul jednomu z mužů za svými zády a ten bleskově vyběhl z komnaty.

Alyx zpívala po celý zbytek dne, až ji z toho rozbole-lo v krku. Teprve dlouho po západu slunce král ve svém křesle konečně usnul.

"Běž si odpočinout," vyzval Alyx jeden z dvořanů. "Venku na tebe čeká lord Gavin a odvede tě do tvých pokojů. Jeho Výsost dá pro tebe poslat určitě hned brzo po ránu."

Jakmile Alyx spatřila Gavina, všechna únava z ní rá-zem spadla. Vrhla se mu do náruče a usmívala se od ucha k uchu. "Souhlasil! Souhlasil!" zachraptěla.

Gavin ji pevně objal a zatočil se s ní. "Honem to pojď-me říci Juditě a taky musíme udělat něco s tvým hlasem. A navíc bychom tu ještě mohli dát podnět k nechutným pomluvám!"

Sotva ji Gavin pustil, Alyx zaujala důstojnou pózu a nechala se jím obřadně doprovodit dlouhými proplete-nými chodbami až do komnat jím vyhrazených.

Tam vypila medový odvar, který pro ni Judita při-chystala a nastalo čekání - čekání, které se protáhlo na mnoho dní. Král Jindřich vyžadoval Alyx neustále po svém boku a předváděl ji synu Jindřichovi i Catherine, vdově po svém starším synovi, jako cvičeného pejska. Alyx byla z dvorních klepů zasvěcena do dohadů, že s mladou princeznou se hodlá oženit sám král. Velice se jí zamlouval urostlý a pohledný, teprve dvacetiletý princ Jindřich. Pokud kdy někdo vyhlížel jako král, pak to byl on.

Namísto jednoho týdne, o nějž král Alyx požádal, zů-stala na dvoře týdnů dva.

Teprve potom byly listiny udě-lující Rainovi milost a Milesovi a Elizabeth svolení k sňatku konečně vyhotoveny. Jak Gavin, tak Judita od-jížděli ode dvora doslova nadšeně, Alyx se však bála svého setkání s Rainem. Jak se bude na tento její zásah tvářit?

Několik dní jim zabralo balení výbavy potřebné k ži-votu u dvora a další dny strávili na cestě k hradu Mont-gomeryů. Alyx sesedala s tlukoucím srdcem.

Rozhlížela se doufajíc, že Raine už na ně čeká.

Nečekal on, zato tu byly zprávy. Roger Chatworth od-mítl Elizabeth pustit, ale Miles psal, že ji přesto našel. Gavin nad bratrovou neúctou k zákonům jenom zasté-nal. Byli prý oddáni poblíž hranic Chatworthova panství a ihned po obřadu se Elizabeth opět vrátila k bratrovi. Tato skutečnost je udivila, ale Miles jim neposkytl ani náznak vysvětlení.

Minul týden a od Raina stále žádná zpráva nepřichá-zela. Ke konci druhého týdne poslal Gavin posly do le-sů, ale ti se vrátili s tím, že nenarazili vůbec na žádné hlídky jako obvykle a že nikoho nenašli ani po dvouden-ním hledání.

Následujícího dne se Gavin se svojí družinou vypravil na cestu a trvalo celý týden, než se zase vrátil.

"Raine je nyní na svém panství!" hlásil Gavin. "A přivedl tam s sebou všechny obyvatele lesního tá-bora. Na každém políčku má nejméně pět nájemců, ale

268

trvá na tom, že platit bude všem. Za tři roky se sám ožebračí."

"Gavine -" ozvala se Alyx.

Gavin ji pohladil po tváři. "Teď je ještě rozhněvaný, ale ono ho to přejde."

Alyx mlčky vyšla z místnosti. Gavin s Juditou se za ní dívali.

"A teď mi pověz pravdu!" vyzvala ho Judita.

"Aby toho mého bratra čert vzal!" rozkřikl se Gavin a udeřil pěstí do stolu.

"Raine prohlásil, že tohle je od Alyx poslední urážka, víc že si už líbit nenechá! Že prý ji opakovaně varoval, ale ona to nebrala vůbec na vědo-mí, a že je mu jasné, že to tak půjde napořád."

"Třeba by s ním mohl promluvit Steven," zkusila na-vrhnout Judita.

"I ten se už snažil, ale Raine jako když neslyší. Pořád jen je s těmi svými kriminálníky..." Zarazil se a pak se rozesmál. "Přihodila se ale moc zvláštní věc. Alyx si přece pořád stěžuje, jak je těm lidem z tábora zavázána a že jim to v

životě nesplatí. V té tlupě je nějaký Jocelin, zpěvák, který byl podle všeho s Alyx dříve na cestách, a ten se setkal s člověkem, jenž byl přítomen Alyxinu prvnímu vystoupení před králem. Sám nevím jistě, co se tam všechno přihodilo, ale podle tohoto svědka byla prý Alyx úžasná a mezi jiným požádala i o bezpečnost všech lidí pod Rainovým velením."

"Nevzpomínám si, že by se Alyx o něčem takovém zmiňovala."

"Myslím, že máš pravdu, přímo neřekla nic, ale přesto se svěřila, že později králi o svém životě v tom lesním táboře vyprávěla. Doslechli jsme se, že král Jindřich ji dokonce přiměl obléci se jako hoch, aby měl důkaz, že se to skutečně událo."

"Myslíš, že Alyx králi prozradila, že se k ní někteří ti lidé zachovali nečestně a nespravedlivě?"

Gavin se usmál. "Alyx je někdy vážně naivní. Vzhle-dem k prostředí, ve kterém vyrůstala, si zřejmě ani ne-uvědomila, jakou má vlastně moc. Kolik lidí by dalo ži-vot za to, moci alespoň jednou rozmlouvat s králem tak dlouho, jako ona měla příležitost každý den. Vždyť kdy-by měla nějakého nepřítele, bylo v jejích silách nechat ho poslat na šibenici."

Judita se na manžela zamyšleně podívala. "Nebo moh-la zachránit několik stovek lidí. Jakým způsobem byly ty další milosti uděleny?"

Gavin se zazubil. "Raine dostal právo omilostnit kaž-dého, kdo si podle jeho soudu odpuštění zaslouží. Podle toho Jocelina pěla Alyx na Rainovu věrnost a ušlechti-lost chválu tak dlouho, až byl král Jindřich ochoten pro-hlásit ho rovnou za svatého. V jejím podání projevil Rai-ne svým útokem na Chatwortha svou přízeň králi."

"Šikovné děvče! Tím svým hlasem to mohla klidně dokázat. Ti lidé vědí, že právě ona jim vyprosila milost?"

"Ten chlapík Jocelin se o to postaral. Jakmile dojde na chvalozpěvy, je stejný jako Alyx. Všichni Alyx vřele po-zdravují a přejí jí hodně štěstí. Spousta z nich připomíná Stevenovy Skoty – svět si neváží jejich lepší stránky."

Judita se rozesmála. "Musíme říci Alyx, že se jí poda-řila skutečně dobrá věc, a pak ještě musíme zpracovat Raina. Přece dokáže pochopit, že předstoupením před krále ho Alyx nijak neurazila."

"Doufám, že mu to svedeš vysvětlit."

"Za to se modlím i já."

270

23. KAPITOLA

inul další měsíc a Raine se pořád neozýval a neod-povídal ani na zasílané dopisy. V těch prvních týdnech byla Alyx smutná, ale smutek se brzo změnil v hněv. Pokud pro něho pýcha znamenala víc než jejich láska a dcera, taky dobře. Ten hněv jí vystačil po celé léto. Sledovala, jak Ca-therine roste, a došla k názoru, že holčička vskutku zdě-dila Rainovu podsaditou postavu.

"Je nemožné, že by z ní někdy mohla být štíhlá a ele-gantní dáma," povzdechla si Alyx s poukazem na dcerčiny baculaté nožky, které se právě pokoušely o první kroky.

"Všechna miminka jsou přece baculatá!" smála se Ju-dita a vyhodila synka do výšky. "Každým dnem je Cathe-rine Rainovi podobnější. Škoda že ji nevidí. Na ta fialko-vá kukadla a dolíčky ve tvářích by stačil jediný pohled a Raine by roztál. V životě nedokázal dětem odolat."

Tahle Juditina poznámka ležela Alyx celé dny v hlavě a ke konci čtvrtého dne se rozhodla. "Pošlu Catherine na návštěvu k jejímu otci," oznámila, když večer plela s Ju-ditou růže.

"Prosím?"

"Mně třeba neodpustí, ale nevidím jediný důvod, proč by měl trestat i Catherine. Bude jí pomalu rok a Raine ji ještě vůbec neviděl!"

Judita vstala a oprášila si dlaně. "A co když ji Raine nevrátí? Snesla bys potom ztrátu jak manžela, tak i dcery?"

"Oznámím mu, že ji posílám jenom do Vánoc, potom že pro ni Gavin dojede. Raine bude dohodu ctít."

"Pokud s ní ovšem bude souhlasit."

Alyx neodpověděla. V duchu toužebně doufala, že Catherine si dobude Rainovo srdce, že svého otce oblomí.

Když však byla po několika dnech Catherine připravená k odjezdu, Alyx si to málem rozmyslela. Judita jí však stiskla paži a Alyx tedy své dcerce, doprovázené dvaceti Gavinovými muži a dvěma chůvami, poslušně zamávala na rozloučenou.

Bez dechu očekávala Alyx, co jí přinesou další týdny. Raine sice nevzkázal nic, ale jedna chůva pravidelně psala a dopisy odesílala složitě propracovanou sítí po-slů, již obstarával Gavin s Jocelinovou pomocí.

Chůva vyličila, jaký příjezd lady Catherine způsobil poprask a jak statečně se holčička chovala. Přesto však ji Rainův dům, jeho družina i samotný Raine hrozně vyděsili. Zpočátku si chůva myslela, že Raine si dcerky vůbec nepovšimne, ale jednou, když si Catherine hrála v zahradě, odkutálel jí zpátky zatoulaný míč a potom si na chvíli sedl na lavičku a děcko pozoroval. Catherine začala otci posílat míč, a tak si spolu dobrou hodinu hráli.

V chůviných dopisech se podobných příhod postupně objevovalo stále víc. Lord Raine vzal Catherine na pro-jížďku. Lord Raine ukládal dcerku do postýlky. Lord Raine přísahá, že jeho dcera už umí mluvit a že je nej-chytřejší dítě v celé Anglii.

Alyx měla sice z těchto zpráv radost, současně však byla nesmírně nešťastná, že zůstala sama. Toužila sdílet potěšení z dcerky se svým manželem společně.

V polovině listopadu přestaly náhle dopisy docházet a další zprávu se Alyx dozvěděla až těsně před Vánoci. Gavin jí přišel oznámit, že Catherine se vrátila a čeká dole v zimním salonu.

Alyx po schodech přímo sletěla a očima zalitýma sl-zami skutečně spatřila svoji dcerušku, která tu v nádher-ných šatečkách ze zlatého hedvábí postávala tiše u krbu.

272

Neviděly se navzájem několik měsíců, a zřejmě proto Catherine před matkou o krůček ucouvla.

"Srdíčko moje, ty jsi už na mne zapomněla?" připo-mínala se Alyx láskyplně.

Dítě ucouvlo ještě o kousek, a když se k němu Alyx pokusila přiblížit, Catherine se otočila a utíkala obejmout tatínkova kolena.

Alyxiny polekané oči se střetly s Rainovým zkouma-vým pohledem. "Já... já jsem si tě nevšimla," zakoktala se. "Myslela jsem, že Catherine tu je sama."

Raine nepronesl ani slovo.

Srdce teď Alyx bušilo až někde v hrdle a hrozilo, že ji za-dusí. "Vypadáš dobře," řekla tak klidně, jak jen dokázala.

Raine se sehnul a zdvihl dcerku do náruče. Alyx žárlí-vě sledovala, jak se k němu děcko vine.

"Chtěla jsem, abys viděl naši dceru," pravila šeptem.

"Ale proč?" zeptal se a ona se při zvuku toho tak dů-věrně známého, zvukného a hlubokého hlasu málem rozplakala.

Vší silou však slzy potlačila. "Proč?" zasykla. "Nevi-děl jsi svoji dceru, co je na světě, a ještě se mě ptáš, proč jsem ji k tobě poslala?"

Mírným hlasem ji přerušil. "Proč bys ji ale měla posí-lat člověku, který tě opustil, který tě nechal, abys bez je-ho pomoci vybojovala jeho vlastní bitvu?"

Alyx na něho upřela užaslý pohled.

Raine pohladil dcerušku po vláskách. "Je to nádherné dítě, milé a nesobecké stejně jako jeho matka."

"Ale já nejsem -" zaječela Alyx, zmlkla však, když k ní Raine zamířil. Minul ji, otevřel dveře a podal Catherine čekající chůvě. "Mohli bychom si promluvit?"

Alyx jen mlčky přikývla.

Raine přistoupil ke krbu a na okamžik se zadíval do plamenů. "Když jsi šla ke králi, byl bych tě s chutí za-bil!" oznámil jí rozvášněným hlasem. "Bylo to stejné, jako kdybys do celého světa vytrubovala, že Raine Montgomery nedokáže bez pomoci své ženy vyřešit svoje vlastní potíže!"

"Vůbec jsem neměla v úmyslu -"

Zdvihl ruku, aby ji umlčel. "Není to pro mne nijak snadné, ale říci to musím. V lese mi nedělalo žádné potíže pochopit, proč tě lidé nemají rádi. Vyvyšovala ses nad ně a oni tě ze srdce nesnášeli. Když ti však došlo, co vlastně děláš špatně, snažila ses o nápravu. Změnila jsi se, Alyx."

Na chvíli ztichl. "Dívat se na sebe a sám se soudit, to už tak snadné není."

Stál otočený těmi širokými zády k ní, hlavu měl sklo-penou, a Alyx nad ním srdce krvácelo. "Raine," zašepta-la. "Já ti rozumím. Dál už nemusíš nic povídat."

"Ale já musím!" Otočil se k ní čelem. "Myslíš si, že je pro mne jako pro muže snadné si přiznat, že takováhle mrňavá ženuška, napůl dítě, dokáže víc než já?"

"Ale co jsem vlastně udělala?" tázala se s nelíčeným úžasem.

Raine se chvíli jen usmíval a oči mu přetékały láskou. "Když já si nejspíš myslel, že všechno musí být pouze podle mých představ, protože jsem se cele obětoval té hordě zavšivených žebráků. Možná se mi dokonce za-mlouvalo, že jsem králem zločinců a psanců."

"Ale Raine!" Dotkla se dlaní jeho rukávu.

Chytil ji za ruku a přitiskl si konečky jejích prstů ke rtům. "Proč jsi šla ke králi Jindřichovi?"

"Žádat ho, aby tě omilostnil. Přesvědčit ho, aby svolil ke sňatku Milese a Elizabeth."

"Zranilas moji pýchu, Alyx," zašeptal. "Já si předsta-voval, jak do královny komnaty napochoduji ve stříbr-ném brnění a promluvím si s králem jako rovný s rov-ným." Úsměv mu vykouzlil dolíček na tváři. "Jenomže namísto mne se objevila moje manželka a prosila za mne. Nesmírně mě to pokořilo."

"To jsem nezamýšlela... Vždyť já bych, Raine, prosí-la kohokoliv, jen kdyby tě to mělo zachránit!"

Raine si zřejmě ani nevšiml, že Alyxinu ruku drtí v dlaních. "Byl jsem pýchou celý zaslepený. Chtěl bych tě... požádat o odpuštění."

274

Alyx toužila vykřiknout, že by mu odpustila cokoliv, ale teď nebyla vhodná doba na tak neuvážená prohláše-ní. "Určitě se však časem dopustím dalších činů, které se dotknou tvojí hrdosti!"

"O tom vůbec nepochybují."

Nepatrně vysunula bradu. "A co uděláš, až tě zas tak-to urazím?"

"Budu se na tebe vztekat. Budu strašně zuřit. Budu ti vyhrožovat, že tě zabiju!"

"Ach!" vzdychla si Alyx a mrkáním se snažila zapla-šit slzy. "To by snad -"

"Alyx, já chci tebe, a ne někoho, kdo bude souhlasit s každým mým slovem." Polkl a potom se zatvářil kyse-le. "Udělalas dobře, že jsi šla ke králi."

"A co si myslíš o mém zásahu v případě Rogera Chat-wortha?"

Na okamžik se v Rainových očích nebezpečně zablys-kalo. "Tam jsi udělala chybu! Kdybys ho zabil, tak by Miles nebyl -"

"Kdybys ho zabil, nechal by král Jindřich zabít tebe!" rozkřikla se na něho Alyx.

"Však bych se o tělo dobře postaral! Nikdo by -"

"Pravděpodobně bys pocítil potřebu oznámit svůj čin veřejně," mávla Alyx znechuceně rukou. "Kdepak, udě-lala jsem jediné dobře."

Raine začal opět něco namítat, ale náhle se zarazil. "A možná že máš pravdu."

"Cože mám?" zděsila se Alyx a potom si všimla Raino-va úsměvu. "Ty mě jen tak škádlíš!" Vzdorně začala čelisti.

Raine se svým hlubokým hlasem rozesmál. Přivinul si ji do náruče a pevně ji objímal, i když se mu snažila vy-kroutit. "Sice to vypadá, že se v životě na ničem neshod-neme, ale snad bychom se mohli dohodnout alespoň v jistém ohledu. Mohla bys, prosím tě, se mnou vždycky projednat, co budeš chtít podniknout?"

Alyx nad tím chvíli uvažovala. "A co když mi nařídíš, abych to nedělala? Myslím, že zůstanu u svého osvědče-ného způsobu."

"Ach Alyx," zasténal chraptivě, ale potom se rozesmál. "Alyx, Alyx, Alyx!" Se smíchem ji vyhodil do vzduchu a opět ji chytil do náruče. "Obávám se, že nás budou hád-ky doprovázet celý život. Jsi ochotna se s tím smířit?"

"K hádkám by vůbec nemuselo docházet, pokud bys občas použil hlavu, než se zas do něčeho pustíš. Kdybys jen jednou za čas pomyslel také na zítřek! Kdybys dřív, než jsi obrátil královo vojsko, uvažoval nad důsledky, možná..." Hlas jí zeslábl doztracena, protože Raine jí právě něžně okusoval hrdlo.

"Jsem prostě vášnivý," zamumlal. "Chceš snad, abych se změnil?"

Naklonila hlavu k rameni, aby mu poskytla širší pole působnosti. "Tvoji vášeň snad nějak vydržím. Ale Rai-ne!" Odtáhla se, aby mu viděla do tváře, a náhle vypada-la velice vážně. "Jestlipak mě zase opustíš? Pokud se ti zase něčím znelíbím, odejdeš zase ode mne i od dětí?"

Oči mu zvažněly. "Přísahám ti, Alyxandrio Montgo-meryová, posvátnou přísahou rytíře! Nikdy víc tě ne-opustím v hněvu!"

Alyx mu chvíli hleděla pátravě do obličeje, ale pak se usmála a objala ho kolem krku. "Mám tě tolik, tolik ráda!"

"Pravda, občas se může stát, že tě zamknu ve tvém pokoji nebo tě nechám hlídat. Ale už tě nikdy nestrčím ke svému bratrovi, abych ho obtěžoval svými vlastními starostmi."

"Jaké starosti?" zařvala mu do ucha z plných plic. "Já jsem tvé rodině zdrojem potěšení! Tys to, kdo jím má-lem zlomil srdce! Ty jeden neohrabaný, tvrdohlavý -"

Raine si promnul postižené ucho. "Ach ty sladký hlásku ženy, něžný jak jarní svítání a jemný jako -"

Zmlkl, neboť Alyx přitiskla svoje ústa k jeho a on do-čista zapomněl pokračování.

276

Jan Cimický

Superstar story

Dospívající dívka, která ztratila rodiče, musí v sobě najít sílu a naučit se samostatnosti. Oporou je jí hudba, jejím snem je stát se zpěvač-kou. Přijdou neúspěchy, zklamání, únava, samota. Nakonec píle, ta-lent a úsilí přinášejí ovoce, ale sláva a konvence začínají působit. Do-káže Jana zůstat sama sebou, nebo z ní bude superstar? Uhájí své city, upřímnost, lásku?

JAROSLAVA HOFMANOVÁ

V sevření osudu

Hrdinkou příběhu je mladá dietní sestra Simona. Její dětství nebylo šťastné, a tak hledá lásku a porozumění. Zamiluje se do mladého lé-kaře, který ji zklame. Potřebuje dokázat sobě a hlavně své matce, že se o sebe dokáže postarat. Provádá se za staršího primáře, není šťast-ná, a tak svou lásku přenese na dceru. Díky svému sobectví, které ne-dokáže překonat, však zůstává stále sama.

Jill Marie Landis

Stezka milenců

Po šest let buduje Carly Nolanová nový život pro sebe a svého syna. Celou dobu se spoléhá jen sama na sebe a nikdo z malého městečka v severní Kalifornii netuší, že utíká před chybami, které udělala v mládí, před vzpomínkami na svého snoubence Ricka a jeho náhlou smrt, a především před jeho bohatými rodiči, kteří jí chtějí syna vzít. Osud pro ni však má připravena další překvapení.

Robin Pilcher

Začít znovu

Liz Dewhurstová za svého života na skotské farmě musela překous-nout spoustu hořkých událostí, smrt své matky, únavné dny nekončící práce na farmě, pohled na svého manžela v náručí jiné ženy. Je zna-vená a její rozbité manželství jí odcizuje syna. A nyní musí bojovat i proti společnosti, která plánuje změnit její rodinnou farmu na golfo-vé hřiště. Avšak místo aby rezignovala, probouzí se v ní nová žena, nalézá novou sílu a odvahu stát zpříma a podívat se na věci

jinak. Nyní již téměř stejně slavný syn proslulé Rosamunde Pilcher je mistrem romantických příběhů o osudové druhé příležitosti.

HEATHER GRAHAM

Čarovné Vánoce

Heather Graham je jednou z nejmilovanějších autorek romantických románů. V Čarovných Vánocích vypráví nezapomenutelný, dojmavý příběh o znovuvzkříšení lásky a sjednocení rodiny s přispěním zvláštního zázraku. Láska není snadná, ale co všechno dokáže!

Přejeme Vám, milé čtenářky a čtenáři, mnoho pěkných chvil s knihami nakladatelství Baronet.

Další event. informace Vám poskytneme na tel. číslech 222 310 115 a 222 310 118 (i fax) E-mail: baronet.odbyt@volny.cz Internet. stránky: www.baronet-knihy.cz

Přeložila:

PETRA KLŮFOVÁ

Jude Deveraux: Sametová píseň

Vydání třetí.

Copyright © 1983 by Deveraux Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz v roce 2004 jako svou 963. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Velvet Song vydaného nakladatelstvím

Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc, New York.

Český překlad © 1992, 1998, 2004 Petra Klůfová.

Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-740-4